

31

சிபி
ஸ்தனிஸ்லாஸ் கோஸ்கா
சுரித்திரம்

Q6w,
N09

119769

84-1-1
A. M. D. G.

அர்ச்.

ஸ்தனிஸ்லாஸ் கோஸ்கா
சரித்திரம்.

TRICHINOPOLY :
ST. JOSEPH'S COLLEGE PRESS.

1909.

Nihil obstat L. BESSE, S. J., cens. dep.

Imprimatur:

+ JOANNES-MARIA, S. J.,

Ep. Trichinopolit.

11/9/16

முகவுரை.

வேதசாட்சிகளாயில்லாமல் திருச்சபையில்
அர்ச்சியகிஷ்டப்பட்டக் கிரீடம் பெற்றிருக்கிற
புண்ணியசீலருக்குள் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ்தான்
சொற்ப வயதுள்ளவர். இளம்பிராயமானாலும்
புண்ணியத்தில் முதிர்ந்தவர். வாலிபர்களுக்கு
நன்னெறியைக் காட்டி கற்றுக்கொடுக்கும்படி
போதிக்கும் நற்போதனைகளைவிட, இந்த வால
அர்ச்சியகிஷ்டவரின் சீவிய சரித்திரத்தில் விள
ங்கும் மேல்வரிச்சட்டம் அந்நிதந்த வாய்ச்சால
கத்துடன் வாலர்களுடைய இருதயத்தில் பேசு
கிறது.

மேலும் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸின் பாதுகாவலில்
ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் சபைகள் நம் நாடு
களில் அநேகமாய் ஏற்பட்டு வாலிபர்களுக்கு
வெகு நன்மை செய்து வருகின்றன. அப்பேர்
ப்பட்ட சபைப்பிள்ளைகளின் ஞானப்பிரயோ
சனத்தையும் கருதி, சங்கைக்குரிய கோல்டி
(F. Goldie) என்னும் சுவாமியாவியற்றப்பட்ட
புருக்கும் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸின் சீவிய சரிதை
யைக் கைக்கொண்டு இப்புஸ்தகத்தை எழுத
லானோம்.

தேவசித்தத்துக்கு சகலத்திலும் அமைந்து,
தேவ எவ்வுதலைப் பின்பற்றி நடப்பது எவ்வளவு
உந்தமும் பாக்கியமும் பெற்ற கடமையென்று
அர்ச். ஸ்தனிஸ்ஸாசின் சீவியத்தில் உள்ளங்கை
நெல்லிக்கனிபோல் விளங்குகிறதோ திவ்விய
சம்பிரசாதத்தின்பேரிலும், தேவதாயின்மட்டி-
லும், ஓர்ஸ்துவர்கள் காட்டவேண்டிய மெய்
யான பத்தி வணக்கத்தையும், அவர் நமக்கு
வெகு நேர்த்தியாய்க் கற்றுக்கொடுக்கிறார்.
இப்புஸ்தகத்தை வாசிக்கும் பெற்றோர்களும்
தங்கள் புத்திரர்களுக்கு தயாபரான சர்வே
சான் கருணையோடளிக்கும் தேவ அமைத்த
லுக்குத் தடங்கல் செய்வதினாலுண்டாகும்
ஆபத்தையும், முழு இருதயந்தோடும் பூரண
சந்தோஷத்தோடும் தேவ அமைத்தலைப் பின்
செல்ல விடுகிறதினால் அவர்களுக்கும் தங்க
ளுக்கு முண்டாகும் மன ஆறுதலையும், மெய்
யான கீர்த்தியையும், இந்த அர்ச். ஸ்தனிஸ்ஸா
சின் சீவிய சரித்திரத்திலிருந்து கற்றுக்கொள்
வார்களாக.

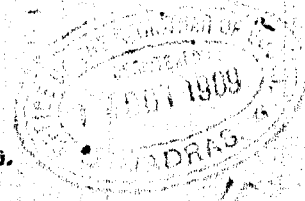
தேவமாதா மோகஷத்
துக்கு எழுந்தருளின
திருநாள்.
15—8—1909.

G. J. GOMEZ, S. J.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே!
எங்களுக்காக வேண்டிக்கொள்ளும்.

A. M. D. G.

அர்ச்.

ஸ்தனிஸ்லாஸ் கோஸ்கா
சரித்திரம்.

ஆரம்பம்.

பரிசுத்த திருச்சபையானது பாலோக இராஜாவின் சிங்காரத்தோப்பு. அதிலடங்கியிருக்கும் நானாவிதப் புஷ்பங்கள் பற்பல ரூப, நிற, வாசனையினாலே வேற்றுமைப்பட்டிருப்பதே அவைகளின் செளந்தரியத்தை அதிகரிக்கின்றன. ஒரேவகைப் பூக்கள் முதலாய் ஒரே அழகுள்ளவைகளல்ல, ஒற்றுமையில் வேற்றுமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்புஷ்பங்களின் விகோத அலங்காரமானது சர்வேசுரனிடமுள்ள உத்தம அலங்காரத்தை அதி உந்தமாய் விளங்கச்செய்து, அக்கர்த்தருக்கு ஓயா ஸ்துதி செலுத்துகின்றன. இவ்விதமே திருச்சபையில் மாட்சிமை பெற்று விளங்கும் அர்ச்சியசிஷ்டவர்களின் புண்ணிய அழகில் ஒற்றுமை யிருந்தாலும், வேற்றுமைபு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

சேசக்கிறீஸ்துநாதர் சுவாமி மனுஷாவதாரஞ் செய்து இவ்வுலகில் எழுந்தருளினபோது, பாலப்பருவமுதல் கல்லறையிலடக்கம் பண்ணப் படுமட்டும் சகலத்தையும் மனுஷனைப்போல் செய்து முடித்தார். அவருடைய நன்மாதிரி கை, மனுக்குலத்துக்கெல்லாம் மேல்வரிச்சட்டமும், நம்முடைய திடத்துக்கு ஊற்றுமாயிருப்பது சத்தியமானாலும், அவருடைய பாலப்பருவமும், வாலிபமும் நம்மிருதயத்தில் ஆழ்ந்த மனோகரத்தை எழுப்புகின்றன. பாலப்பிறந்து மாட்டுக்கொட்டியில் கிடத்தப்பட்டிருக்கிற திவ்விய கர்த்தரைத் தியானித்து அவரை நேசியாதவர்களுண்டா? வாலிபரான திவ்விய சேச, நசனோத்து மனையில், தாய்தந்தையருக்கு தவிபுரிந்து தச்சுத்தொழில் செய்கிறதைச் சிந்தித்திற இருதயம் சேசவின் சிநேகத்தா விழுக்கப்பட்டு பூரிக்காமலிருக்குமோ?

சேசவின் பாலியம் ஹோலித்த ஞானப்பிரகாசமானது திருச்சபையின் வால்களிடமும் பிரதம்பிக்கிறது. “பாலர்களை நம்மிடத்தில் வாஸிடுங்கள், அவர்களைத் தடுக்காதேயுங்கள்; ஏனெனில் சர்வேசுரனுடைய இராச்சியம் இப்பேர்ப்பட்டவர்களுடையது” (மாற். 10-14) என்று சேசக்கிறீஸ்துநாதர் சுவாமிகளே திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கிறார். அப்பிரகாரமே

மோகூ சம்பாவனையை அதுபவித்திற திருச்சபையின் பிள்ளைகளுக்குள் பாலையர்களின் தொகையே ஏராளமானது. மேலும் திவ்விய இஸ் பிழீத்துசாந்துவினால் ஏவப்பட்டு நடத்தப்படும் அவர்பத்தினியாகிய திருச்சபை, சிறுவயதுள்ளவர்களில் அநேகருக்கு அர்ச்சியசிஷ்ட பட்டம் கொடுத்து அவர்களுடைய சுருபங்களை நமது பீடங்களில் ஸ்தாபித்திருக்கிறது. “சிறுபிள்ளையைப்போல சர்வேசுரனுடைய இராச்சியத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாத எவனும் அதில் பிரவேசியானென்று மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” (மாற். 10-15) என்ற தேவவாக்கியமும் குறையற நிறைவேறி வருகின்றன.

மாசில்லாக் குழந்தைகளே நமது கர்த்தருக்காக இரத்தத்தை சிந்தி உயிரைக்கொடுத்த முதல்வேதசாக்கிகள். திருச்சபையின் ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்ட வேதகலங்களிலும், வேதத்தை மறுதலிப்பதைவிட உயிரிவிட்டு, மனம் பொருந்தி வேதசாட்சிகளான சிறுவர்கள் எத்தனையோபேர்? வேதகலப்பணிகளில் அணி அணியாக வேதத்துக்காக உயிரிவிட்ட இப்பேர்ப்பட்ட வால வேதசாட்சிகளின் வலாற்றை மனங்குளிர வாசிக்கலாம். சேசக்கிறீஸ்துநாதர், வாலிபப் பிராயத்தில் புழுகள புண்ணியங்களை விசுவாசிகள் கண்டுபாவிப்பது அவ

ருக்கு உத்தம்பிரியம் கொடுப்பதாக விளங்குகிறது. ஏனெனில் சொற்பவயசுள்ள பாலர்களுக்கும், வாலிப்பிராயமுள்ள பிள்ளைகள் பெண்களுக்கும், சர்வேசுரன் விசேஷ தேவ ஆசீர்வாதத்தையும், அபூர்வ வரங்களையும் அளித்துவருகிறார். அவர்களிலேநேகர் இவ்வரங்களின் சகாயத்தினால் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின் சிகரத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். திருச்சபையில் அநேகர் சொற்பவயசுள்ளவர்களானாலும், புண்ணியத்தின் மேன்மையினால் முதிர்ந்தவர்களாகி, மாணத்துக்குப்பின் ஏராளமான புதுமைகளையும் செய்யும் வாய்ப்பெற்றிருக்கிறார்கள். திருச்சபையின் சரித்திரத்தை வாசித்திருக்கிறவர்களுக்கு இச்சத்தியத்தின் உண்மை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெளிவாகும். சேசநாதசுவாமி வாலிப்பிராயத்தில் விசித்த அந்தரங்க சீவிய ஓழுக்கத்தில் விதைத்த விதையின் பலனாகத்தான், எத்தனையோபேர் சொற்ப வயதிலும் சொற்பக்காலத்திலும் உயர்ந்த புண்ணிய சுருபிகளாகும் மகா வரத்தை அடைந்தார்கள் என்று சொல்லவேண்டும்.

சொற்ப வயதில் சொல்லிலடங்காத புண்ணியங்களை இயற்றி கீர்த்திபெற்றவர் அர்ச். ஸ்தானிஸ்லாஸ். ஆகையால்தான், இளம்பிராயத்தில் முதிர்ந்த புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அவ

ருக்கு அளித்தது, சர்வேசுரன் செய்த புதுமைகளில் பெரிய புதுமைபென்று, நமது தாயாகிய திருச்சபை, அர்ச். ஸ்தானிஸ்லாஸ் பூசை ஜெபத்தில் பாடுகிறது.

இப்புத்தகத்தில் எடுத்துரைக்கும், அர்ச். ஸ்தானிஸ்லாஸ் சரித்திரத்தில், இளம்பிராயமானது விளைந்து முத்தின புண்ணியக் கணிகளைக் கொடுப்பதைப் பார்ப்போம். அவருடைய பாலப்பருவத்தின் சுகிர்த வழிகளின் மனோகரத்தை உணர்ந்து பிரமிப்படைவோம். இவ்வளவு துட்ப சரீரத்தில் இவ்வளவு முத்தின புண்ணிய முண்டாவென்று ஆச்சரியப்படவேண்டியதாயிருக்கும். உலக ஆசாபாசம் மேற்கொள்ளும் இப்பிராயத்தில், இவ்வளவு நிதானமும் மேலான கருத்து முண்டாவென்று தேட்கவேண்டியதாயிருக்கும். சகலவித அதுமசோதனை மோசங்களையெல்லாம் எவ்விதம் ஜெயித்தாரோ? சேசுவின் பாலியம் அவர் கண்ணுக்குமுன் எப்போதுமிருந்தபடியால் எல்லாம் கைகூடின.

அர்ச். இஞ்ஞாசியாரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சேசசபை, அர்ச். ஸ்தானிஸ்லாஸ் காலத்தில், இளம்பருவத்திலிருந்தது. அவ்விளம்பருவத்திலேயே, சிறுபிராயமானாலும் பெரிய அர்ச்சியசிஷ்டவர்களான மகாத்ருமாக்களை உடைத்தாயிருந்தது அச்சபையின் மகிமை.

வாலிபர்களுக்கு கல்விப்பயிற்சி கற்றுக்கொடுத்து, அவர்களை நல்லொழுக்கத்தில் திருப்பிச் சுகிர்தமார்க்கத்தில் நடக்கும் வழிகாட்டுவது சேக்சபையார் உலகத்துக்குப் புரிந்த நன்மைகளுக்குள் பெரியநன்மை. வாலிபர்களை நல்வழிக்குத் திருப்புவது எவ்வளவு கஷ்டம்நிறைந்த அலுவலென்று எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. மனுக்குலத்துக்கு ஒவ்வாத சத்துருவான பசாசானது, பற்பல தந்திரங்களினால் வடலர்களின் தூயமனதைக் கெட்டழித்து நாசமாக்க ஒபாமுயற்சி செய்வருகிறது. அப்பசாசின் தாதர்களும் ஆயிரக்கணக்காயிருக்கிறார்கள். இப்பூமியின் எத்திசையிலும், அவர்கள் ஆசார உபசார நாகரீக ரூபமெடுத்து நாக வலையை விசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அறிந்தும் அறிபாமதும் இதிலகப்பட்டுச் சிக்கிக் கிடக்கிற வாலிபர்களுக்கு கணக்குண்டா? சொல்லிடங்கா பரிசுத்தமுள்ள இளம் ஆத்துமாக்கள் இவ்விதமாய்க் கெட்டழிந்து நாக நெருப்புக்குள்ளாகிறார்கள். இவர்களைக் கைதுக்கி அரவணைப்பதார்?

சேக்சபையானது இந்நிர்ப்பாக்கியத்தைக் கண்ணுற்றுப் பார்த்து, வாலிபர்களைச் சீர்ப்படுத்தினால், உலகமும் சீர்ப்படுமென்கிற தைரிய நம்பிக்கையோடு, ஊருக்கூர், தேசத்துக்குத் தேசம், கல்விப்பயிற்சியோடு ஞான ஒழுக்கத்

தையும் ஊட்டிவருகிறது. சீர்குலைந்தலைகிற அப்பிராணிகளான பிள்ளைகளுக்கு நன்மை செய்வதே சேக்சபையின் நோக்கம்.

திவ்வியமான இக்கடமையைச் செய்து முடிப்பதில், சேக்சபையை எதிர்த்து விரோதிக்கிற பகையாளிகளுமில்லாமலில்லை. காய்மகார வைராக்கியம் நிறைந்த இவர்கள் நன்மையைக் கோரி உழைக்கிறவர்களுக்கு இடைஞ்சல் மூட்டும் நோக்கத்தோடு அவதூறு பேசிக் கலகத்தை யெழுப்புகிறது ஆச்சரியமா? சிலுவையின்றி இரட்சணியம் கிடைக்குமா? ஆகையால் வாலிபத்தை நல்வழியில் காப்பாற்றும் தர்மசெயலில் தேவ ஒத்தாசை அகத்தியம் அவசரம்.

இப்பேர்ப்பட்ட தேவ ஒத்தாசையை அடைந்தருளும்படி சில புண்ணியாத்துமாக்கள் மோகத்திலிருந்து இரக்கமுள்ள சர்வேசுரனிடத்தில் பரிந்துபேசுகிறவர்களாயிருக்கவேண்டும். மாட்சிமைதங்கிய இக்கடமையை நிறைவேற்றும் அர்ச்சியசிஷ்ட வாலிபர்கள் மத்தியஸ்தர்களாயிருப்பதுமல்லாமல், இவ்வுலகவாசிகளுக்கு நன்மாதிரியான வரிச்சட்டமாயும் பாதுகாவலுமாயுமிருக்கிறார்கள்.

சேகநாதர்சுவாமி அந்தரங்க சீவியத்தில் காண்பதற்கு நிகரற்ற புண்ணிய மார்க்கத்தின் கண்

ஹடியாயிருந்த இவ்வர்ச்சியசிஷ்டவர்கள், மோக்ஷகலாயில் நின்று, இக்கணவாயில் வருந்துகிற வர்கள் தங்களைக் கண்டுபாவிக்கும்படி விரகிஞர்கள்.

சித்தியபிதா கொடுத்திருந்த அதிகாரத்தை நிறைவேற்றும்பொருட்டு, பெற்றோர் விடையி ன்றிமுதலாய் திவ்வியசேச ஜெருசலேம் நகர் தேவாலயத்தில் தங்கினால்லவா? இம்மாதிரி யாய் திவ்விய இஸ்பிரிந்துசாந்து மனிதர் இரு தயத்தில் பேசி பாம அந்தஸ்துக்கு அவர்களை அழைக்கிறார். அப்போது, பெற்றோரைமுத லாய் வெறுத்து, அத்தேவ அழைத்தலுக்கு செவி கொடுக்கும் விதத்திலும் மேற்கூறிய அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் சகல வாலிபருக்கும் மேல் வரிச்சட்டமாயிருக்கிறார்கள்.

வாலிபர்களுக்குப் பாதுகாவலான அர்ச்சிய சிஷ்டவர்களுக்குள் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் முதற் ஜெபக்கொடி பிடித்து நிற்கிறார். அர்ச். ஞானப் பிரகாசியார், அர்ச். பெர்கமான்ஸ் அருளப்பர். இவர்கள் சரித்திரமும் சகலருக்கும் தெரிந்தது தானே.

சேசசபையை ஸ்தாபித்த அர்ச். இஞ்ஞாசியாருக்கு முந்தி முதலாய் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசுக்கு முத்திப்பேறுபெற்ற பட்டம் சூட்டி திருச்சபை மகிமைப்படுத்தினது.

பின்வரும் அதிகாரங்களில், புண்ணிய சீலரான இவ்வால அர்ச்சியசிஷ்டவரின் சரிதையை எடுத்துக்கூறியிருக்கிறது. அவருடைய சீவிய சரித்திரத்தின் ஆச்சரியங்களை வாசிக்கிறவர்கள் அவரைப்போல புண்ணிய சீலராகக் கூடாதே போனாலும், புண்ணிய வழியை நாடி நடப்பது சகலராலும் கூடிய காரியமென்று கண்டுபிடிக்க இவ்வர்ச்சியசிஷ்டவர் உதவி செய்வாராக.

முதல் அதிகாரம்.

பிறப்பும் வளர்ப்பும்.

கோஸ்கா வென்கிற பேர்போன கோத்திர
மானது போலண்டு தேசத்தில் பழைய காலம்
தொடங்கி மேலான கிறிஸ்துவ வம்சமாக
விளங்கி வந்தது. இந்தக் கோத்திரம், இராஜ
வம்சத்தை ஒட்டினதாயும், அதின் முன்னோர்
களில் அனேகர் இராச்சிய பரிபாலனர்களாயும்,
இராஜ ஸ்தானாதிபதிகளும், காரியஸ்தர்களு
மாயும், நியாயாதிபதிகளாயும், தனகர்த்தர்க
ளாயும், இன்னும் அநேக மாகுபிமை தங்கிய
அலுவல்களில் பேர்பெற்றவர்களுமாயிருந்தார்
களென்று போலண்டு தேச சரித்திரத்தில் கூறி
யிருக்கிறது. இந்தக் குடும்பத்தின் முன்னோர்
களில் வேறு சிலர், மேற்றிராணிமார்களாகவும்
திருச்சபையில் பேரோங்கு மேன்மையடைந்த
தாக அத்தேச சரித்திரத்தில் தானே வாசிக்கி
றோம். இப்பேர்ப்பட்ட இராஜ வம்சத்திலே
யிருந்துதான் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் கோஸ்கா
வென்கிற வாலிபர்களுக்கு பாடகாவலான

அர்ச்சியசிஷ்டவர் பிறக்கவேண்டுமென்று சர்
வேசரன் சித்தம் வைத்தார்.

அவருடைய குடும்பத்துக்கிருந்த மேலான
இலென்கீக கீர்த்தியையெல்லாம் வெறுத்து
விட்டு, ஒருக்காலும் அழியாத கீர்த்தியைச்
சம்பாதித்து வைத்த இந்த பரிசுத்த வாலிப
னுடைய தகப்பனார் பேர் ஜான் கோஸ்கா.
இராஜ ஆலோசனை சங்கத்தாரில் இவர் ஒருவ
ராயிருந்ததுபோக, இராச்சிய பரிபாலன விஷய
மாகவும் வெகு கீர்த்தியடைந்திருந்தார். அவ
ருடைய தாயின் பேர் மார்க்கரீத் குபுபினம்
மாள். இவள் போலண்டு தேசத்திலுள்ள
மசோவியா இராச்சிய பிரபுவின் சகோதரி.
இவர்களிருவரும், மேன்குலத்தினால் மாத்திர
மல்ல, சத்தியவேத நன்னெறியிலும் பேர்பெற்
றவர்கள் இவர்களுக்கிருந்த ஐந்து பிள்ளைக
ளில், அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் இரண்டாவது பி
ள்ளை. மூத்த பையனுடைய பேர் 'பவுல் கோ
ஸ்கா. பின்வரும் சரித்திரத்தில் இவரைப்பற்றி
அதிகமாக அறிந்துகொள்வோம்.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் பிறக்கிறதற்கு முந்தி
பேதானே, பிற்காலத்தில் இந்தப் பாலன்
அடையப்போகிற புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்
தையும், சேசுக்கிறீஸ்துநாதரின் பேரில் அவ
ருக்குள்ள நேசத்தையும், முன்னோடியாக சர்

வேசுரன் காட்ட சித்தம் வைத்தார். இவர் பிறக்கிறதற்கு சில நாட்களுக்கு முந்தி இவருடைய தாயானவள் ஒரு கனவில் கண்ட காட்சியாவது: சேசுவென்கிற திருநாமம் இரத்தச் சிகப்பான எழுத்துக்களால் எழுதப்பட்டு, மகிமைப் பிரகாசம் நிறைந்த கதிர்களால் சூழப்பட்டு அவளுக்கு முன்பாக ஆகாயத்தில் அத் தாயமாய்த் தொங்கினது.

இதைக் கண்டு சிலநாட்கள் கழிந்த பிறகு மறுபடியும் சேசுவென்கிற அதே நாமம் முந்தி தோன்றின பிரகாரம் பிரகாசக் கதிர்களால் சூழப்பட்டு, தாயினுடைய மார்பில்தானே தோன்றினது. இவ்விதமாய் இரண்டு தடவை தோன்றினதை மார்க்கரீத்தம்மாள் பார்த்து கொஞ்சம் தடுக்கிட்டாள்.

சேசுவென்கிற பேர் பாக்கியமும் ஆசீர்வாதமும் கொண்டு வராத இடமுண்டா? பிற்காலத்தில் சேசுசபையில் சேர்ந்து, திருச்சபைக்கெல்லாம் ஒளியாக விசின அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ்தான் மார்க்கரீத்தம்மாள் மார்பில் தோன்றின சேவின திரு நாமத்தின் ஆசீர்வாதமாயிருக்கவேண்டும். ஏனெனில், தாயானவள் தனக் குண்டான காட்சியை ஆத்ம குருவானவருக்குப் போய்ச் சொல்ல, பத்தியிலும் புத்தியிலும் பேர்போன அந்தக் குருவானவர்

அவளுக்கு கொடுத்த மறுமொழியாவது: “இந்தக் காட்சி புதுமையாகத்தானுண்டாயிருக்கவேண்டும். இது தெய்வச்செயல்போலத்தான் தோன்றுகிறது. உன்னிடம் பிறக்கப்போகிற குழந்தை பிற்காலத்திலுடைய வேண்டிய அர்ச்சியசிஷ்டனத்தைக் குறிக்கும் அடையாளமாக இது இருக்கலாம். ஆகையால் பயப்படுவதற்குப் பதிலாய், சர்வேசுரனுக்கு நன்றி செலுத்தி சந்தோஷமாயிரு.”

தாயானவள், பிறக்கப்போகிற தன் குழந்தையை, பிறக்கிறதற்கு முன்னேதானே, சர்வேசுரன் தமக்காகத் தெரிந்துகொண்டானெனும், ஆகையால் அப்பேர்ப்பட்ட குழந்தையை வளர்த்தெடுப்பதில் எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டுமென்றும் தெளிவாய் அறிந்துகொண்டாள்.

இவ்விதமாய் தேவ ஆசீர்வாதம் நிறைந்தவராய், போலண்டு தேசத்திலிருக்கும் மசோவியா இராச்சியத்தில், அவர்களுடைய பிதிரார்ஜித சொத்தாகிய ரோஸ்கோ வென்கிற கிராமத்தில், பத்தியுள்ள தாய்தகப்பன்மார்க்கரிடமிருந்து 1550-ம் வருஷம் ஒக்டோபர் மாதக்கடைசியில் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் பிறந்தார்.

குழந்தைக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுக்கிறதற்காக பக்கத்துக் கோவிலுக்கு கொண்டுபோ

யிருந்தார்கள். ஞானஸ்நான ஆடம்பரத்துக்காக அவர்களுடைய சொந்தக்காரர்களும். அக்கம்பக்கத்தாருமாக அநேகம் பேர் கோவிலுக்கு வந்திருந்தார்கள். ஞானஸ்நானச் சடங்கு முடிந்தவுடனே, குழந்தைக்கு ஞானத்தகப்பனாயிருந்த ராட்சஸேபஸ்கி என்னும் பிரபு, ஸ்தனிஸ்லாசைக் கையிலேந்திக்கொண்டு, திவ்வியநற்கருணையிருக்கும் பீடத்துக்குமுன் போய், அப்பீடத்தின் பாதத்தில் தேவகாணிக்கையாக குழந்தையைக் கிடத்தினார். ஸ்தனிஸ்லாஸ் அந்நாளிலிருந்து திவ்வியநற்கருணையில் வீற்றிருக்கும் நமதாண்டவரின் உகந்த பிள்ளையானார். பிற்காலத்தில் திவ்விய சுற்பிரசாதத்தின்பேரில் இவர் வைத்திருந்த அணைகடந்த பத்தி பற்றாதலே இதற்கத்தாட்சியாம்.

இந்த பாலகனுடைய முகமானது, ஞானஸ்நானத்திலே பெற்றுக்கொண்ட தேவ இஷ்டப் பிரசாதத்தின் கண்ணுடியாயிருந்தது. அவருடைய முகம் வெகு அழகாயிருந்ததுமல்லாமல், மாசற்ற பரிசுத்ததனம் அதில் அச்சடித்திருந்தால்போல் எப்போதும் விளங்கினது. நகப்பனார் பிள்ளையின் செளந்திரியத்தை நோக்கி, இப்பிள்ளை வானலோகத்துக்கேயன்றி, இவ்வுலகத்துக்காக உண்டாக்கப்படவில்லையென்று அடிக்கடி சொல்வார்.

வளர வளரபையன் சர்வேசுவரன் ஒருவனாயே தன்னுடைய கதியாக ஏற்படுத்திக்கொண்டான் என்று தெளிவாகத் துலங்கினது. இந்தச் சிறு பையன் சொற்ப வயசு நடக்கும்போதே ஆச்சரியத்துக்குரிய விதமாய் சகல புண்ணியங்களுக்கும் ஓர் வரிச்சட்டம்போலானார். தாம் செய்வதையெல்லாம் ஆலோசனையோடும், விமரிசையோடும், அடக்க ஒடுக்கத்தோடும் செய்து முடிப்பார். இச்சிறுபையனிடத்தில் இவ்வளவு மேலான நற்புத்தி விளங்கிவருவது, தெய்வச் செயலல்லவா? “அகத்தின் அமுகு முகத்தில் தெரியும்” என்றபடி, அவருடைய அடக்க ஒடுக்க மரியாதையைக் கண்ணுற்றவர்களெல்லாரும் கற்பென்கிற புண்ணியத்தை அதிகமாகக் கடைத்தார்கள்.

தேவ ஊழியக் காரியமென்றால், மனப்பூரிப்போடு அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் செய்து முடிப்பார். சிறு பிராயத்திலேதானே அராமனையில் ஒரு முலையைத்தேடி, அங்கே முழந்தாட்படியிட்டு, தன் சிறு கைகளைக் குவித்து, நேத்திரங்களை வானத்துக்கு நேரே உயர்த்திக்கொண்டு, தன் மழலைச் சொற்களால், சேசவே, மரியாதே என்று பத்தி உருக்கத்தோடு வேண்டிக்கொள்வதைப் பார்த்தால், அவரை சம்மனச்

என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இவர் இவ்விதமாக அடிக்கடி வேண்டிக்கொள்வதை இவருடைய தாய்தகப்பன்மார், பிரமிப்புடன் பார்த்து சந்தோஷக் கண்ணீர் விடுவார்கள். அக்கம்பக்கத்தாரொல்லாரும், இவரை சம்மனசென்றே அழைப்பார்கள். இவரிடத்தில் விளங்கின தேவ பத்தியும் புற்றுதலும், பிற்காலத்தில் இவரடையப்போகிற அர்ச்சியசிஷ்டதனத்துக்கு அந்தாட்சியாயிருந்தது.

ஸ்தனிஸ்லாஸ் சர்வேசுரனால் விசேஷ விதமாய் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட பிள்ளையென்பது மெய்தான். ஆனால் இவருடைய தாய்தகப்பன்மாரும், தங்கள் பிள்ளைகளை நல்வழியில் நடப்பிக்கிறதற்கான ஒழுங்குகளெல்லாம் செய்திருந்தார்கள். இந்த விஷயமாக, இவருடைய தமையனர் பவுல் கோஸ்கா எழுதிவைத்திருக்கிறதாவது: “நாங்கள் வேத சத்தியங்களையெல்லாம் தீர அறிந்து, ஞானக்காரியுங்களில் தேர்ச்சியடைந்திருக்கும்படி எங்கள் பெற்றோர்கள் வேண்டிய ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள். எங்களிஷ்டப்பிரகாரம் எதுவும் செய்யாதபடியும், உலக இச்சையை நாடாமலிருக்கும்படியும், வெகு கண்டிப்பாய் நடத்தினார்கள். அவர்களும், இன்னும் அரமணையிலுள்ள ஊழியக்காரர்களும்

ளும் நாங்கள் மேலா மரியாதையும், முயற்சியெடுக்கிற பிள்ளைகளுமாயிருக்கும்படி துண்டிக்கொண்டேயிருப்பார்கள். நாங்கள் குற்றம் கட்டிக்கொள்ளும்பொழுது, எங்களைக் கண்டிக்கும்படி, இந்த ஊழியக்காரர்களுக்கும் முழு உத்தரவிருந்தபடியால், இவர்களுக்கும் பயந்து நடந்தோம். எல்லாரையும் எங்கள் மேலதிகாரிகள்போல பாவித்து, எல்லாராலும் நேசிக்கப்பட்டு வந்தோம்.”

ஸ்தனிஸ்லாசுக்கு 4 வயது நடக்கும்போது, ஜான் பிலின்ஸ்கி, என்பவர் அவருக்கு உபத்யாயராக நியமிக்கப்பட்டு, லத்தீன் பாஷையைக் கற்றுக்கொடுக்கத் துவங்கினார். உபத்யாயர் சொன்னதையெல்லாம் வெகு கவனத்தோடு கேட்டு கீழ்ப்படிதலோடு எல்லாத்தையும் கற்றுக்கொள்வார். இலெனகேப் படிப்பானது தெய்வீக ஞானத்தின்பேரில் அவருக்குள்ள ஆசையை அற்பமேனும் குறைக்கவேயில்லை.

கோஸ்கா குடும்பத்தில் அலுவல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒருவர், பிற்காலத்தில் பட்டம் பெற்று குருவாகி 90 வயது நடக்கும்போது, ஸ்தனிஸ்லாசுக்கு நாலு, ஐந்து வயது நடக்கையில் அவர் நடந்துகொண்ட விதத்தைப்பற்றி சொன்ன வரலாறுவது: “சிறு பிள்ளைகளிடம்

மிராத ஆழ்ந்த சிந்தனையும் பயபக்தியும் அவரிடம் விளங்குவதை, தாய் தகப்பன்மார் பார்த்து ஆச்சரியப்படுவார்கள். சிறுபிள்ளைத்தனமென்பதே அவரிடம் கிடையாது. சிறுவர்களுக்குரிய இனிய மாசற்றதனமிருந்தாலும், முதிர்ந்த வயதுள்ளவர்களைப்போல ஞானக்கிரியைகளைத் தேடிச் செய்வார். தேவகிர்த்தனையென்றால் அவர் மனம் பூரிக்கும்.”

அர்ச். ஸ்தனில்லாஸ் தானே உரோமாபுரியில் நவசந்திராச காலத்தில் தம்முடைய சிந்தைரொருவருக்கு “சர்வேசுரனுக்கு என்னை முழுதும் ஒப்புக்கொடுத்து எக்காலமும் அவருக்கு பிரமாணிக்கமாயிருப்பேனென்று வாக்கு செய்ததே, என் சீவியகாலத்தில் முதல் கிரியையாக நான் செய்ததாக எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது” என்று சொன்னார்.

ஜெபத்தியானத்தில் கொஞ்சநேரம் செலவழிக்க எப்போ சமயங்கிடைக்குமென்று காத்திருப்பார். ஆறு ஏழு வயதுள்ள இச்சிறு பாலன் படிக்கவேண்டியதைப் படித்துவிட்டு, ஜெபத்தியானம் செய்ய ஓர் மறைவிடம் பார்த்து சர்வேசுரனோடு சம்பாஷித்து பாவசமாகிறதைப் பார்க்கிறது அக்கனிப்புக்குரிய காட்சியல்லவா? அடிக்கடி இவ்விதமாக தனியேயிருந்து சர்வேசுரனோடு சம்பாஷிப்பார்.

இப்போப்பட்ட தியானமுயற்சிகளில் தான் உலகவாழ்வின் ஈனத்தையும், பாலோகவாழ்வின் மேன்மையையும் முழுதும் கண்டுபிடித்தார். தியானயோகத்தை சரிவரக் கற்றறிய இடைவிடா முயற்சி செய்துவருவார். உலக கிர்த்தியை நிந்தித்து சர்வேசுரனுக்காக முழுதும் உழைக்கவும், புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை எல்லாக் காரியத்திலும் தேட விரும்பினதும், இவருடைய தியானயோகத்தின் பலமும்.

“நான் அநித்திய நன்மைக்காகவல்ல, ஆனால் நித்திய நன்மைக்காக உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனபடியால், நித்திய பாக்கியத்தை நாடி இலெளகிக ஆடம்பரத்தை வெறுக்கவேணுமென்று” அடிக்கடி சொல்லிக்கொள்ளுவார். இதுவே அவருடைய சித்தாந்தக் கோட்பாடு. பசாசு, உலகம், சரீரமென்கிற இம்முன்று விரோதிகளோடும் சண்டைசெய்யும்போது, மேற்சொன்ன வார்த்தையையே தம்முடைய கேடயமாக உபயோகிப்பார்.

உலக இன்பம் தம்மை பிரபுவின் குமாரனைப்போல் சீவிக்கவேணுமென்றும், சரீர சுகத்தைத் தேடவேணுமென்றும் சோதனை செய்யும்பொழுதும், நான் அநித்திய நன்மைக்காக

வல்ல, நித்திய நன்மைக்காக உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறேனென்று, அதே வார்த்தைகளைச் சொல்லி ஜெயிப்பார்.

நாமும் இவ்வார்த்தைகளை அடிக்கடி சிந்திப்போமானால், உலக சிற்றின்பத்தை வெறுத்து, பசாசின் சோதனைகளையெல்லாம் ஜெயித்து, நம்முடைய இருதயத்தை பரிசுத்தத்திலும் புண்ணியத்திலும் நிலைநிறுத்தக்கூடியவர்களாவோம். ஜெபத்திலேதான் சர்வேசுவரன் நமக்கு நற்புத்தி போதிக்கிறார். பிரமாணிக்கமாய் ஜெபம் செய்கிறவர்கள், புண்ணியத்திலும் பிரமாணிக்கமுள்ளவர்களாவார்கள்.

அர்ச், ஸ்தனிஸ்லாஸ் ஜெபத்தியானத்தில் தான் சகலவித புண்ணியங்களையும் கற்றுக்கொண்டார். கற்பென்கிற புண்ணியம், எல்லாதையும்விட அதிகமாக அவரிடம் பிரகாசித்தது. ஜெபத்தினாலும் தபத்தினாலும் இந்த மேன்மையான புண்ணியத்தை ஆதரித்துவந்தார். இந்தப் பரிசுத்த புண்ணியத்துக்கேற்றாக சொற்ப வார்த்தையாவது சைக்கிளையாவது அவராலே தாங்கமுடியாது. மரியாதையற்ற அசுசியான அற்ப வார்த்தை முதலாய்காதிலே விழுந்தால், வீசிபுஷ்பமானது சூரியகதிர் பட்டவுடனே வாடுவதுபோல், அவர்முகம் வாடிப்போகும். கண்களை அப்போ

மூடிக்கொள்வார். காதை அடைத்துக்கொள்வார்.

இவருடைய தகப்பனார், பெரிய பிரபுவாயிருந்தபடியால், பலபேர் அவர் அரமணைக்கு வந்து பேசுவது வழக்கமாயிருந்தது. அனேக விருந்தாடிகளும் குடும்பத்தாரோடு பந்தியில் உட்கார்ந்து சாப்பிடுவார்கள். இவர்களுக்குள் சிலர் அதிக மேன்மைதங்கிய நாகரீகமடையாத ஜனங்கள். இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் பந்தியிலிருக்கும்பொழுதாவது, அல்லது வேறெங்கேயாவது, தப்பித்தவறி ஏதாவது அசுசியான வார்த்தை சொல்லிவிட்டால், அர்ச், ஸ்தனிஸ்லாஸ், கண்கள் வானத்தை அண்ணாந்து பார்க்கிற வண்ணமாய், மயங்கித் தனிப்பார். பக்கத்திலிருக்கிறவர்கள் அவரைப் பிடிக்கிவிட்டால் மயக்கமாக சீதே விழுவார். அரமணியிலுள்ளவர்களுக்கு இது தெரிந்த விஷயமானபடியால், ஒருத்தரும், ஸ்தனிஸ்லாஸ் இருக்கும்பொழுது, சொற்ப மரியாதையற்ற வார்த்தைமுதலாய் உச்சரிக்கமாட்டார்கள். அவருடைய தகப்பனாரும் அப்பேர்ப்பட்ட வார்த்தை ஒன்றும் அரமணியில் உபயோகிக்கக்கூடாதென்று கண்டிப்பான உத்தரவளித்திருந்தார்.

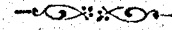
கற்பென்கிற புண்ணியத்தை யாதொரு மாகின்றி காப்பாற்றும்படி இன்னொரு உபாயம்.

எடுத்திருந்தார். அதாவது, மனுஷ ஜென்மத் திலெல்லாம் பரிசுத்தமும் பாக்கியமும் பெற்ற கன்னிகையாகிய ஜென்மப்பாவமில்லாமலுற்ப வித்த மரியாயின்பேரில் உருக்கமான தாய்க்கு ரிய பத்தி வைத்திருந்தார். அந்தத் தாய்க்கு நாடோறும் கூணத்துக்குகூணம் இவர் காட்டி வந்த நேசப்பற்றுதலை எடுத்துரைப்பது கூடிய தல்ல. சகல புண்ணியங்களுக்கும் இராக்கினி யாக அவளை ஓயாமல் ஸ்துதித்து வாழ்த்துவார். தேவதாயும் இந்த மாசுற்ற பையனை வெகுவாய் நேசித்தாளென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. “மரி யாயே, என் தாயே” என்று அவர் அவளை அழைப்பார். அந்தத் தாயும் அவரைத் தன் ஸீசேஷ பிள்ளையாக ஏற்றுக்கொண்டு, தன் பாரி சமாக அடைக்கலம் புருத்திருந்த அவரைத் தனது அன்பான பாதுகாவலில் வைத்தாவணை த்து வந்தாள்.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசை இச்சிறு வயதிலறிய பாக்கியம் பெற்றவர்களுல்லாரும், தேவசினே கத்தையும், மரியாயின்பேரில் பத்தியையும், தங்களிடம் மூட்டிக்கொள்ளும்படி, அவர் முக த்தைப் பார்க்கிறது போதுமாயிருந்தது.

2-ம் அதிகாரம்.

வியன்ஞ பட்டணத்துக்கு கல்லி
கற்றுக்கொள்ளப் போகிறார்.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசுக்கு இப்போ 14 வயது நடக்கிறது. ஒரு வித்தியாசாலுக்கு படிக்க அனுப்புவதற்கு தகுந்த பிராயமாச்சுது. ஆ னால் காலமோ, மோசமான காலமாயிருந்தது. புதிதாய் உண்டாகிய பதித மதமானது ஐரோ ப்பா கண்டமெங்கும் பரவி, மனுஷர்களுடைய மனதைக் குளப்பிக் கெடுக்க ஏற்பட்டிருந்தது. பதித மதாசாரச் சீஷர்களெல்லாரும் அகட விகடமாய்ப் பேசிப் பிரசங்கித்து, மெஞ்ஞா னத்தைப் புறட்டி, வேதசத்தியங்களை மாற்றி, இளமனசுக்களை தங்கள் பித்தலாட்டமான மா ய்கைக்குள்ளாக்கி, அநேகரை அந்தத் தப்பறை பான மார்க்கத்திலுட்படுத்தத் தலைப்பட்டார் கள். ஆகையால் வேதமுறைமைகளையும், கல் வியையும், நல்வழிகளையும் கற்றுக்கொடுக்கிற வித்தியாசாலையைத் தெரிந்து, பிள்ளைகளை படி க்க அனுப்புவது கத்தோலிக்குத் தாய் தகப் பன்மாருடைய கவலையாயிருந்தது.

அக்காலத்தில்தான் புதிதாய் அர்ச். இன்னா
சியாரால், ஏற்படுத்தப்பட்ட சேக்சபையானது
பதித மதஸ்தருடைய தப்பறைகளை மறுத்து,
திருச்சபையினுடைய பரிசுத்த கீர்த்திக்காக
மிகவும் உழைத்துப் பேரொடுந்துவந்தது. இச்
சேக்சபையார் பல தேசங்களிலும் பட்டணங்
களிலும், கல்விசாலைகளை ஏற்படுத்தி, சிறுவர்க
ளுக்கு நல்லொழுக்கம், ஞானவொழுக்கம்,
வேதவொழுக்கமென்கிற இவ்விதமெள்ளானத்
தையும் சரிவா ஊட்டி, சிறுவர்களின் ஆத்தும்
சரீர சுசீகர சிலர்களாக மேன்பாடடைந்து வந்
தார்கள்.

இந்தச் சேக்சபையாருடைய கலாசாலைக்கே
தம் மக்களைப் படிக்க அனுப்பவேண்டுமென்பது
ஜான் கோஸ்காவின் அபிப்பிராயம். ஆனால்
அவர் சுய நாடாகிய போலண்டு தேசத்தில்
சேக்சபையாரின் வித்தியாசாலை ஒன்றும் ஏற்
படுத்தப்படவில்லை. பக்கத்திலிருக்கும் ஆஸ்த்
ிரியா தேசத்து தலை நகராகிய வியன்னா பட்
டணத்திலேயோவென்றால், சேக்சபையார்
புதிதாய் ஓர் வித்தியாசாலை ஏற்படுத்தியிருந்
தார்கள்.

இந்தக் கல்விசாலைக்குப் பொதுமான இடம்
கிடையாததினால், பெர்தினாந்து என்கிற சக்கர

வர்த்தினானே தன்னுடைய தயாள இரக்கத்
தால் அவருக்குச் சொந்தமான மனைகளில்
சிலதை கல்விசாலையில் படிக்கும் உட்பிள்ளைக
ளுக்காக உபயோகித்துக்கொள்ளும்படி சேச
சபையாருக்கு அளித்தார். சேக்சபையார்
தங்கள் நற்படிப்பிணியினாலும் போதனையி
லும் புதிதாய்க் கிளம்பிய பதிதமதஸ்தருடைய
தூர்ப்போதனையை மடக்கவேண்டுமென்பதே,
பெர்தினாந்து சக்கரவர்த்தியின் கருத்தும் பே
ராசையுமாயிருந்தது. சக்கரவர்த்தியின் ஆசைக்
களவான பலனையும் கல்விசாலை ஈந்ததென்பத
ற்கு ஆக்ஷேபனை இல்லை. பதித மதத்தை நாடி
னவர்களுடைய மக்கள்முதலாய் இக்கல்விசாலை
யில் பயிற்சியடைந்து, விசுவாசத்தில் ஸ்திரப
பட்டு, தங்கள் நன்னெறியினாலும், தவபுண்ணி
யத்தினாலும், தங்களுடைய பதித பெற்றோர்சு
ளுக்கே புத்தி படிப்பித்தார்கள். வேறு சிலர்
சேக்சபையாரிடம் கற்றுக்கொண்ட வேதமு
ஓற அதுசார்ந்துக்காக, பெற்றோரின் கஷ்ட
வாதனையை முதலாய் பொறுமையோடு அனு
பவித்து, திருச்சபையில் திடனுள்ள விசுவாசி
களாயிருந்தார்கள். இதுவெல்லாம் வியன்னா
நகரிலுள்ள வித்தியாசாலையில் அவர்கள் பெற்
றுக்கொண்ட கல்விப் பயிற்சியின் மேன்மைக்கு
அத்தாட்சியாம்.

ஜான் கோஸ்காவும், தம்முடைய மக்களும் வியன்னா பட்டணத்துக்குப்போய் அங்கே சேக்சபையாரிடம் கல்விப் பயிற்சி பெற்று வரு ம்படி அனுப்பிவைத்தார். 1564-ம் வருஷம் ஜூலை மாதம் 25-ம் தேதி பரிசுத்த வால்து கிய ஸ்தனிஸ்லாசும், அவர் அண்ணன் பவுல் கோஸ்காவும், வியன்னா நகர் வந்து சேர்ந்தார் கள். இவர்களோடு கூட இவர்கள் உபாத்தியாய ராயிருந்த பிலின்ஸ் என்பவரும், இன்னும் வேறு மூன்று தாசர்களும் வந்து சேர்ந்தார் கள். சேக்சபைச் சுவாமிமாரால் நடத்தப் பட்டு, புத்தியோடு பத்தியும் சேர்ந்து ஊட் டப்படும் இக்கலாசாலைக்கு தான் படிக்கவந்த தையிட்டு, அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசுக்குண்டான ஆனந்தத்துக்கோ அளவில்லை.

இவரோடு கூடப் படித்த தோழர்களில் அநே கர் ஸ்தனிஸ்லாசினுடைய புண்ணிய மார்க்கத் தையும், பரிசுத்த மாதிரிகையையும் பற்றி பிற் காலத்தில் தவறாத அத்தாட்சி கொடுத்திருக்கி றார்கள். அவர்களில் ஒருத்தர் சொல்லியிருக் கிறதாவது: “ஸ்தனிஸ்லாஸ் வித்தியாசாலையில் கால் வைத்த நாளமுதல், நன்னடக்கையினால் பேர்பெற்று விளங்கினார். அவரை அறிந்தவர் களெல்லாரும் ஒரு அர்ச்சியகிஷ்டவராகவே

அவரைப் பாவித்தார்கள். தனியே ஜெபித்தா லும் சரி, கோவிலில் வேண்டிக்கொண்டாலும் சரி, அடக்கவாடுக்கமும், பத்தி உருக்கமும், தேவ ஐக்கியமும், அவரைப் பத்திசுவால்கான சம்மனசு ஷடிவாக்கி, அவரை அச்சமயங்களில் உற்றுப் பார்க்கிறவர்களுடைய மனதில் தேவ கிருதத்தை எழுப்பும். அவருடைய பேச்சு வார்த்தை சம்பாஷணைகளிலெல்லாம் ஆழ்ந்த புண்ணியம் விளங்கும். ஒரு வார்த்தையில் அவருடைய குணத்தை வருணிக்கவேணுமா னால், அவரைச் சுற்றியிருக்கிறவர்களைல்லாருக் கும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கக் கண்ணுடியாக அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் விளங்கினார்.”

இவருடன் கல்விசாலையிலிருந்த அந்தோனி என்பிற இன்னொருவர், எல்லாரும் ஸ்தனிஸ் லாசை அர்ச்சியகிஷ்டவரென்று சொல்லுவ தைக் கேட்டு, அவர் ஜெபத்தியானம் செய்கிற நேரம் பார்த்து, ஓர் மறைவிடத்தில் ஒளிந்து கொண்டு; அவரை அடிக்கடி உற்றுப் பார்ப் பார். பூசை நேரத்திலாவது தேவ சங்கீதம் பாடும்போதாவது, ஸ்தனிஸ்லாஸ் தரைக்கு மேல் எழுப்பப்பட்டு யாதொரு தாக்கமில்லா மல் ஆகாசத்தில் பரவசமாக நிற்பதைக் கான் பார். தேவமாதாவினுடைய பீடத்துக்குமுன்

முழங்காலிலிருந்து, கைகுவித்த மேனையாயும், கண்ணை ஏடுடுத்துப். பாராதவண்ணமாயும், ஜெபமாலையையும் அத்தாயைக் குறித்த ஜெபங்களையும் ஜெபித்துக்கொண்டிருப்பார். கிருபையாபத்து மந்திரப்பாட்டு கோவிலில் பாடுகிற போது, அவருடைய முகம் சந்தோஷத்தால் பூரித்து, தேவதாயின் நேசக்கதிர்களால் அவர்கண்கள் விசும்.

இயற்கையாய் தயை தாழ்ச்சியுடையவரானும், வெளி மனுஷரோடு பேசப் பிரியப்பட மாட்டார். தினம் மூன்று பூசை காண்பார். இவருடைய பத்தி உருக்கத்தையும், கண்டிப்பான மௌன அடக்க ஒடுக்கத்தையும் பார்த்து, கேவியாக சேசுசபைச் சந்தியாசியென்று இவருடைய தமையனும் தோழர்களும் இவருக்கு பேர் கொடுத்திருந்தார்கள். ஸ்தனில்லாசம் சுவாமிமார்களை நன்றாய் அறிந்திருந்த சிறுநகரங்களில் ஒருவரிடம் போய், சேசுசபை நவசந்தியாசத்தில் சுவாமிமார்கள் தன்னைச் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி சிபார்சு செய்ய, அவரைக் கெஞ்சி மன்றிவார். சேசுசபையாரின் வித்தியாசாலையில் உட்பிள்ளையாயிருந்த காலமெல்லாம் படிப்பைச் சரிவர கவனித்துப் படித்து, அவருடைய இனிய குணத்தினால் எல்லாரா

லும் பட்சத்தோடு நடத்தப்பட்டு, அவருடைய பத்தி உருக்கத்தினால் மனுஷ ரூபமெடுத்த சம்மனசென்று அழைக்கப்பட்டு வந்தார். ஆனால் சேசுசபையாரிடம் உட்பிள்ளையாயிருக்கும் பாக்கியம் அவருக்கு வெகுநாளைக்கு கொடுத்து வைக்கவில்லை.

பெர்தினாந்து சக்கரவர்த்தி மரித்ததும், பதிதமார்க்கத்தை நாடிக்கொண்டிருந்த அவருடைய மகன் மாக்ஸிமிலியன், சக்கரவர்த்தியாக நியமிக்கப்பட்டு, சேசுசபையாருக்கு இவருடைய தகப்பனரால் கலாசாலையின் உபயோகத்துக்காக அளிக்கப்பட்டிருந்த மனைகளை அவர்களிடமிருந்து பிடுங்கிக்கொண்டார். இந்த இடைஞ்சலினால், அக்கல்விசாலையில் உட்பிள்ளைகளாயிருந்தவர்களுக்கு தகுந்த இருப்பிடமில்லாமல் போனபடியால், அவ்வுட்பிள்ளைகள் பலவிதமாகச் சிதறிப்போக நேரிட்டது. சிலர்தங்கள் தங்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பினார்கள். வேறநேகர் வியன்னா பட்டணத்தில்தானே இல்லிடம் தேடிக்கொண்டு அங்கிருந்து வித்தியாசாலைக்குப் போய் வந்தார்கள். பவுல் கோஸ்காவும், தங்கள் உபாத்தியாயராகிய பிலின்ஸ்கியுடைய அனுமதிப்படி, பதித மதஸ்தனாகிய கிம்பர்க்கொன்று பேர்கொண்ட ஒரு துறையின்

வீட்டில் குடியிருந்து, வித்தியாசலைக்குப் போய் படித்துவா தீர்மானம் செய்தார்.

பதித மதஸ்தனுடைய வீட்டில் போய்க் குடியிருக்க ஸ்தனிஸ்லாசுக்கு கிஞ்சித்தேனும் பிரியமில்லை. பவுல் கோஸ்கா இந்தப் பதிதனுடைய இருப்பிடத்தைத் தெரிந்துகொண்டதற்கும், அது சொசுகம் டம்பமுடான பொது வீதியில் இருந்ததே காரணமாகும். ஸ்தனிஸ்லாஸ் பலவித ருசுக்களை எடுத்துக் காட்டி, எவ்வளவுதான் சொல்லியும், தன் தமையன் அவருக்கு இணங்கவில்லை. மேலும் அவர் தமையனுர் டம்பாச்சாரிபோலத் திரியவும், தம்பியை ஆங்கா அநிகாரத்தோடு நடத்தவும் தலைப்பட்டார். ஸ்தனிஸ்லாஸ் சொல்லவேண்டியதெல்லாம் சொல்லிப் பார்த்தும் தமையன் அசையாததைக் கண்டு துக்கித்தாலும், சேசசபையார் கலாசாலைக்குப் போய் படிக்கவும், நான் சேர்ந்திருந்த அர்ச். பார்பரம்மாள் சபைக்கூட்டத்துக்குப் போய்வரவும் தடையிராதேன்று, பொறுமையாய் அந்தப் பதித னுனையின் வீட்டிலேயே தமையனோடு குடியிருந்தார்.

கிம்பர்க்கர் னுனா வீட்டின் மேன்மெத்தை யில்தான், அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் குடியிருந்த அறை இருக்கிறது. அங்கிருந்து பார்த்தால்

சேசசபைச் சுவாமிமார் கோவிலும், கல்விசாலையின் கீழ்ப்பக்கமும் வெட்ட வெளியாய்த் தோன்றும். அக்கோவில் சொற்பக் கட்ட மாறுபாடுகளைத்தவிர, மற்றதெல்லாம் அப்படியே பாதுகாக்கப்பட்டு, தற்காலம் அவ்வூரின் பங்குக் கோவிலாயிருக்கிறது. அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் வசித்த அறையும் ஒரு சிறு கோவிலாக மாற்றப்பட்டு, நாளதுவரையில் அநேக திருபாத்தினாக்காரர் போய் சந்திக்கும் திருஸ்தலமாய் விளங்குகிறது.

சேசசபை வித்தியாசாலையில் கல்விப்பயிற்சி பெற்றுக்கொண்டு வந்த வேறநேக வாஸிபர்களும், கிம்பர்க்கர் னுனா வீட்டில் குடியிருந்தார்கள். ஸ்தனிஸ்லாசுக்கு சொந்தக்காரனும் அதே நாமம் தரித்தவருமான இன்னொரு ஸ்தனிஸ்லாசும் அங்கு வசித்தார். நமதர்ச்சியசெஷ்டவரைத்தவிர மற்றவர்களெல்லாரும் உலக பிரதியை நாடினவர்களாய்த் திரிந்தார்கள்.

ஸ்தனிஸ்லாசோடுவென்றால், வியன்னா பட்டணத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்த மூன்றுவருஷகாலமும், கல்விப்பயிற்சியில் வெகு விரத்தியடைந்தார். அவரொழுதிய வர்ணிப்புகளிலும் உபந்தியாசங்களிலும் சிலது உரோமாபுரியிலும், அவர் சய தேசத்து சில நாடுகளிலும்

நாளதுவரையில் காப்பாற்றப்பட்டு வருகிறது. இவைகளை, அச்சிறுவயதிலேதானே அவ்வளவு மேன்மையாய் எழுதினது அவருடைய கெட்டிக்காரத்தனத்துக்கும் அவரொடுத்துக்கொண்ட பிரயாசைக்கும் அத்தாட்சியாம். • காலத்தை வீணுப்போக்காமல் நன்றாய்க் கவலையெடுத்து உழைப்பார். தமக்கிருந்த நேரத்தையெல்லாம் படிப்புக்கும், ஜெபத்துக்குமாகப் பிரித்து வைத்துக்கொண்டார். படிப்பில் விர்த்தியும் அது கூலமுமடையத்தக்க மார்க்கமெல்லாமெடுத்துக் கொண்டார். ஜெபம் பண்ணுத நேரமெல்லாம் புஸ்தகமும் கையுமாயிருப்பார். ஞாபக சித்தி ஸ்திரப்பெடும்படி, பாராமல், பாடங்களில் சிலதுகளைப் படிப்பார். எழுதுவதில் நல்நடைபெறும்படி தமக்குத் தென்படுகிற நல் மொழிகளையும் வாக்கியங்களையும் சொந்தப் புஸ்தகத்தில் எழுதி வைத்துக்கொள்வார். நித்திரா செய்யப் போகும்பொழுது முதலாய் தூக்கம் வருமட்டும் வாசிக்கும்படி கையோடு புஸ்தகம் எடுத்துக்கொள்வார். இவ்விதமாகத் துவக்கத்தில் படிப்பு விஷயத்தில் மேன்பாடடையாமலிருந்தவர், வருஷக் கடைசியில் தம்மோடு சேர்ந்த மாணுக்கருக்கெல்லாம் மேலாகக் கெட்டிக்காரனென்று பேர் பெற்றார்.

பிரபுவின் புத்திரானாலும், இவரைச் சேர்ந்த வாலர்கள் வெகு கெம்பிர ஆடம்பர உடை அணிந்துகொண்ட போதிலும், ஸ்தனிஸ்லாஸ் வெகு சாதாரண உடைதான் உடுத்துவார். டம்ப ஆடம்பரமென்பது ஒன்றும் அவரிடம் கிடையாது. வெகு தாழ்ச்சி நிறைந்தவர். தம்முடைய பத்திக்கிருத்தியங்களையும், சர்வேசுரன் அவர்மட்டில் தியானயோகத்தில் காட்டிய தயாள நிறைந்த வரங்களையும் ஒருவருமறியாதபடி மறைவிடம் பார்த்து ஜெபிக்கப் போவார். ஆனாலும் அவருக்களிக்கப்பட்ட விசேஷ வரங்களை முழுதும் இரகசியமாக வைப்பது கூடாத காரியமாச்சுது. இதுகளைக் கண்ணாலே பார்த்தவர்களே அவருடைய அர்ச்சியசிஷ்ட தனத்துக்கு சாட்சி சொல்லக்கூடியவர்களானார்கள்.

ஸ்தனிஸ்லாஸ் யாருமறியாமல் தப்பித்து சேச்சபையில் போய்ச் சேர்ந்துகொள்வாரென்பது அவருடைய சகோதரான்குய பவுல் கோஸ்கூரினுடையவும் பிலின்ஸ்கி உபாத்தியாயருடையவும் உத்தேசமும் அச்சமுமாயிருந்தது. இதற்காக ஸ்தனிஸ்லாஸ் வெளியே புறப்படும்போதெல்லாம், அவ்வொங்கே போகிறொன்றும் என்ன செய்கிறொன்றும் துப்பறியும்படி;

அவர்களுடைய ஊழியக்காரர்களுக்கு உத்தரவளித்திருந்தார்கள். இதை அறிந்திருந்த ஸ்தனிஸ்லாசோவென்றால், ஊழியர்கள் சாப்பிட்டுக்கொண்டும், தமையனும் உபாத்தியாயரும் சீட்டு விளையாட்டில் கவர்த்திருக்கும் சமயம் பார்த்தும், தப்பித்து கோவிலுக்கு விரைந்து போய்விடுவார். அங்கே சிலுவை அடையாள சாஷ்டாங்க தண்டமாய் விழுந்து, திவ்விய நற்கருணையில் வீற்றிருக்கும் ஆண்டவருக்கு ஆராதனை செலுத்திவிட்டு, ஒரு மூலையைத்தேடி அங்கே தியானிக்கும் காலத்தில், தரை தட்டாமல் ஆகாசத்தில் பாவசமாக நிற்பதை அவரைத் தேடிப்போன ஊழியக்காரர்கள் காண்பார்கள். பாவசம் நெளிந்த பிறகு, ஊழியக்காரர்கள் பிரமிப்புடன் தம்மை உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டிருப்பதை அறிந்து, தன்னையறியாமலே சங்கோஷமாய், முகம் சிவக்க, வெட்கம் பொறுக்கக்கூடாமல், புன்சிரிப்போடு: “இது ஒன்றுமில்லை, பயப்படாதேயுங்கள்” என்று சொல்லி அவர்களைத் தேற்றி அனுப்புவார். ஸ்தனிஸ்லாசுக்கு சர்வேசுரானித்தருளிய பேருபகாரங்களை மறைத்துவைக்க அவர் எவ்வளவுதான் பிரயாசை பெடுத்தும், அவைகள் எப்படியாவது வெளியாகி அவரைடைந்திருந்த

உத்தம புண்ணியத்துக்கடையாளங் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. இவருக்கு உபாத்தியாயரான பிலின்ஸ்கி யென்பவர், அர்ச்சியசிஷ்டவர் கிம்பர்க்கர் லுனா வீட்டில் குடியிருக்குங்காலத்தில் அடைந்த புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்துக்கு மூன்று விசேஷ காரணங்களை எடுத்துரைத்திருக்கிறார். அவைகளாவன: முதலாவது கெட்ட தோழர்களை விலக்கி பிரிகத்தமுள்ள நேசர்களைத் தெரிந்துக்கொண்டதும், இரண்டாவது: சேசவைக்கண்டு பாவிற்று மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தைக் கைக்கொள்ளும் சந்நியாச அந்தஸ்தின்பேரில் அவருக்குள்ள அணைகடந்த ஆசையும், மூன்றாவது: தவறாத அடக்க ஒடுக்கத்தோடும் பத்தி பற்றுதலோடும் தியானயோகத்தை அண்டி, அதை விடாமுயற்சியாய் செய்து வந்ததுமேயாம். அவருடைய நேரமெல்லாம் படிப்புக்கும் ஜெபத்துக்குமாகவே பிரித்து வைத்திருந்தார். யாதொரு பராக்கின்றி ஜெபத்தியானம் செய்கிற புண்ணிய சாங்கோபாங்க உச்சிக்கு அவர் வந்து சேர்ந்திருந்ததாக அவருடைய தோழர்களிலொருவர் எழுதிவைத்திருக்கிறார். தாம் வசித்தயிட்டத்தில் விசாலமான அறைகள் காலியாயிருந்தபடியால், அதுகளில் ஓர் அறையைத்

தெரிந்துகொண்டு அங்கே அந்நியொந்நியமாய்
சர்வேசுரனோடு நீடிய நேரம் சல்லாபிப்பார்.

கன்னிமரியாயின் பேரில் அவருக்குள்ள
பத்தியானது, அவருடைய எழுத்தப்பியாசங்
களில் முதலாய் விளங்கும். அந்தத் தாயின்
மகிமைகளிலொன்றைத் தெரிந்தெடுத்து அதை
வருணித்து விட்டப்பியாசமாக எழுதுவார்.
அவர் படித்த புஸ்கங்களின் ஓரத்தில், “மரியா
யே! எனக்கு தஞ்சமாய்நும்” என்றெழுதியிரு
க்கும். படிக்கிற சமயங்களில் அவ்வார்த்தைக்
கன்பேரில் கண் பட்டவுடனே, தேவதாய்க்கு
தம்மனைத எழுப்பி அவ்வார்த்தைகளை முந்
தமிட்டுக்கொள்வார். கலாசாலையைப் போய்ச்
சேர்ந்ததும், திவ்விய நற்கருணையில் வீற்றிருக்
கும் ரேசுநாதர்சுவாமியைச் சந்தித்து, அவரு
டைய திவ்விய ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக்
கொண்டுதான் படிக்கத் துவக்குவார். இது
போலவே பள்ளிக்கூடத்தைவிட்டுத் திரும்பும்
போதும் திவ்விய சந்நிதானத்துக்கு நன்றியறி
ந்த ஆராதனை செய்யாமல் திரும்பமாட்டார்.

இரவில் சொற்ப நாழிகைதான் நித்திரை
செய்வார். நடுச்சாமத்தில் விழித்து தமது கரங்
களை சிலுவை அடையாளமாக விரித்துக்கொ
ண்டும், கரங்களைக் குனித்துக்கொண்டும், அள

வற்ற நேரம் தியானசிந்தனை செய்வார். அவ
ருக்கு காவலாளிகள் போலிருந்த ஊழியக்கார
ர்களோ இதைக் கண்ணுலே பார்த்திருக்கிறார்
கள். தியானசிந்தனையை முடிக்கிறதற்கு குறி
த்த நேரம் கிடையாது. அவருடைய சினேக
அக்ஷிணிக்குத் தகுந்த பிரகாரம் அதை நீட்டிக்
கொள்வார். தியானச்செபத்தை முடித்ததும்,
தம்மைக் கசையால் நிஷ்டிரமாக, கேட்டவர்க
ளுடைய அங்கம் பதற, தம்மைத்தானே அடித்
த்துக்கொள்வார். அடியின் காயத்தால் அவ
ருடைய வஸ்திரங்கள் கூட இரத்தம் தோய்ந்
திருக்கும். இவரிப்படித் தம்மை வாதித்துத்
கொள்வதை நிறுத்த பிவினஸ்தி உபாத்தியாயர்
வெகு முயற்சியெடுத்தும், ஸ்தனியஸ்ஸால்
தமது சரீரத்துக்கு கொஞ்சமேனும் இளக்கா
ரம் கொடுத்தவரல்ல, சரீரத்தை ஒரு விரோதி
யாக பாவித்துவந்தார். அதற்குப்பிரீதியானது
ஒன்றும் கொடுக்கமாட்டார். பலவிதமான
தபசுமுயற்சிகளினால் கீழாங்குஷத்தை மேலா
ங்குஷத்துக்கு கீழ்ப்படுத்திக்கொண்டு வந்தார்.
ஐம்புலன்களை அவைகள் நோக்கப்படி செல்ல
விடாமல், தமது சித்தத்துக்கு கீழ்ப்படியும்படி
அடக்கிவந்தார். மாசற்ற பரிசுத்த சேலனும்
பத்திசுவாலகருமான ஸ்தனியஸ்ஸால் என்ன
பாவத்தின் தோஷத்துக்காக இவ்விதமாகத்

தம்மைத் தண்டித்துக் கொண்டுவந்தாடென்று கேட்பீர்களோ? அவருடைய சரீரமும் பீம்புலன்களும் ஆத்தம சுகிரத்துக்கு விரோதமாயெழும்பி இதுவரையில் போராடினதைப் பார்த்தோமா? பாவம் நிறைந்த மானிடர்களாகிய நாம், சரீர ஆசாபாசங்கள் மேலிட்டு வாதபடி அடக்கி வெறுத்து பாவத்துக்கிறையாகாதபடி செய்பவென்றிய தபசுக்களை, ஆசாபாச சோதனை தம்பிடம் ஒருக்காலும் கிளம்பத் தலைப்படாதபடி அவர் கடின தவம் புரிந்தார். தபசு நிறைந்த ஜெபத்தினால்லவா அவரிருதயம் தேவசினேகம் பற்றியெயிரிந்தது.

அக்காலத்தில் அடிக்கடி திவ்விய நற்கருணை வாங்குவது வழக்கமாயில்லாவிட்டாலும், ஸ்தனிஸ்ஸாஸ் அடிக்கடி வெகு பந்திபற்றுதலுள்ள ஆயத்தத்தோடும், இருதய அக்கனிப்போடும் திவ்விய சேகவைப் பெற்றுக்கொள்வார். திவ்விபசற்பிரசாதம் வாங்குகிறதற்கு முந்தின நான் எப்போதும் ஒரு சந்தியாயிருப்பார். ஒருசந்தியாயிருப்பது தமது தமையனுக்குப் பிரியமிராதாகையால், ஒரு சாக்குபோக்குச் சொல்லி இராப்போசனத்துக்கு வராமல் ஒளிந்துகொள்வார். இந்த பரிசுத்த இளைஞன் கடுந்தவத்தினாலும், அடக்கவொடுக்க ஒழுக்கத்தினாலும் சோர்ந்து வாடிப்போய் சந்தோஷ

மற்றவாயிருந்தாடென்று கனவிலும் கருதவேண்டாம். தேவ ஆனந்தத்தை எப்போதும் சுகித்தபவித்துக்கொண்டிருந்தார். இவ்வுலகத்திலிருந்தாலும், இவ்வுலகமறியாத உன்னத சந்தோஷம் அவராத் துமத்தில் குடிக்கொண்டிருந்தது. அந்ந அவரிடமிருந்து ஒருவரும் பறித்துக்கொள்ளக் கூடாடென்பதையும் தீர அறிந்திருந்தார். அவருடைய மலர்ந்த முகச் சாயல், எப்போதும் சிரித்த வண்ணமாயும், பரிசுத்தத்துக்கும் அருந்தவத்துக்கும் பிரியாத குணையாகிய தூயபாக்கியம் விசுகின்ற மேனையாயும் ஜொலிக்கும். தியானயோகத்திலமிழ்ந்தி நித்திய சம்பாவனையை சுகித்தபவிக்கி மூப்போல, சர்வேசுரானேசி இராப்பகலாய் ஜெபத்தியானத்தின் மூலமாய் ஐக்கியமாகியிருந்தவருடைய மனதில் எப்போதும் மன அக்களிப்பு குடியிருந்தது ஆச்சரியமா? “நான் அநித்திய நன்மைக்கல்ல, ஆனால் நித்திய பாக்கியத்தை இவ்வுலகில் தேடபிருக்கிறேனென்ற” கோட்பாட்டைக்கொண்டவருக்கு இவ்வுலக கஷ்டங்களெல்லாம் ஒரு பொருட்டா? சகல காரியமும் அவரை சர்வேசுரனுக்கே எழுப்பினது.

3-ம் அதிகாரம்.

தமையனுடைய உபத்திரவமும், அவருக்
குண்டான கமே வியாதியும்.

யாதொரு ஜெந்துவுக்கும் ஒரு தீங்கும் செய்
யாமல், தானுண்டு தன் கடமை உண்டென்றி
ருந்த இந்தப் பரிசுத்த இளைஞனை முதலாய்
விரோதித்து அவரை எதிர்த்து விரோதிக்கத்
தலைப்படுகிறவர்களுமுண்டாவென்று நினைக்கக்
கூடும். அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் நன்னடக்கை
யையும் உன்னத மாதிரிகையையும் பழித்தவர்
களுமுண்டா? மற்றவர்கள் நன்மர்க்கத்தைத்
தேடி, இல்லென்கே இன்ப ஆடம்பரங்களை வெறு
த்துத் தள்ளி, புண்ணிய வழியை நாடி நடந்து
கொள்ளும்பொழுது, உலகவாசிகள் தாங்களும்
அவ்விதமாய் பரிசுத்தத்தில் நடக்காததையிட்டு
தம் தம் மனச்சாட்சிக் குத்துப்பொறுக்காம
லோ, அல்லது வேறேனே காரணங்களையிட்டு
போ, மேற்சொன்ன புண்ணியவான்களைச் சகி
க்கக்கூடாமல், பழித்து நகைப்பது காலா காலத்
தில் நடக்கிற காரியந்தான். இவ்வாறு ஸ்தனி
ஸ்லாஸ் உலக இன்பானந்தத்தை வெறுத்து,

தேவ சிநேக மார்க்கத்தைப் பின்பற்றியது அவ
ரோடிருந்த தோழர்களுக்கும் தமைபனுக்கும்
ஒரு தூண்டுகோல் போலானதினாலும், அவர்
கள் அவருடைய நன்மாதிரிக்கிணங்கி நடக்கப்
பிரியப்பட்டதினாலும், அப்பரிசுத்தவாலனைச்
சகிக்கக்கூடாமல் விரோதிக்கத் தலைப்பட்டார்
கள். பவுல் கோஸ்காவும் பெருமை ஆடம்பரமா
கத் திரிபத் தலைப்பட்டாரென்றும் கேட்டோம்.
அதே மனையில் குடியிருந்த இவருடைய
இனத்தாராகிய வேறு இரண்டு தோழர்களும்
இவரோடு கூடிக்கொண்டார்கள். டம்பமாய் உடு
த்தி தங்களை அலங்காரமாய்ச் சிங்காரித்துக்கொ
ண்டு, ஊர்க்காடெல்லாம் சுத்தி, ஊரில் நடக்கும்
சூத்தா, ஆட்டம், விளையாட்டு, நாடகம் இவை
முதலியவைகளைப் பார்ப்பதுதான் இவர்கள்
வேலை. இதுகளில் அவர்கள் வீண்ரோமெல்
லாம் போக்கிக்கொண்டு வந்தார்கள். கோவி
லுக்கு போவது, பாவசங்கீர்த்தனம் செய்வது,
திவ்விய சற்பிரசாதம் பெற்றுக்கொள்வது
அரிது. ஒரு ஏழைக்குப் பிச்சைகொடுப்பது,
எவருக்காவது ஒரு பிறர் சிநேக முயற்சி செய்
வதென்றால், அவர்களுக்குக் கசப்பாயிருக்கும்.
இவ்விதமாய் இல்லென்கே இன்பத்தை நாடித் திரி
ந்தவர்களுக்கு அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் பக்கத்தி

விரந்து நன்னெறியின் கண்ணடியாயிருந்தது அவர்களுக்கு சகிக்கக்கூடாத பொருமையாயிருந்தது. நமதர்ச்சிஷ்டவர் சீவியமே அவர்களின் வீண் நடக்கைக்கு சிட்சை செய்தாப்போலாச்சது. ஆகையால், தமையனும் மற்றிரண்டு தோழர்களுங்கூடி அவர் மட்டில் கோபங்கொண்டு வைராக்கியம் வைக்க ஆரம்பித்தார்கள். “சகலனாயும்போலிராமல், ஏன் இவர் மாத்திரம் ஒதுக்காயிருந்துகொண்டு, நம்மோடு கலந்து கொள்ளாமல் பாசாங்கு பண்ணிக்கொண்டிருக்கவேணுமென்று” இவ்வித நிர்தைச் சொற்களை உச்சரித்து, பலவிதமாக நமதர்ச்சிஷ்டவரை வாதித்து உபத்திரவப்படுத்த ஏற்பட்டார்கள்.

ஸ்தனிஸ்லாஸ் அடிக்கடி தேவாலயத்தைச் சந்திக்கப் போகிறதும், ஜெபத்தியானம் செய்கிறதும், நடைஉடைபாவனையில் சாமானியனுபி ருப்பதும், அவர்கள் கூட்டாளிகளை திரட்டிக்கொண்டு வந்து பெரும் டம்பமான விருந்து செய்யும் வேளையில், அர்ச்சிஷ்டவர் ஆஜராயிராமல் ஒளிந்துகொள்வதும், இப்பேர்ப்பட்ட அநேக நற்செயல்களெல்லாம் அவர்களுடைய கோபத்தை அதிகதிகமாக மூட்டினது. பவுல் கோஸ்கா இதுவெல்லாம் பார்த்து தமது தம்பியை வெகு

நிஷ்டைமாய் நடத்த ஆரம்பித்தார். அந்த குற்றமற்ற வாலனை அகியாயமாகத் திட்டவார். தன்கூடப்பிறந்த சகோதரனுச்சதேயென்று அவருக்கு ஒரு நல்லவார்த்தை சொல்லார். ஏதோ சகிக்கக்கூடாத வஸ்துவைக் கண்டு சீறிவிழுகிறாப்போல தம் சகோதரன் மட்டில் சீறிவிழுவார். இதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவர்கள் உபாத்தியாயராகிய பிலின்ஸ்கி என்பவர் பவுல் கோஸ்காவைத் தண்டித்துத் திருத்தியிருக்கலாம். அவரைத் திருத்தி நடத்துவது உபாத்தியாயரின் கடமையாயிருந்தது. ஆனால் பவுல் கோஸ்காவைத் திருத்தும்படியான தைரியம் கோழையான அவரிடமில்லாமல்போச்சது. இதுபோக, உபாத்தியாயரோ மற்றவர்களோடு சேர்ந்து அர்ச்சிஷ்டவரை ஈனமாகப்பேசத் தலைப்பட்டார். “இப்படியெல்லாம் ஏன் விகாரமாக நடந்துகொள்ளவேணும். புண்ணியத்தைச் செய்வதென்றால் ஒருவரோடும் கூடாமல் அகந்தையாய் நடந்து கொள்வதுதானா? உலக வாழ்க்கையில் கலந்து நடந்து இலெளகீக நடைபாவனையைக் கற்றறிந்துகொள்ளும்படியல்லவா உங்கள் தகப்பனர் இங்கு உங்களை அனுப்புவித்தார்” என்று சொல்லி பலவிதமாய்ப் போதிக்கலானார். அவருடைய பிதற்றலுக்கும் போத

னைக்கும் ஸ்தனிஸ்லாஸ் காதுதொடுக்கவில்லை என்று பார்த்து, பலவிதமாய்த் திட்டி, “சேக சபை சந்நியாசியாராய்ப் போய்விட்டாரப்பா” என்று கூறிக் கேலிபண்ணி, அவருடைய பத்தி முயற்சிகளைக் குறித்து நகைத்துப் பரிகாசம் செய்வார்.

பவுல் கோஸ்காவுக்கு தம்பியின் பேரிலுள்ள கோபத்துக்கோரளவில்லை. திட்டி, நமது தாமல் கைவைக்கவும் தலைப்பட்டார். நமது மாசற்ற அர்ச்சிஷ்டவரை நின்றதயாகக் கீழே தள்ளி தடியாலடித்து, காலினால் மிதித்துதைப்பார். ஐயோ அநியாயம்! என்ன பிசுசு செய்த தினால் தமையனிப்படி நடத்துகிறார். இப்பேர்ப்பட்ட அநியாயக் கொடூரத்தைக் கண்ணுற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பிலின்ஸ்கி, பவுலை பல தடவை இழுத்து அறையை விட்டு வெளியே கொண்டுபோய், இப்படிச்-செய்வது பிசுகென் றுணைப்பதற்கு பவுல் பதிலுணைத்து புலம்புவ தாவது: “இது யாருடைய தப்பிதம். ஸ்தனிஸ்லாஸ் ஏன் நான் சொன்னபடி செய்கிறதில்லை. அவனுடைய பிடிவாதத்தனந்தான் என்னை அவனுடைய விரோதியாக்குகிறது. எல்லா யும்போல் வாழ்கிறதற்கு அவனுக்கு என்ன கேடு” என்பார்.

இவ்விதமாய் இரண்டு வருஷகாலமாக பவுல் கோஸ்கா, சகோதரன் மட்டில் இவ்வலேசமே னும் அன்பு காட்டாமல் அநியாயமாய் இம் சைப்பித்தி வந்தார். பவுல் கோஸ்கா ஸ்தனி ஸ்லாசுக்கு ஒரு வயதுக்கு மட்டும் மூப்பாயிருந் தாரென்பதையும் மறந்துவிடக் கூடாது. தமையன் தன்னை இவ்வவாடி கஷ்டத்துக்குள்ளாக்கி வாதிக்கிறொன்று அர்ச்சிஷ்டவர் தந்தைக்கு ஒரே ஒரு வார்த்தைமட்டும் எழுதியிருப்பாரே யானில், அவருக்கிருந்த கஷ்ட இக்கட்டுகளெல்லாம் தூசிபோல பறந்துவிடும். அர்ச்சிஷ்டவ ரோவென்றால், சகலத்தையும் சர்வேசுரனுக்காக அதுபவிக்கப் போசையுள்ளவராயிருந்தார். “நான் நித்திய நன்மைக்காகவேயொழிய அநி த்திய பாக்கியத்துக்காகப் பிறக்கவில்லை. ஆகையால் நித்திய பாக்கியத்தை நாடி அநித்திய இன் பத்தை வெறுக்கவேண்டுமென்பதல்லவா அவர் கோட்பாடு.”

ஸ்தனிஸ்லாசும் தமைபனும், மற்றிரண்டு தோழர்களும் எல்லாரும் ஒரே அறையில்தான் நித்தினை செய்வது வழக்கம். இராக்காலத்தில் நடக்கும் சம்பவங்களிலொன்றை இத்தோழர் கனிலொருவராகிய ரோஸ்ராசவஸ்கி (Rozrazewski) பிற்காலத்தில் கண்ணீர் சிந்தி எழுதி

வைத்திருக்கிறதாவது: “எல்லோரும் நித்தினைசெய்யும்பொழுது, ஸ்தனிஸ்லாஸ் எழும்பி தனாயில் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து ஜெபத்தி யானம் செய்கிற சமயத்தில், அவர் தமையன் ஒன்றும் அறியாதவராய்ப் பாசாங்கு பண்ணிக் கொண்டு அர்ச்சிஷ்டவரை உதைத்து அவர் பேரில் பொத்தென்று விழுவார். அர்ச்சிஷ்ட வரோவென்றால் அசையாமல் ஒன்றும் உணராதவர்போல் துவக்கின ஜெபத்தை முடிப்பார்.” ஒருநாள் இரவு மற்றவர்களெல்லாரும் தூங்க, ஸ்தனிஸ்லாஸ், மெழுகுநிரியைக் கொளுத்தி வைத்துக்கொண்டு ஞான புஸ்தகங்கள் வாசித் துக்கொண்டிருந்தார். தன் செளக்கியத்தைக் கெடுத்துக்கொண்டு, மற்றவர்களின் நித்தினை யையும் கெடுக்கிறான்று கிட்டத்திலே படுத்தி ருந்த, அதே தோழன் ரோஸ்ராசவஸ்கிக் கண்டிப்பாய்ப்பேசினார். இதைக்கேட்டு, அர்ச்சிஷ்டவர் மெழுகுநிரியை அவிக்காமல் தலைப் பக்கம் வைத்து, படுத்துக்கொண்டு வாசிக்க முயன்றவர், சீக்கிரத்தில் அயர்ந்து தூங்கிவிட் டார். எரிகிற திரியை அவிப்பாரில்லையாத லால் கடைசிமட்டும் எரிந்து, கட்டிலில் விசித் திருந்த கம்பளத்தில் தீப்பற்றி விட்டது. உடனே எல்லாம் நெருப்பாய் எரிய, சுவாலை

கள் மேற்கொள்ள, கட்டிலெல்லாம் நெருப்பா யிருந்தது. இச்சமயம் ரோஸ்ராசவஸ்கி, புகையினால் மூச்சுத்தட்டி எழும்பி கட்டிலெல் லாம் எரிகிறதைக் கண்டு, “ஸ்தனிஸ்லாசே” என்று ஒரோசுத்தமாய்க் கூவி அர்ச்சிஷ்டவரும் கட்டிலைவிட்டு ஒரோ குதியாய் குதித்தகண்ணார். கிட்ட நெருங்கி கட்டிலைச் சோதித்துப் பார்க்க, தலையணை, துப்பட்டி, கம்பளி எல்லாம் எரிந்து பஷ்பமாயினும், அர்ச்சிஷ்டவரை நெருப்புத் தொடவேயில்லை. அவருடைய அங்கத்தில் நெருப்புப்பட்ட அடையாளமொன்றுமேகிடையாது. புதுமையாய் நெருப்பிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டார்.

இப்பேர்ப்பட்ட அதிசயக் காட்சிகளைக் கண்டாகிலும், ஸ்தனிஸ்லாஸ்மட்டில் காட்டிய அகந்தை அவமரியாதையைக் குறைத்தார்களோ? பரிச்சேதமில்லை. ஆனாலும் தமையனுடையவும் தோழர்களுடையவும் தொந்தரவு உபத்திரவத்தினால், அவர் பத்தி முயற்சி குறைந்துபோக வில்லை. எவ்வளவுக்கதிகமாக அவரை இம்சைப் படுத்தினார்களோ, அவ்வளவுக்கதிகமாக அவர் ஜெபத்தையும், தபசையும் அதிகரித்தார். தமையனுக்கஞ்சி தேவ ஊழியத்தில் பின்வாங்கினவரல்ல. தமக்கிருந்த கஷ்ட சஞ்சலங்களையெல்

லாம் பொறுமையோடனுபவித்து, கிறிஸ்துநாத
ருக்காக அவருடைய சிலுவையைத் தானுங்
கூட சுமக்கிறதைப்பற்றி ஆனந்தப்படுவார். எவ்
வளவுதான் நிந்தைப்பட்டாலும் சேசுவின் வெற்
றிக்கொடியை அடைவதுதான் அவர் முழுப்
பிரதிக்கினை. தமையன் மற்றவர்களைப்போலிரு
க்கவேண்டுமென்றும், உலகத்தை முழுதும் பழி
க்காமல் உலகவாசிகளோடு ஒன்று வாழவேண்டு
மென்றும், இவ்விதமாகப் போதிக்கிறபோது,
“நான் அறிந்திய நன்மைக்கல்ல, நித்திய நன்
மைக்காகப் பிறந்திருக்கிறபடியால், நித்தியபாக்
கியத்தைத் தேடி, இலெளகிக இன்பத்தை வெ
றுக்கவேணும்” என்று தாழ்ச்சியாய் மறுமொழி
குவார்.

ஆனாலும் ஸ்தனிஸ்லாஸ் தமையனுக்குப் பிடி
ந்து நடக்காமல், கீழ்ப்படிதலற்றவராயிருந்தா
ரென்று களவிலும் எண்ணக்கூடாது. தமைய
னை உத்தமமாய் நேசித்து, அவருக்குப் பிரியப்
படக்கூடியதுகளைச் செய்வார். அவருடைய
சப்பாத்துகளைத் துடைக்கிறது, அவர் அறைய
யைப் பெருக்குகிறது, இப்போரப்பட்டானை
வேலைகளை முதலாய் தமையனை முன்னிட்டுச்
செய்து முடிப்பார். ஞானக்கருத்திய சம்பந்தமி
ல்லாத விளையாட்டு ஆட்டங்கள் தமையனுக்குச்

கொத்ததாயில்லாவிட்டாலும், தமையன் வார்த்
தைக்காகிலும் செய்து முடிப்பார். அர்ச்சிய
சிஷ்டவருக்கு ஒரு வயதுக்குத்தான் பவுல்கோ
ஸ்கா மூப்பானாலும், தமையனுக்குப் பணிந்து
நடக்கவேண்டுமென்பதே அவர் தீர்மானமும்
ஆசையுமாயிருந்தது.

இப்படியெல்லாம் வருந்தி உழைத்து புண்ணி
யத்தில் மேன்பாடடைய முயன்றுகொண்டிருக்
கும் காலத்தில், அர்ச்சியசிஷ்டவர் கடும வியா
தியாய் விழுந்தார். 1566-ம் வருஷம் டிசம்பர்
மாதம் 18-ம் தேதி வியாதி வெகு கொடூரமா
யிற்று. இராப்பகலாய் விழித்திருந்து செய்த
பெய்தத்தினாலும், அருந்தவத்தினாலும், தமைய
னுடைய நிஷ்டை உபத்திரவத்தினாலுமே வியாதி
உண்டாயிருக்கவேணும். நோய் துவக்கின
ஆரம்பத்திலே கண்ணங்கோரென்று பயங்கரமும்
பிரமாண்டமுமான நாயைப்போன்ற பூதமொ
ன்று அவனை வந்து விழுங்கப்போகிறப்போலே
அவர் கட்டிலில் வந்து பாய்ந்தது. இது மனுக்
குலத்து விரோதியாகிய பசாசாகவே இருக்க
வேண்டுமென்று அறிந்து, அர்ச்சியசிஷ்டவர்
வெகு அமரிக்கையாய் பரிசுத்த சிலுவையடை
யாளத்தை வரைந்து அதைத் தூத்தினார்,
மூன்றுதடவை திரும்பியும் திரும்பியும் வெறி

கொண்ட பூசாகபோல இந்தப் பூதம் அவனைக் கவ்வி சாப்பிடப் போகிறாப்போலே கட்டிலில் பாய்ந்தது. மூன்றுதடவையும் அர்ச்சி சிலுவை அடையாளத்தினால்தோற்கடிக்கப்பட்டு, பூதம் காணாமல் பறந்தது. அர்ச்சியசிஷ்டவரும் தயை புள்ள சர்வேசுரன் தம்மைக் காப்பாற்றினதற் காக கண்ணீர்விட்டு நன்றி செலுத்தினார். இவ்ருடைய பரிசுத்த புண்ணியத்தைக் கண்டு காய் மகாரத்தால் நரக பச்சானது அவரை வாதிக்க வந்தாலும், சர்வேசுரன் தமது உகந்த பிள்ளையைக் கைவிடுவாரா?

இச்சங்கதி நடந்த அன்றுமுதல் வியாதி மிஞ் சினது. ஆரோக்கியம் உண்டாகுமென்பதைப் பற்றி சந்தேகப்படவேண்டியதாயிற்று. சாவுக் கஞ்சாமல் எப்போ சர்வேசுரனோடு ஐக்கியமாவோமென்றுதான் அர்ச்சியசிஷ்டவர் ஆவலாய் மாணத்தை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். ஒரு விஷயமட்டும் அவருடைய மனதுக்கு சொல்லிலடங்காத சஞ்சலத்தை உண்டுபண்ணினது. தான் குடியிருக்கிற பதிதனுடைய இல்லிடத்திற்கு ஒரு குருவானவர் வாவாவது, திவ்விய நன்மை கொடுக்கவாவது, கிம்பர்க்கர் துறா உத்தரவில்லை. என்ன செய்கிறது. அந்தத் துறாயிடம் பரிந்து பேசி, திவ்வியநன்மை கொண்டு

வர ஒழுங்கு செய்யும்படி, தமையுனிடமும், உபாத்தியாயரிடமும், வேண்டியமட்டும் பஞ்ச ரித்துக் கேட்டுப் பார்த்தார். அவர்களோவென்றால் இதைக் கேட்கப்போனால் எங்கே அந்தப் பதிதன் வியாதியஸ்தரோடு மற்றவர்களுயும் சேர்த்து மனையைவிட்டு தூத்திவிடுகிறனோவென்று பயந்து கேட்கத் துணியவில்லை. அதற்குப்பதிலாய் அர்ச்சியசிஷ்டவரைப் பார்த்து, மோசம் ஒன்றுமில்லையாதலால் மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு சந்தோஷமாயிருந்தால் சவுக்கியமடைவீரென்று அவரைத் தேற்றி ஏமாற்ற உபாத்தியாயரும் தமையனும் முயன்றார்கள்.

ஆகையால் வியாதியின் அகோரத்தினால் அனா உபிராய் நித்திய சீவியந்தரும் அப்பத்துக்காக களைத்து தயங்கினார். தமக்கு இப்பேர்க்கொத்த மகா ஆறுதல் கிடைக்க தேவசித்தமில்லாமல் போச்சுதேயென்று கஸ்தியால் வாடினார். சர்வேசுரனும் அர்ச்சியசிஷ்டவரின் பேராவலை அன்பாய்க் கண்ணுற்று, தமக்குகந்த குமாரனைக் கைவிடவில்லை. அர்ச்சி பார்பரம் மாள்பேரில் ஸ்தனில்லாசுக்கு விசேஷ பத்தி உண்டு. நோயாய் விழுகிறதற்கு சிறிதுகாலத்துக்குமுந்தான் அந்த அர்ச்சியசிஷ்டவளுடைய திருநாளை வெகு பத்தியாய்க் கொண்டாடி-

னார். அர்ச். பார்பரம்மாள்பேரில் பத்தி வைத்திருக்கிறவர்களுக்கு கடைசி தேவதிரவிய அநுமானங்களைப் பெற்று மரிக்கும் பேருபகாரத்தை அந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் அடைந்தருளுவதாக, அவள் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிறது. அதை நினைவுகூர்ந்து, தன்னையும் அவளுடைய பாதுகாவலில் ஏற்றுக்கொண்டு, தனக்கும் இப்பெரிய பாக்கியத்தை பெற்றருளவேணுமென்று மன்றாடியிருந்தார். கமம் வியாதியில் கிடக்கும் இச்சமயம் அதையெல்லாம் ஞாபகப்படுத்தி, அர்ச். பார்பரம்மாளைப் பார்த்து, அவள் அடைக்கலம் புகுந்திருக்கும் இந்த நீச ஊழியனாகிய ஸ்தனிஸ்ஸாசுக்கு எப்படியாவது கடைசி தேவதிரவிய அநுமானங்களைப் பெற்று மரிக்கும் பரம வரத்தை அடைந்தருளவேணுமென்று வெகு உருக்கத்தோடு ஓயாமல் வேண்டிக்கொண்டார். அந்த அர்ச்சியசிஷ்டவரும் இவருடைய பரிசுத்த மனுவைக் கேட்டான். அதற்கப்பால் நடந்த விசேஷத்தை பிஷின்ஸ்கி என்பவருடைய வார்த்தைகளிலேதானே எடுத்துக்கூறுவோமாக.

“எங்கே அவருக்கு திடீரென்று மோசம்வந்துவிடுகிறதோவென்று பயந்து, ஏழுநாள் இரவாக அவர் பக்கத்தில் விழித்திருந்தேன். ஒரு

நாளிரவு கட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த என்னைப் பார்த்து, திடீரென முழங்காலிலேயிரும்! முழங்காலிலேயிரும்! இதோ பாரும்! இரண்டு சம்மனசுக்கள் எனக்கு திவ்வியநற்கருணை கொணர்வருகிறார்கள்; அர்ச். பார்பரம்மாளும் அவர்களோடு வருகிறார்! இதைச் சொன்னதும், பெலயினமாய்ப்படுத்துக்கொண்டிருந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் எழும்பி முழங்கால்படியிட்டு, ஆண்டவரே! நான் தகுதியுள்ளவனல்ல, என்னுடைய இருதயத்தின் கர்த்தனே! எனக்குள்ளே எழுந்தருள நான் பேறுபெற்றவனல்ல, என்கிற ஜெபத்தை மூன்றுதடவை சொல்லி, வாயைத் திறந்து பத்தியோடு நாவை நீட்டி, திவ்விய சற்பிரசாதத்தைப் பெற்றார். இதையெல்லாம் பார்த்த நான் வெகு பிரமிப்புற்று, மெய் மறந்தவனாகி நின்றேன்.”

பிற்காலம் சேசசபை நவசந்நியாசத்திலிருக்கும்போது அர்ச். ஸ்தனிஸ்ஸாஸ்தானே தம்மோடு வெகு பழக்கமாயிருந்த ஸ்டீபன் அகுஸ்தி என்கிற துணைச் சகோதாரிடம், தாம் பார்பரம்மாள் உதவியினால் சம்மனசுக்கள் கரங்களிலிருந்து திவ்வியநற்கருணை பெற்றுக்கொண்ட சங்கதியை இரகசியமாய் வெளிப்படுத்தினார். ஆனால் இரகசியமாய்ச் சொன்ன வரலாற்றை

யாருக்கும் தெரிவிக்கக்கூடாதென்று தடுத்து விட்டபடியால், அர்ச்சியசிஷ்டவர் மரித்தபிறகுதான் அத்துணைச் சகோதரர் இச்செய்தியை பிரகாரப்படுத்தினார்.

நன்மாணத்துக்கு ஆயத்தமாகவும் ஞான ஆறு தலாகவுந்தான் சம்மனசுக்கன் தமக்கு நிவ்விய விருந்தைக் கொண்டு வந்தார்களென்று ஸ்தனி ஸ்லாகம் கருதினார். அதுபோலவே வியாதியும் மேற்கொண்டு வந்தது. மாணம் கிட்டிவிட்டதென்றே எல்லாரும் நினைத்தார்கள். ஆனாலும் அவர் இப்போ மரிக்கவேண்டுமென்பது தெய்வ சித்தமல்ல. அர்ச்சியசிஷ்டவர் சேசசபையில் உட்பட்டு, அவருடைய மாசற்ற சீவியமும், புண்ணிய சாங்கோபாங்கமும் உலகமெங்கும் ஒளிபாக வீசி, ஆயிரக்கணக்கான வால்களுக்கு நன்மாதிரிகையாய் இருக்கவேண்டுமென்பது தெய்வசெயலாயிருந்தது. மேலும் தேவதாயின் பேரில் இவருக்குள்ள விசேஷ பத்தியின் பலனும் பகிரங்கமாக வேண்டியிருந்தது. இளம் பிராயந்துவக்கி தேவதாயை குழந்தையின் அன்புற்று சினேகித்தவரை தேவமாதா கைவிடக்கூடாது! அந்த அமலோற்பவ நாயகியின் அடைக்கலம் புகுந்தவர்கள் அடையாத வா மென்ன? தமையனாலும், தோழர்களாலும்,

“நான் அரித்திய நன்மைக்காகவல்ல, ஆனால்
நித்திய நன்மைக்காக உண்டாக்கப்பட்டிருக்கி
(அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ்.) நேன்.”

நிந்தை அவமானப்பட்டு, பரிதாபத்துக்குரிய
நிலைமையிலு, பதிதன் வீட்டில் அவஸ்தையாய்க்
கிடந்த தமது உகந்த பிள்ளையாகிய ஸ்தனிஸ்
லாசை பரிசுத்த கன்னிகை இரக்கக் கண்ணோடு
பார்த்தாள்.

நோயின் கொடுமையால் அசையமுடியாமல்
படுகிடையாய்க்கிடக்கும்போது, திடீரென்று
ஒருநாள் தேவதாய் கையில் திருக்குழந்தை
யை ஏந்தியவண்ணமாய் அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு
காட்சி கொடுத்தாள். திவ்விய கன்னிகை
மலர்ந்த முகத்தோடும், புன் சிரிப்போடும்,
வியாதியஸ்தருடைய படுக்கையண்டையில் நெ
ருங்கி, திருக்குழந்தையை ஸ்தனிஸ்லாசின் சிறு
கூங்கலில் பூப்போல வைத்தாள். ஆராதனைக்
குரிய திவ்விய பாலனுடைய திரு இருதயம்,
பரிசுத்த ஸ்தனிஸ்லாசின் இருதயத்தை நெ
ருங்கித் தொட்டது. திருப்பாலனைய சேச
வும், அர்ச்சியசிஷ்டதனமுள்ள ஸ்தனிஸ்லா
சும், ஒருவரொருவரை அவனைத்து முத்த
மிட்டுக்கொண்டார்கள். ஓ! பாக்கியமான நே
ரம். பாவமறியாத ஸ்தனிஸ்லாசின் இருதயம்
திவ்விய பாலனைத் தொட்டவுடனே தேவசி
நேகப் பொறியாய் எரிந்தது. அச்சமையம்
அர்ச்சியசிஷ்டவரிடம் உண்டான ஞான அக்

களிப்பு இவ்வளவ்வளவென்று சொல்லக் கூடுமோ? இதுபோக, தேவதாய் அவரைப் பார்த்து, சேச சபையிலுட்பட வேணுமென்ற இன்பமான கட்டளை கொடுத்துவிட்டு, திவ்விய குழந்தையும், தாயும் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்துபோனார்கள். காட்சி மறைந்தது, அர்ச்சியசிஷ்டவர் அங்கம் பதற, உள் ளாம் துடிக்க, திரோகமெல்லாம் தேவநேசத் தால் பூரித்தது. திவ்விய பாலனையும் தாயையும் இதுமட்டும் கிரேகிக்காததுபோலும், இப்போதுதான் கிரேகிக்கத் தொடங்குகிறதாகவும் தோன்றினது. சேச சபையைச் சேரவேணுமென்றிருந்த ஆவல் தேவ வாக்கினால் ஸ்திரப் பட்டதென்று - ஆந்தத்தோடும் முழு இருதயத்தோடும் நித்திய பிதாவுக்கு ஸ்துதி செலுத்தினார். தேவ அழைத்தலுக்குரிய சம்பவத்தை ஆக்தும குருவாகிய நிக்கோலாஸ் டோனி (Nicolas Doni) என்கிற சுவாமியாருக்கு அறிவிக்கவேண்டியிருந்தபடியால், அத் தோடு இக்காட்சியின் இரக்கியமும் வெளிபாச்சுது. மற்றப்படி இக்காட்சியின் வரத்தை, ஸ்தனிஸ்லாஸ் தாழ்ச்சியினால் ஒருக்காலும் வெளிப்படுத்தாமல் மறைத்து வைத்திருப்பார்.

தேவதாய் கொடுத்த காட்சியோடு, பூண செளக்கியத்தையும் அளித்துவிட்டுப்போனார். இவ்வாரோக்கியத்தின் வரலாற்றைப்பற்றி அவர் உபாத்தியாயபாகிய பிலின்ஸ்கி என்பவர்தானே எழுதிவைத்திருக்கிறதாவது:—“ பல இரவுகளாக விழித்திருந்தபடியால் ஒருநாள் பணிவிடைக்காரரைக் கூப்பிட்டு அர்ச்சியசிஷ்டவர் பக்கத்திலிருக்க எச்சரித்துவிட்டு, நான்களைப்பினால் அயர்ந்து நித்திரைபோனேன். காலையில் விழித்தவுடன், ஸ்தனிஸ்லாஸின் அறைக்குள் நுழைந்து பார்க்க அங்கு பணிவிடைக்காரர்கள் குறட்டைவிட்டுத் தூங்கினார்கள். எரி கிற வெளிச்சத்தினுதவியால் அர்ச்சியசிஷ்டவரைப் பார்த்தபோது, அவர் விழித்துக்கொண்டு, என்னைப் பக்கத்தில் வரும்படி சைக்கிளை காட்டி, தான் பூண செளக்கியமாயிருக்கிறதாகச் சொன்னார். மயக்கத்தில் பேசுகிறாரோவென்று நினைத்தவன், அவரை உற்று முகக்களைபைச் சோதிக்கையில், நல்ல சுகமாயிருக்கிறதாகக் கண்டு ஆச்சரியமடையலானேன். தனக்குக் கிடைத்த பூண ஆரோக்கியத்துக்கு நன்றிசெலுத்த கோவிலுக்குப் போகும்படி உடுப்புகளைக் கொண்டுவரச் சொன்னதற்கு, வைத்தியர்கள் வரும்பட்டும் பொறுத்திருக்க ஏவினேன். வைத்தியர்களும் வந்து சோதித்து

அவருக்குண்டான விநோத ஆரோக்கியத்தின் புதுமையை ஒத்துக்கொண்டாலும், திரும்பியும் வியாதி மாறிக்கொள்ளாதபடி சொற்ப நாளைக்கு படுக்கையிலிருக்கும்படி எச்சரித்தார்கள். வைத்தியர்கள் போனபிறகு ஸ்தனிஸ் லாஸ் புன்னகையோடு, படுக்கையிலிருக்கத் தேவையில்லையென்றும், இனி வியாதி திருப்பிக்கொள்ளுமென்கிற மேடிசுமில்லையென்றும், வற்புறுத்திச்சொல்ல, உடுப்புக்களை மாட்டிக் கொள்ள நானும் உத்தரவு கொடுத்தேன். பழைய வியாதியினடையாளம் ஒன்றுமில்லாமல் நல்ல குணவாசிபோல்தான் நடமாடிக் கொள்ளவும் பேசவும் கூடியவரானார். இரு வருமாகக் கோவிலுக்குப் போனோம். பழைய வியாதி கொஞ்சமேனும் இல்லாமல் பறந்து விட்டது தேவதாயின் புதுமைதான்.

4-ம் அதிகாரம்.

தப்பித்தோடுகிறார்.

சேகசபையில் போய்ச் சோவேணுமென்று அன்புகூர்ந்து தேவதாய் திருவாய் மலர்ந்தருளின கட்டளை, அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் அதி உந்நத கருத்தை ஸ்திரப்படுத்தினது. ஏனெனில்: தேவ கன்னிகை கூறுவதற்கு முந்தின 16-மா தங்களாக உள்ளரங்கமான அழைத்தலின் சத்தமொன்று தம் மனதில் ஓயாமல் எவிக்கொண்டிருக்கிறதைக் கேட்டு, சேக சபையைச் சேரகமும் ஆவல்கொண்டவராயிருந்தார். ஆனாலும் தந்நதையின் சுபாவத்தை அறிந்து, அவருக்குப் பயந்துகொண்டோ, அல்லது தமக்குள்ள இயற்கையான சங்கோசத்தினாலோ இந்தத் தேவ அழைத்தலைப்பற்றி இதுவரைக்கும் ஒரு வரிடமும் ஒரு வார்த்தையும் பேசாமலிருந்தார். தமது ஆத்தம குருவானவரிடம் எல்லாதையும் திறந்து சொல்லுகிற கபடற்ற சுபாவமுள்ளவரானாலும், இந்த விஷயமாக அவரிடமுதலாய் ஒன்றும் அறிவிக்காமல், தாமே அந்த தேவ அழைத்தலைப்பற்றி இதுவரையில் ஆலோசனை செய்துகொண்டிருந்தார்.

தமது ஆத்தம குருவானவரிடம் இச்சங்கதி யைத் தெரியப்படுத்தாததற்கு பல காரணங் களை உத்தேசிக்கலாம். இவருடைய தன்மையன கிய பவுலும், உபாத்தியாயரும், இவர் சேச சபையில் சேர முயற்சி செய்திருந்த சந்தேகப் பட்டிருந்தார்களென்றும் அறிந்திருக்கிறோம். கேலியாக அவரை சேசசபைச் சந்தியாகியென் கிற பட்டப்பேர் முதலாய்க் கொடுத்தமைத் தார்களென்றும் பார்த்திருக்கிறோம். இப்படியி ருக்க, இந்த விஷயமாக தேவ அழைத்தவின் ஏவுதலைப் பின்செல்ல, தம் தந்தை உத்தாவளிப் பாரென்று நம்பிக் கேட்கிறது பெரிய மோசத் துக்குரிய காரியமாகத் தோன்றினது. சேச சபையில் சேர விடைபெற, உத்தாவு கேட்ப தே தகப்பனுடைய கோப மூர்க்கத்திற் றழம்பி, சேசசபை வித்தியாசாலையில் அதுப விக்கும் ஞான இன்ப சுகங்களை எல்லாம் இழ ந்து, வியன்னு பட்டணத்தை விட்டுவிட்டு, போலண்டு தேசத்துக்குத் திரும்பும்படியான கட்டளையை எங்கே மூட்டிவிடுமோவென்று பயப்படுகிறதற்குக் காரணமிருந்தது. பிற்கா லத்தில் அர்ச்சியசிஷ்டவர் தேவ அழைத்தலைப் பின்சென்று நடப்பதில் தைரியமற்றவராயும், கோழையாகவும், இருந்ததாகத் தம்மைத்தா னே கடிந்துகொண்டு இகழ்ச்சியாகப் பேசுவார்.

நாமோவென்றால் அவருக்கு இச்சமயத்தில் அல்லிதமாய் நடந்துகொள்வதற்கான நியாயங் கள் என்னவென்று அறிந்திருக்கிறோம். இந் தத் தேவ அழைத்தவின் விஷயமாக உண்டா ன மனக்கலேசமும், அங்கலாய்ப்பும், அவருக் குண்டான கடும் வியாதிக்கு ஓர் காரணமாயிரு ந்திருக்கக்கூடும்.

தேவதாயினுடைய வாய் மொழியைக் கேட் டவுடனேயோவென்றால், கொஞ்சமேனும் தா மதிக்காமல், நேரே அவர் ஆத்தம குருவானவ ராகிய நிக்கோலாஸ் டோனி (Nicolas Doni) என்பவரிடம் போய், நடந்த சங்கதியெல்லாம் தெளிவாய் விவரித்து, வெளிப்படுத்தினார். தாம் இதுவரையில் தேவ அழைத்தலைப்பற்றி அறிவிக்கத் தாமதித்ததையிட்டு, தானா தானா யாகக் கண்ணீர் சிந்தி அழுது, தமக்குண்டான வியாதியில் தேவ இரக்கத்தால் நடந்த புதுமை களையும், விசேஷக் காட்சிகளையுமெல்லாம் அறி வித்தார். தேவதாய் கொடுத்த கட்டளையை யும், தம்முடைய கருத்துக்கு அது எவ்வளவு இணங்கியதும், இன்பமானதாயும் இருக்கிறதெ ன்றும், எல்லாம் சொன்னார். பத்தி யூதமுள்ள அருந்த குருவானவர், ஸ்தனிஸ்லாஸ் அறிவித்த பரம விசேஷ மெல்லாத்தையும் வெகு கவன மாய்க் காது கொடுத்துக் கேட்டார். எல்லாத்

ஆத்தம குருவானவரிடம் தேவதாயின் அழைத்தலை அறிவித்ததுபோதாமல், இராச்சிய கிரோஷ்டாகிய லவுரோஞ்சு மாஹி (Lawrence Maggi) என்பவரிடம் சென்று, தம்மை சேச சபையில் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி பஞ்சரித்துக் கேட்டாள். கிரோஷ்டருக்கோ வென்றால் ஸ்தனிய ஸ்லாகவின் தந்தையின் விடையின்றி அவரை சேசசபையில் ஏற்றுக்கொள்ள உத்தரவில்லை. மேலும் இவர் தந்தையாகிய ஜான் கோஸ்கா

வானவர், போலண்டு தேசத்தில் வெகு அபிமானம் பெற்றவரும், முகாமையானவரும், விசேஷ அதிகாரங்கள் உள்ளவருமாயிருந்தபடியால், அவருடைய அதுமதியின்றி அவர் கருத்துக்கு விரோதமாய் ஸ்தனிஸ்லாசை சேசுசபையில் ஏற்றுக்கொள்வதால் பல இக்கட்டுகளும் விக்கினங்களும் நேரிடக்கூடும். இச்சந்தர்ப்பத்தில் சேசுசபையின் அதுகூலத்தையும் கைவிட்டுவிடக்கூடாது. அர்ச்சியசிஷ்டவர் அவருடைய தகப்பனர் விடையின்றி சேசுசபையில் சேருவதானது பெருங் கலகத்தை எழுப்பி, போலண்டு தேசத்தில் புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் சேசுசபை மடங்களைத் தகர்த்து ஆழிக்கிறதற்கு முதலாய் மூல காரணமாயிருக்கக் கூடுமாயெனினால், யூக விமரிசையோடு சகலத்தையும் நடத்தவேண்டியதாயிருந்தது. இப்படியிருக்க, சிறிது காலத்துக்குமுன் தான் வேறொரு மேன்கும்பத்து வாலிபன் இவ்விதமாகப் பெற்றோர்கள் விடையின்றி சேசுசபையைச் சேர்ந்ததையிட்டு, ஏக குழப்பமுண்டாயிருந்தது. இதுவெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்க்கையில், ஸ்தனிஸ்லாசின் ஆசை நிறைவேறுதல் கூடாத மலையாக விளங்கினது. ஏனெனில் தந்தையின் குணகுணங்களையும், அர்ச்சியசிஷ்டவர்மட்டில் அவருக்குள்ள நேசப்பற்று

தலையும் அறிந்தவர்கள், அவர் ஒருக்காலும் தன் குமாரனுக்கு உத்தரவு அளிக்கமாட்டாரென்று தீர்மானித்தார்கள்.

அர்ச்சியசிஷ்டவர் என்ன செய்கிறதென்று மயங்கித் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, கர்தினால் பட்டம் பெற்ற கம்மென் றேனே (Cardinal Commendone) ஆண்டவர் பரிசுத்த பாப்பானவரின் ஸ்தானாகிபதியாக வந்திருந்தார். இவர் போலண்டு தேசத்துக்குப் போயிருந்தபொழுது கோஸ்கா குடும்பத்தை நன்றாய் அறிந்திருந்தார். அர்ச். ஸ்தனிஸ்லா சுக்கும் அவர் வேண்டியவராயிருந்தார். சம யம் வாய்த்ததென்று அக்கனிப்போடு கர்தினா லிடம் போய், தம்மை எப்படியாவது சேக சபையில் உட்படுத்தும்படி இராச்சிய சிளோஷ்ட ரிடம் சிபார்சு செய்யவேண்டுமென்று கெஞ்சி மன்றாடினார். அவரும் ஸ்தனிஸ்லாசுவின் அர் ச்சியசிஷ்டதனத்தை அறிந்து, அவருக்கு வே ண்டியதைச் செய்ய முயன்றார். ஆனால் இராச் சிய சிளோஷ்ட சுவாமியார் அர்ச்சியசிஷ்டவரை தமது சபையில் எப்போ ஏற்றுக்கொள்ளும் சம யம் வருமென்று தான் எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருந்தாலும், தந்தையின் விடையின்றி இதைச் செய்வது சரியென்று, அவருக்குத் தென்படவில்லை. பரிசுத்த வாலரான ஸ்தனிஸ்லாசின் குண

குணங்களையும், புண்ணியத்தின் மேன்மையை யும் அறிந்த அந்த சிளோஷ்டர் உடனேதானே சபையில் அவரை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாததை யிட்டு வெஞ்சுவாய்க் கலங்கினார்.

அர்ச்சியசிஷ்டவர் தந்தையின் அநுமதியோ டுதான் சேகசபையைச் சேர வேண்டுமென்ப தும் சரி, அவர் சேகசபையின் சந்தியாசி யாக முடியாதென்பதும் சரி. ஏனெனில் அவர் தந்தை இந்த விஷயத்தில் அவருக்கு உத்தரவ ளிக்கமாட்டாரென்பது நிச்சயமான காரியமா யிருந்தது. அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு இது ஓர் பெரிய சிலுவையாக இருந்தது. ஐயோ பரிதா பம்! அவர்தான் என்ன செய்யக்கூடும்.

அவஸ்தையாய்க் கிடக்கிறபோது தேவதாய் தையகூர்ந்து அருளிய உன்னத வார்த்தைகள் அவர் காதில் ஓபாமல் சப்தித்துக்கொண்டிருந் தது. தேவதாயின் வாய் மொழி வீணாய் போய்விடுமா? சேகசபையில் உட்படவேணு மென்று பரிசுத்த கன்னிகை சொன்னால், அது கைகூடக் கூடியதாக இருக்கவேண்டுமே. உலக மெல்லாம் தமக்கு விரோதமாய் எழும்பினாலும், தேவதாயின் வார்த்தை நிறைவேறுவது தவறு தென்று அர்ச்சியசிஷ்டவர் தம்மைத் தேற்றிக் கொண்டு, அத்தாயின்பேரில் நம்பிக்கைக்கு

மேல் நம்பிக்கை வைத்து வந்தார். இதுபோக சிறிதுகாலத்துக்குமுந்தி, “நான் சேகசபையிலுட்படுவேன்” என்று தாம் கொடுத்திருந்த வார்த்தைப்பாட்டை தேவமாதாவின் உதவியோடு மறுபடியும் புதுப்பித்தார். பிச்சைக்காரன் வேஷம் பூண்டுகொண்டு, இரந்து குடித்துக்கொண்டாகிலும், சேகசபை மடமெல்லாம் ஒன்றொன்றாய்த் தேடிப்போய் சந்தித்து, தாம் சேக சபையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமட்டும் தன் சொந்த தேசத்துக்குத் திரும்பாமல் அலைந்து திரிந்து, தமது பேராசையைத் தீர்ப்பதாகத் தீர்மானித்தார்.

இக்கருத்துக் கொண்டிருக்குங்கால், சர்தீனியா தீவில் போய் வேதம் போதித்தவரும், நவசந்தியாசிகளை அங்கு விசாரித்து, பத்தியில் பேர்பெற்றுவந்த பிரான்சீஸ்கு அந்தோனியோ (Francis Antonio) என்கிற குருவானவரை அர்ச்சியகிஷ்டவர் சந்தித்து, அவருடைய ஆழ்ந்த ஆலோசனையைக் கேட்கப் போயிருந்தார். குருவானவரிடம் எல்லாத்தையும் திறந்து சொன்னார். தம்முடைய கருத்து என்னவென்றும், அதற்குண்டான தடங்கல்கள் என்னவென்றும் எல்லாத்தையும் வெளிப்படுத்தி, சர்வேசுரன் சித்தத்தை நிறைவேற்ற என்ன செய்யவேண்டு

மானாலும் முஸ்திப்பாயிருக்கிறதாகவும், தகப்பன் கட்டளையை மீறி முதலாய்சேகசபையைச் சேருவது தம்முடைய தீர்மானமென்றும் உறுதியாகக் கூறினார். குருவானவர் சகலத்தையும் கேட்டு, துரித்தத்தில் பதிலுரைக்க விருப்பமில்லாதவராய், ஜெபத்தில் ஆராய்ந்து பதில் ஆலோசனை கொடுப்பதாகச் சொல்லி, அனுப்பிவிட்டார். ஸ்தனில்லாகம் ஜெபத்தில் தாம் செய்ய வேண்டியது என்னவென்று சர்வேசுரன் ஞான வெளிச்சம் கொடுக்கும்படி பத்தியோடு வேண்டிக்கொண்டு, திரும்பி அந்தோனியோ சுவாமியாரிடம் போனபோது அர்ச்சியகிஷ்டவர் தீர்மானம் பண்ணியபடி செய்யலாமென்று அவர் அங்கேறித்து சொன்னார். அர்ச்சியகிஷ்டவருடைய தீர்மானம் என்னவென்றால், ஜெர்மானிய தேசத்துக்குப் போய் அங்குள்ள சிறுஷ்டராகிய பேர்போன முத்திப்பேறுபெற்ற கனிசியஸ் இராயப்பரிடம் (Bd. Peter Camisius) சேகசபையைச் சேர உத்தரவு கேட்கிறதென்றும், அதுவும் தவறிவிட்டால், நேரோ உரோ மாபுரிக்கு கால் நடைபாய்ச் சென்று அங்கே சேகசபைக்கெல்லாம் அதிகரிஷ்டராக வீற்றிருக்கும் அர்ச். பிரான்சீஸ்கு போர்ஜியாவின் சனுவைக் கோருகிறதுமே. சுவாமியார் இவர்

கள் இருவருக்கும் சிபார்சு கடிதம் தருவதாகவும் வாய்மொழி அளித்தார்.

இப்போத்தான் சரியான காலம் வாய்த்து விட்டதாகவும், இனி அவர் ஆசைக்களவாக தேவ ஊழியத்தில் அமைந்திருக்கலாமென்றும் தோன்றிற்று. ஆத்துமத்திலுள்ள திகில் சந்தேகமெல்லாம் அற்றுப்போனது. கால் நடையாய் உரோமாபுரிக்குப் போய்ச் சேர ஆபிரமயில் நடக்கவேண்டியதும், இரந்து குடித்துக்கொண்டு, பிச்சைக்காரன் வேஷம் பூண்டுகொள்ளுவதும், இன்னும் இத்தூர திருபாத்திராயில் அனுபவிக்கவேண்டிய வேறநேக சொல்லிடங்காத கஷ்ட இக்கட்டுகளும், செல்வத்தில் வளர்ந்த இந்தப் பிரபு வம்சத்தாருக்கு ஒரு பொருட்டாகத் தோன்றவில்லை. வழிப்பிரயாணத்தில் நேரிடக்கூடிய இடைஞ்சல்களுக்கு சற்றும் பின் வாங்கவில்லை.

இனி தாம் குடியிருந்த இல்லிடத்தைவிட்டு புறப்படுவதற்கு மட்டும் ஒரு சாக்குப்போக்கு வேண்டியதாயிருந்தது. தம்மைத் தேடினால் கோவிலிலிருக்கிறாண்டு நினைத்துக்கொள்ளும்படி கோவிலிலே வெகுநேரம் செலவழிப்பார். அடுத்த தடவை தமையன் தன்னை இகழ்ந்து பேசி விட்டியபோது, அர்ச்சியசிஷ்டவர

இந்நாள்வரை சகித்துக்கொண்டிருந்ததுபோலிராமல், தமையனைக் கடிந்துகொண்டு, இவ்விதமாக தம்மைக் கொடேமாய் நடத்துகிறதாயிருந்தால், அவரோடு குடியிருக்கக் கூடாதென்றும், இனி பிரிந்துவிட நேரிடுமென்றும் கண்டிப்பாய்ப் பேசினார். பவுல் கோஸ்காவும் கோபமுறுக்காய் “என் முகத்திலே இனி விழிக்க வேண்டாம், எங்கே போகிறதானாலும் போ” என்று ஆங்காரமாய் மறுமொழி கூறினார். இதே நல்ல சமயம் வாய்த்தது. அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய மனமும் பூரித்தது. வழிப்பிரயாணத்துக்கு வேண்டிய கந்தை உடுப்புகளை முன்னாடியே சேகரித்து வைத்துக்கொண்டார். அன்று இராவெல்லாம் தியானயோகத்தில் அமிழ்ந்தயிருந்தார். கண்ணீர் ததும்ப தேவதாயின் அடைக்கலத்தில் தம்மை முழுதும் ஒப்படைத்தார்.

1567-ம் வருஷம் ஆகஸ்டுமீ 17-உ யாகிய ஞாயிற்றுக்கிழமைக் காலைப் பிச்சைப்பையார் மடத்தில்போய் பூசை கண்டு, திவ்விய சந்திரசாதம் பெற்றுக்கொண்டார். பின்பு அந்தோனியோ சுவாமியாரண்டை போய், அவர் வாக்குக் கொடுத்திருந்த கடிதங்களையும், அவருடைய தேவ ஆசீர்வாதத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு, அர்ச். ஸ்தனரிஸ்லாஸ் திருபாத்திராய்ப் புறப்பட்டார்.

பதினாறு வயது இன்னம் முடியாத இந்த அன்பான பூப்போன்ற வாஷிபன், யாதோரு உலக ஆதரவின் அட்ட தரித்திரனாகவும் பா தேசியாகவும் மனத்திடனையும் தேவகன்னிகையின் உதவியையும் ஆதரவாகக் கைக்கொண்டு, ஆயிரம் மயில் கால் நடையாக பிரயாணம் பண்ணப் போகிறதைப் பார்த்து ஆச்சரியப் படாதவர் யார்?

அர்ச்சியகிஷ்டவர்கள் கஷ்டப்படாமல் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தையும் பரிசுத்தத்தையும் அடைந்தார்கள் என்று தப்பறையாக மதிக்கிறவர்கள், அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் இப்பிரயாணத்தில் பட்ட கஷ்ட அன்பங்களை சற்றே தியானித்துப் பார்க்கட்டும்.

வியன்னாபட்டணத்து வெளிக் தலைவாசலைச் சேர்ந்தவுடனே, சர்வேசரனுக்கும் தேவதாய்க்கும், தாம் சேக்சுபையில் உட்படுவதாகக் கொடுத்திருந்த வார்த்தைப்பாட்டை ஆனந்த சந்தோஷத்தோடு இன்னொருதடவை புதுப்பித்தார். தாம் மிகுந்த கஷ்டப்பட்டு செய்யும் திருபாத்திராக்கெல்லாம் பேருபகாரமாக, சேக்சுபை மடத்தில் ஒன்றில் போய் மரித்தால் இதுவே பெரும் வாமாயிருக்குமென்று தம் தாயினிடத்தில் கோரினார். இன்னும் கொஞ்சத்

தூரம் சென்ற பிறகு தாம் அணிந்திருந்த அழகான உடுப்பைக் கழற்றி ஒரு பிச்சைக்காரன் கையில் கொடுத்துவிட்டு, தம்மோடு கொண்டுவந்திருந்த கந்தை உடுப்பை மாட்டிக் கொண்டு, ஒரு கயிற்றை இடுப்பிலே இறுகக் கட்டி, ஜெபமாலையை அக்கயிற்றில் தொங்க விட்டுக் கையிலே ஒரு பா தேசியின் கோலைப் பிடித்துக்கொண்டு, பிச்சைக்காரன் கோலமாக செல்வத்தில் வளர்ந்த ஸ்தனிஸ்லாஸ் துரிதமாய்ச் செல்லுகிறார். தமையனைத் தப்பித்து ஓடுகிறார். காடு, மேடு, பள்ள மலைத்தாக்கு, குன்றுகள் நதிகள் எல்லாம் கடக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. எல்லாம் லருவாகத் தோன்றுகிறது.

ஆனால் வீட்டில் அவரைத் தேடுகிறார்களா? கோஸ்காவினுடைய ஊழியக்காரர்களில் ஒருவராகிய பசிபிசி (Pacifci) என்றவர் சொல்வதைக் கேளுங்கள்: “தப்பித்து ஓடுகிற அன்று காலையில், அவர் தமையனும் உபாத்தியாயரும் தூங்குகிற சமயம் பார்த்து, என்னிடம் ஸ்தனிஸ்லாஸ் வந்து, மத்தியான சாப்பாட்டுக்கு என்னைத் தேடுகிற பக்கத்தில், யாரோ விருந்துக்கு அழைத்திருக்கிறதாகவும் அங்கே விருந்து சாப்பிடப் போயிருக்கிறதாகவும்

சொல்லிவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார். அப்பிரகாரம் நானும் சொல்லவே, அந்திவேளை வரையில் ஸ்தனிஸ்லாசைப்பற்றி கவலை கொள்ளாமல், அவரைத் தேடாமலிருந்துவிட்டார்கள். இரவில் நித்திரை செய்யவும் திரும்பாததைக் கவனித்து, தமையனும், உபாத்தியாயரும், அவர் சேகசைப மடத்துக்குப் போயிருக்கலாமென்று சந்தேகப்பட்டு, அங்கே போய் விசாரிக்கப் புறப்பட்டார்கள். சுவாமிமார்கள் தங்கள் நாட்டு மடங்களில் அவரை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்றும், உரோமாபுரிக்கு ஒருவேளை போயிருக்கக் கூடுமென்றும் தெரிவித்தார்கள். இதைக் கேட்டு கோபவெறியாய் வீட்டுக்குத் திரும்பி, என்னிடம் சொன்னதென்னவென்று தெளிவாய் விசாரித்துக்கொண்டு, வீட்டில் என்னை வைத்துவிட்டு குதிரை வண்டியில் மறநாள் காலை அவரைத் தேடி ஆத்திரமாய்ப் புறப்பட்டார்கள். சிக்கரத்தில் திரும்பி, வழியில் ஏதோ விரோத புதுமை நடந்தது போலேயும், ஸ்தனிஸ்லாசை சந்தித்தும் கண்டு பிடிக்காதவர்கள் போலேயும் அவர்களுக்குள்ளே பேசிக்கொண்டார்கள். இதுகூறியெல்லாம் பற்றி எனக்கு முழுதும் ஞாபகமில்லை” என்றார்.

ஸ்தனிஸ்லாசின் உபாத்தியாயராகிய பிலின்ஸ்கி என்பவர் தானே எழுதிவைத்திருக்கிற தாவது: “நாங்கள் வெகு துரிதமாக வண்டியை ஓட்டி, கொஞ்ச நேரத்துக்குள் 10 மையில் போயும், அவரைப் பிடிக்கக்கூடவில்லை. புறப்படுகிறதற்குமுன் தாம் செய்யப்போகிறதா எல்லாத்தையும் அவருடைய நேசர்களில் ஒருத்தருக்கு சொல்லியதுபோக, எங்களுக்காக ஒரு கடிதமும் அவரிடம் கொடுத்திருந்தார். இக்கடிதத்தில் அவருடைய கருத்தை எடுத்துக் காட்டியிருந்தார்.

இதுவிருக்க அர்ச்சியசிஷ்டவர் தானே, தம் திருபாத்திரையைப்பற்றி வருணித்து அவருடைய தோழர்களில் ஒருவராகிய எர்னெஸ்டோ (Earnest) என்பவருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் சொல்லியிருக்கிறதாவது:

எனதன்பான கிரேகிதோ,

உமக்கு வந்தனமுண்டாகக் கடவது—நான் பாதிவழி வந்து சேர்ந்ததையிட்டு, சர்வேசரனுக்கும் அவருடைய திருத்தாயாரின் ஆதரவுக்கும் ஸ்துதி உண்டாகக்கடவது. சேசுவம் என் கன்னித்தாயும் வழியில் எனக்கு ஏராளமான சிலுவையை அனுப்பினார்கள். வியனாப் பட்டணத்துக்கருகாமையிலே, என்னு

டைய ஊழியக்தார்களில் இரண்டுபேர் என்னைப் பின்பற்றினார்கள். அவர்களைக் கண்டதும் அறித்த காட்டில் ஒளிவிடம் பார்த்து மறைந்து தப்பித்துக்கொண்டேன். பின்பு குன்றுகள் ஏறித் தாண்டி, காடுகள் கடந்தபிறகு, களைப்பினால் தயங்கியிருந்த சரீரத்துக்கு ஆகாரமாக கொஞ்சம் ரொட்டித் துண்டை ஒரு ஓட்டத்தின் கரையிலிருந்து சாப்பிடுகையில், குதிரை ஓட்டத்தின் சத்தம் கேட்டது. 'சவாரி செய்கிறது யாரென்று அண்ணாந்து பார்க்க, அது என் சகோதரனுடைய பவுலே யன்றி வேறே யாருமில்லை. குதிரை, ஓட்டவேகத்தினால் முகமெல்லாம் நெருப்பாயெரிந்து வாய் துறையாய்க் கக்கினது. எனக்கந்த சமயத்திலுண்டான திகில் எவ்வளவென்று, நீரே, உத்தேசித்துக்கொள்ளலாம்.

குதிரை வந்த வேகத்துக்குத் தப்பித்தோடுகிறது கூடாதகாரியம். ஆகையால் அங்கே தானே அசையாமல் நிற்குகொண்டு தைரியமாய், பரதேசியைப்போல குதிரை சவாரிக் காரரிடம்போய் பிச்சை கேட்டேன். அவர்தன் தம்பியின் உறுப்பு உயரமிதுகளை வர்ணித்துக் காட்டி, என்னைப் போன்றவொன்றும் சொல்லி, அப்பேர்ப்பட்ட வால்னைக் கண்ட

துண்டாவென்று வினவினார். அன்று காலையில் அப்பக்கமாகப் போனதாக மறுமொழி கூறினேன். ஒரு நொடி நிற்காமல் சகோலென குதிரையைக் குத்தி, எனக்கும் பணம் வீசிவிட்டு, ஒரே ஓட்டமாய்ச் சவாரி சென்றார். நானே வென்றால் பரிசுத்த கன்னிகையாகிய தேவதாயாருக்கு நன்றி செலுத்திவிட்டு, என்னைத் தேடிப் 'பிடிக்காதபடி பக்கத்துக் குகையில் ஒளிந்திருந்து கொஞ்சநேரம் போனபிறகு திரும்பவும் புறப்பட்டேன்.

என் ஆண்டவராகிய சேசநாதர் சவாமி எனக்களித்த சிலுவைகளை நீர் அறிந்து என்னோடுகூட அவருக்கு ஸ்தோத்திரம் செலுத்தும்படியாக, எனக்கு நேரிட்ட இடைஞ்சல் அசந்தர்ப்பத்தை யும் எடுத்துரைக்கிறேன் :—என் தமையன் ஊருக்கு வெளியேயுள்ள சாவடி காவற்காரருக் கெல்லாம் படிக்கொடுத்து, என்னைப்பற்றிய விபரமெல்லாம் வர்ணித்திருந்தபடியினால், என்னிடத்தில் பல இடங்களிலே பல கேள்விகள் போட்டு சோதித்தார்கள். இது பெரிய உபத்திரவமாயிருந்தது. ஆனால் வழியில் சேசசபைக்குருவானவரொருத்தர், அவர் சிரோஷ்டர் உத்திரவுப்படி வியன்னாலிலிருந்து டிலிங்கன் பட்டணத்துக்குப் போனதைச் சந்தித்து, அவர்

என்னை அறிந்திருந்தபடியால், என் யாத்திரையின் காரணத்தையும், என் தமையன் என்னைப் பிடிக்கத் திரிகிறதையும், காவற்காரர்களுடைய உபத்திரவத்தையுமெல்லாம் விவரித்தேன். அவனென்னை அடுத்த இரண்டு சீவடிக்காவற்காரரிடமிருந்து தப்பிக்கும்படி தம்முடைய வண்டியில் வைத்துக்கொண்டது போக, நான்கிறீஸ்துராதருக்காக னுன்பம் அதுபவிக்க வேனுமென்று வற்புறுத்தி அவரை மன்றாடாதேபோனால், டிலிங்கன் பட்டணம் வரையில் வண்டியிலேயே கூட்டிக்கொண்டு போயிருப்பார்.

இப்படியெல்லாம் வருந்தினபிறகு கடைசியாய் டிலிங்கன் நகர் போய்ச் சேர்ந்தேன். அங்கு சேசசபைச் சுவாமிமார்களுவெகு அன்பு காட்டி, இராச்சிய சிரோஷ்டரிடம் அழைத்துக் கொண்டுபோக அவருடைய தையயினால் இந்நான் வரையில் நான் தேடிய பேருபகாரம் பெற்றேன். ஆ! என் சினேகிதரோ, என்னுடைய ஆநந்தத்துக்கு ஓர் அளவில்லை. சமையல் பாத் திரங்களுக்கும், பெருக்குமாறுகளுக்கும் நடுவில், நான் மோகி இன்பத்தை அதுபவிக்கிறேன். இந்தக் கடிதம் வந்து சேருகிறபொழுது, திவ்விய சேச பற்பல் சிலுவைகளினால்

அவர் நேசத்தை எனக்குக் காட்டவும், பாவம் நிறைந்த அற்ப ஊழியனாகிய என்னை, அவருடைய பரிசுத்தர்களிலொருவனாகக் காப்பாற்றும்படியும் வேண்டிக்கொள்ளும்படி மன்றாடுகிறேன். அப்போஸ்தலர்களின் கிரகத்திலிருக்கும் வேளையில் உம்மை மறக்கமாட்டேன். இன்னொரு சங்கதி. புறப்படுகிற ஆத்திரத்தில் அர்ச். பார்பாம்மாரிடம் விடைபெறும்படி அவளுடைய பீடத்தண்டையில் போய் ஜெபிக்கிற சமயத்தில் என் விட்டிலிருந்து கொண்டு வந்திருந்த ஐந்துமணிக் கசையையும், மயிரொட்டியாணத்தையும் பீடத்தின் வலதுபக்கத்து ஒரு மூலையில் மறந்து வைத்துவிட்டேன். என் பிரிய சினேகிதரோ, என்னுடைய தேவ அழைத்தல் விஷயமான இரகசியங்களை யெல்லாம் அறிந்திருக்கிற எங்களுடைய அந்தப் பணிவிடைக்காரனிடம் அருமையாகப்பேசி, அவனை பிரியமாக நடத்தும். அவனிடம் சொல்லி அந்தக் கசையையும் மயிரொட்டியாணத்தையும் தேடி எடுத்து, அதுகளை உபயோகிக்கவும், எனக்காக வேண்டிக்கொள்ளவும் ஏவும்.

(கையொப்பம்.)

உம்முடைய சினேகிதனும் ஊழியனுமாகிய

ஸ்தனிஸ்லாஸ் கோஸ்கா.

அர்ச்சியசிஷ்டவர் செய்த திருபாத்திரை
யைப்பற்றி அவர் எழுதிய கடிதம்போக, அவ
ரோடு உரோமாபுரியில் நவசந்தியாசியாயிருந்த,
அகுஸ்தி (Augusti) என்பவரும் வாய்மொழி
யால் கொடுத்த வாக்குமூலமுமிருக்கிறது. ஒரு
நாள் இவர் அர்ச்சியசிஷ்டவரைப் பார்த்து,
“எப்படி நீர் தப்பித்து ஒடி வந்தீர் என்று
கேட்க”, ஸ்தனிஸ்லாஸ், சில கந்தை உடுப்பைச்
சேகரித்துக்கொண்டு, விடியற்காலமே புறப்
பட்டதாகவும், அவருடைய தோழர்கள் குதி
னாயேறி அவரைத் தேடிப்பிடிக்க பின்தொ
டர்ந்து வந்ததாகவும், அவரைப்பார்த்தும்
கண்டுபிடியாமல் வேறே மார்க்கமாய் போயி
ருக்கவேண்டுமென்று எரிச்சலாய்த் திரும்பின
தாகவும், தெய்வ பராமரிப்பினால் காப்பாற்றப்
பட்டு யாத்திரையை முடிக்கக் கூடியவராயி
ருந்ததற்காகச் சர்வேசுரனுக்கு நன்றி செலுத்
தினதாகவும் சொன்னார்.

ஸ்தனிஸ்லாஸ் தமையனும், தம்பியைத்
தேடிப் போனபோது நடந்த விசேஷ புதி
மைகளை ஒத்துக்கொண்டு, திரும்பிடும் அவ
ரைத் தேடியலையமாட்டேனென்று சாதித்
தார். அர்ச்சியசிஷ்டவர் தப்பியோடின கொஞ்
சநாளாக, வியன்னா நகரில்லாம் அதே பேச்சா

யிருந்தது. ஜனங்கள் அர்ச்சியசிஷ்டவரு
டைய மனத் திடனையும் தைரியத்தையும்பற்றி
வெகு ஆச்சரிய பிரமிப்புடன் சல்லாபிப்பது
போக, வித்தியாசாலையிலுள்ள மாணுக்கர்க
ளும் வெகு புகழ்ச்சியாய் இச்சங்கதியை யெ
டுத்துரைப்பார்கள். அங்குள்ள சிலர் இவ்
விஷயத்தைக் குறித்து சல்லாபக் கவி முத
லாய் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

அர்ச்சியசிஷ்டவர் உரோமாபுரிக்கு புறப்
பட்ட ஐந்து நாளைக்கப்பறம் வியன்னா நகர்
வித்தியாசாலையிலுள்ள ஒரு சேச சபைக்குரு
வானவர் எழுதின கடிதமொன்றை இங்கு
எடுத்துரைப்போமாக, ஸ்தனிஸ்லாஸ் போய்
ஆலோசனை. கேட்ட அந்நோனியோ சுவாமி
யார் இச்சங்கதியை எவ்வளவு இரகசியமாய்க்
காப்பாற்றினாரென்று காட்டுகிறதற்கு இக்கடி
தம் உதவும்.

போலண்டு தேசத்திலிருக்கும் சேசசபை
மடங்களைச் சந்தித்து விசாரணை செய்யும் சங்
கைக்குரிய பிரான்சிஸ்கு சூமியர் (Francis
Xumier) சுவாமியாரவர்களுக்கு:—

ஸ்தனிஸ்லாஸின் சகோதரனாகிய பவுல்
கோஸ்கா மூலமாய் இக்கடிதத்தை யனுப்புக
றோம். இரண்டு வருஷகாலமாக ஸ்தனிஸ்லாஸ்

சேச சபையைச் சேர ஒரோ தீர்மானமாயிருந்தார். நாங்களும் அவரை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டோமென்று சொல்லக்கூடவில்லை. பெற்றோருடைய உத்தரவின்றி சேருவது கூடாதென்றுமாதிரி எச்சரித்தோம். பரிசுத்த பாப்பானவர் ஸ்தானத்தினை இங்கு வந்தபோது, அவரிடமும் போய் நாங்களவரைச் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி உத்தரவளிக்க கெஞ்சினார். அப்படியிருந்தும் நாங்கள் முந்தியைப்போலவே பதில் கூறினோம். எங்களிடத்தில் காரியம் பவிக்காதென்றறிந்துகொண்டு, வியன்னா நகரை விட்டகன்றுபோக எத்தனித்தார். நம்மிலநேகரும் அப்படிச் செய்வது சரியல்லவென்று தடுக்க முயன்றார்கள். ஆனாலும் ஞாயிற்றுக்கிழமை அதிகாலை ஒருவருக்கும் ஒன்றும் சொல்லாமல் புறப்பட்டுவிட்டார். அவருடைய தம்பையனும் உபாத்தியாயரும் மற்றவர்களும் அவரை எத்திசையிலும் தேடியும் காணக்கூடவில்லை. நாங்கள் ஸ்தானிஸ்தாசை வேறில்விடத்துக்கு அனுப்பியிருக்கிறதாக சந்தேகிக்கிறார்கள். யாராவது உங்களிடம் அதைப்பற்றி பேசுவார்களேயானால், எங்களிலொருவரும் அவரப்படி புறப்படும்படி தூண்டவில்லையென்றும், அதற்கு விரோ

தமாய், அவரைத் தடுத்துவைக்க வேண்டியதை முயன்றார்களென்றும், உறுதியாகவும் பயிரங்கமாகவும் கூறலாம். நீங்கள் சகல சங்கதியையும்றிந்து சமயத்துக்கும் நிலைமைக்கும் ஒத்தாப்போல் பதிலளிக்கும்படி இதுவெல்லாம் எழுதுகிறோம். நாமுதலாய் அதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தையும் சொல்லவில்லை. அந்த வாலிபன் எங்கேயிருந்தாலும், அவருக்காக நாமும் கஸ்திப்படுகிறோம். அவர் போய்விட்டாரென்று எல்லாரும் சொல்லுகிறார்கள். வழியிலே சந்தேகமின்றி வெகு சஞ்சலத்தை அது பவித்திருந்திருக்கவேண்டும். இதுநான் வணாயில் அவரொங்கே யிருக்கிறாரென்பது ஒருவரும் அறிபார். இதுகளெல்லத்தையும் தங்களுக்கறிவிக்க விருப்பமானோம்.

(கையொப்பம்) எமரிக் பாஸ்டர். (Emerick Foster)

வியன்னா வித்தியாசாலை,

1567-ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு-மீ 22-ம் உ வெள்ளிக்கிழமை.

வியன்னா நகரிலிருந்து சிலநாள்க்கப்பறம், உலோமாபுரியில் சேசசபைக்கெல்லாம் பெரிய அதிசிரோஷ்டராயிருந்த அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு போர்ஜியாவுக்கு இதே விஷயத்தைப்பற்றி இன்னொரு குருவானவர் எழுதிய நிருபத்தையும் இங்கு எடுத்துக் காட்டுவோமாக. இதில்

அடங்கியிருக்கிற செய்திகள் நமக்குத் தெரியுமானாலும், அச்சமயத்தில் வியன்னா பட்டணத்திலிருக்கும் சுவாமிமார்களின் மனநோக்கங்களை நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன:

மிகவும் சங்கைக்குரிய பிதாவே!

“பிரபுக்குடும்பத்தானும், புண்ணிய ஜீவியத்தினால் மேன்பாடடைந்தவருமாவ போலண்டு தேசத்து வாஸிபனொருவர் இரண்டு வருஷகாலமாக, சேசசபையில் தம்மை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி பஞ்சரித்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். பல காரணங்களையிட்டு அவரைச் சேர்க்காமலிருந்தோம். பெற்றோர் உத்தாவு கிடைக்கிறது கூடாதென்றறிந்த இவர், சிலநாட்களுக்குமுன் ஊரைவிட்டு வேறெங்கேயாவது உள்ள சேசசபை மடத்தில் போய்ச் சேருகிற நோக்கத்தோடு புறப்பட்டுவிட்டார். மனத்திடனிலும் பத்தி உருக்கத்திலும் எல்லாருக்கும் நன்மாதிரிகையாயிருந்து, எல்லாராலும் நேசிக்கப்பட்டு ஒருவருக்கும் இடைஞ்சலாயிராமல், சகலத்திலும் விமரிசையோடு நடந்துகொள்ளுகிறவராயிருந்தார். அங்கத்தில் சிறுவனானும், பெரும் இருதயமுடையவர். தினம் மூன்று பூசைகாண்பார். மற்ற மாணக்கரைவிட அடிக்கடி பாவசங்கீர்த்தனத்துக்குப் போய், திவ்விய சுற்

பிரசாதம் பெற்றுக்கொள்வார். ஜெபத்திலும் படிப்பிலும் தாராதவர். அவரைவிடப் படிப்பில் கெட்டிக்காரராய் இருந்தவர்களுக்குமேல் விரத்தியடைந்து வந்தார். அல்லும் பகலும் சேசவைபும், சேச சபையையும் பற்றியே அவர் நினைவெல்லாம். அடிக்கடி கண்ணீர் துதும்புகொண்டிருந்தார் அவரை சபையில் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி பஞ்சரித்துக் கேட்பதுபோக, பாப்பானவர் ஸ்தானபதிக்கு எழுதி சிறுஷ்டர்கள் அவரைச் சேசசபையில் சேர்க்கும்படி கட்டளை கொடுக்கும்படி கோரினார். இதுவெல்லாம் கைகூடாததைப் பார்த்து, பெற்றோர், சகோதரன், சிறகிதர்கள் கட்டளையை மீறி, வேறிடத்தில் போய்ச் சேசசபையில் சேரும்படி தப்பிக்கத் தீர்மானித்தார். மற்றிடங்களிலும் அதுகூலமாகாவிட்டால், தேவசிறகிதத்தை நாடி, தம்முடைய சீனியகாலத்தை அட்டத்தாரித்திரத்திலும், ஏகாந்தத்திலும், பாதேசி போல செலவழிக்கக் கருத்தாயிருந்தார். அந்த வாஸிபன் நம்மில் சிலரிடத்தில் அவருடைய நோக்கத்தைத் திறந்து ஆலோசனை கேட்ட போது, அப்படி செய்யலாகாதென்று தடுத்தது வைக்கமுபன்றார்கள். சுய தேசத்துக்கு திரும்பப்போகிற அவர் தமையனோடு போய் பெற்

ரோர் உத்தரவு பெறவேண்டுமென்றும், இவருடைய பரிசுத்த பிடிவாதத்தைப் பார்த்து, பெற்றோர் விடைஅளிப்பார்களென்கிற நம்பிக்கை இருக்கிறதென்றும் சொன்னார்கள். அவரோவென்றால், பெற்றோர் சுபாவம் தமக்குத் தெரியுமென்றும், அவர் குடும்பத்தார் உத்தரவு அளிப்பார்களென்பது வீணென்றும், தம் நோக்கப்படி நடந்து கிறிஸ்துநாதருக்குக் கொடுத்திருந்த வாக்குத்தத்தத்தை நிறைவேற்றுவதே தீர்மானமென்றும் உரைப்பார்.

இவ்விதமாய் அவருடைய உபாத்தியாயாவது, ஆத்தம குருவாவது அவருடைய நோக்கத்தை மாற்றக்கடாமலிருக்கும்பொழுது, ஒரு நாள் காலை அவருடைய தோழருக்கும் சகோதரருக்கும் ஒரு வார்த்தையும் சொல்லாமல், திவ்விய சம்பிரசாதத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட பிறகு, சாதாரண உடுப்புகளைக் களைந்துவிட்டு, கந்தைத் துணிகளைப் போர்த்திக்கொண்டு, தெருவீதி பிச்சைக்காரனைப்போல, கையில் ஒரு தடி எடுத்துக்கொண்டு, தமக்கிருந்த ஆஸ்தி சொத்தெல்லாம் பழித்து, வியனனா பட்டணத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டார். அவருடைய வீட்டு எஜமானும், தமையனும், உபாத்தியாயரும் வித்தியாசாலைக்கு வந்து, அவர் எங்

கேயென்று விசாரித்ததற்கு, எங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாதென்றோம். உடனே குதிரை போட்டுக்கொண்டு, எத்திசையிலும் அவரைத் தேடிப் போனார்கள். ஒரு பில்லிகுனியக்காரியிடம் விசாரித்ததற்கு, அவள் அவர் போன தலைவாசலையும், எடுத்த மார்க்கத்தையும் குறித்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். அத்திசையில் குதிரைகளைப் பாய்ச்சலில் விட்டு விரைந்தோடிகிறிஸ்துவின் பிரிய சீஷன் தங்கிய இடம்வந்து சேர்ந்ததும், அவரைப் பிடிக்க முடியாமல் போயிற்று. ஏனெனில் குதிரைகள் களைப்பு மிகுதியால் வதங்கி, ஒரு அடி முதலாய் முன் எடுத்து வைக்கமாட்டாமல் நிலைபாய் நின்றன. குதிரைக்காரனும் இது வினோதமானதென்று ஆச்சரியப்பட்டு, இப்படி ஒருக்காலும் தனக்கு நேரிட்டதில்லையென்று உரைத்தான். பின் சென்றவர்களும் திசுல்பட்டு திரும்பிவிட்டார்கள். பின்னும் என்ன நடக்குமோ சர்வேசரனுக்குத் தான் தெரியும். சர்வேசரன் சித்தப்படி அந்த வாலிபர் தப்பித்துக்கொண்டதாகத்தான் நாங்கள் நம்புகிறோம். அவரிடத்தில் விளங்கின பிடிவாதமானது தெய்வ ஏவுதலினால் மூட்டப்பட்ட தேவசினேகக் கொதிப்பேயொழிய, சிறு பிள்ளைத்தன உற்சாகத்தினால் உண்டானதல்ல."

அவரை அறிந்து நேசித்த மாணக்கர் மன
தில் இச்சந்தர்ப்பம் பெரும் ஆச்சரியத்தைக்
கிளப்பினதென்பதை வார்த்தையினால் சொல்ல
வேண்டியதில்லை. அந்த வாலிபனுடைய உலக
வெறுப்பையும், மாசற்ற சீவியத்தையும் அந்
ந்த ஒருவரும் அவர் சந்தியாச அந்தஸ்தைத்
தேடி நாடினதைப்பற்றி ஆச்சரியப்படமாட்
டார்கள். அறித்திய நன்மைக்கல்ல, நித்திய
நன்மைக்காக நான் பிறந்திருக்கிறேனென்று
அடிக்கடி அவர் தமையனுக்கு சொல்லிக்கொ
ண்டுவந்த வார்த்தைகளே இதற்கு அத்தாட்சி
யாகும். உயர்ந்த வம்சத்தில் பிறந்த 17 பிராய
முள்ள இவர் சேக்சுபையை முன்னிட்டு, யா
தொருமோச இக்கட்டுகளுக்குப் பயப்படாமல்
இரந்து குடித்துக்கொண்டு போவது எல்லாருக்
கும் பெரிய ஆச்சரியமாயிற்று. அனேகரு
டைய மனதில் இவர் மாதிரிகையைப் பின்செ
ன்று அவரைப்போல சர்வேசுரனுக்காக எல்லா
த்தையும் இழந்துவிட்டு, உலகத்தையும் பழி
த்து சர்வேசுரனைத் தேட ஆவல் உண்டாயிரு
க்கவேண்டும்.

பவுல் கோஸ்காவுக்குத் தான் அவர் சகோத்
ரன் இப்படித் தப்பித்து ஓடினது விசேஷ புத்
தி படிப்பித்திருக்கவேண்டும். அவர் இருதயத்

தில் இச்சமயம் விதைத்த ஞான் விதையின்
பலஞ்சுந்தான் பிற்காலத்தில் பவுல் கோஸ்
கா மனந்திரும்பி, தம்பிக்குக் காட்டிய அகந்
தை ஆங்காரத்துக்காக உத்தம மனஸ்தாபப்
பட்டு, பரிசுத்த சீவியத்தைத் தேடி, பாக்கிய
மான மரணமடைந்தார். அர்ச்சியசில்ட ஸ்தனி
ஸ்லாஸ் அடைந்த மகிமைக் கிரீடத்தின் நவரத்
தினங்களுக்குள் தன் அண்ணன் மனந்திரும்பி,
பிரமாணிக்கமான தேவதாசனானே வெகு
அழகான பிரகாசம் ஜொலிக்கிற நவரத்தினமா
யிருக்கிறது.

சும-அதிகாரம்.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாகம், முத்திப்பேறுபெற்ற
கனிசியுஸ் இராயப்பரும்.

பவுல் கோஸ்கா, சுவாமிமார்கள் கொடுத்த
கடிதங்களோடு போலண்டு தேசத்துக்குத் திரு
ம்பி, தந்தையின் வீடு போய்ச் சேர்ந்து, ஸ்த
னிஸ்லாகைக் குறித்த சகல சங்கதிகளையும்
அறிவித்துக் கடிதங்களையும் தந்தையிடம் ஒப்
புவித்தார். ஆனால் தந்தையாகிய ஜான் கோஸ
கா, அர்ச்சியசிஷ்ட வாலன் செய்தது தேவ
அழைத்தவின் வவலானதென்று கிஞ்சித்தே
னும் நம்பவில்லை. அவரைச் சந்தித்தும் கண்டு
பிடிபாததும், குதிகைகள் பிடிவாதமாய் நின்று
விட்டதும், மற்றும் சகலமும் தெய்வ செயலாக
வும், புதுமையாகவும் ஆனதென்று ஒத்துக்
கொள்ளவுமில்லை. கல்நெஞ்சப் பதிதானும் கிம்
பர்க்கர் துணை புதுமையென்று பிரசித்தப்படுத்
தின் விசேஷங்களை முதலாய் ஜான் கோஸ்கா
தெய்வசெயலான காரியமென்று கண்டுபிடி
க்கவில்லை. இப்பேர்ப்பட்ட அனிகவாசம் நூத
னமாகத் தோன்றினாலும், விபரிதமாக எண்ணப்

படாது. ஜான்கோஸ்கா நம்புதலுடையவனான
லும், சிநேகம் நிறைந்த உதவிக்கு இயற்கூர்ந்தார்.
பிள்ளையின்மட்டில் அவருக்குள்ள பாசு சிநேகர்
தான் அவருடைய குருட்டாட்டத்துக்குக் கார
ணமாயிருந்தது. “பெற்றமனம் பித்து” என்ற
பழமொழிப்பிரகாரம், தம்பிள்ளை தம்மைவிட்டு
அகன்ற ஏக்கத்தினால் ஒன்றும் நியாயமாகத்
தோன்றவில்லை. ஸ்தனிஸ்லாஸ் செய்ததெல்
லாம் பிசகு என்றுதான் சாதித்தார். நாய்
வயிற்றில் பரிசுத்த ஸ்தனிஸ்லாஸ் பிறக்குமுன்
நடந்த புதுமைக் காட்சிகளும், அவர் பாலனா
யிருக்கும்பொழுது நேரிட்ட நானாவித பரம
விசேஷங்களும், கண்ணால் பார்த்த நம்பிக்
கைக்குரிய மற்றனேகர் கூறிய புதுமைகளின்
தவறாத வாக்குமூலங்களும், தகப்பனுடைய
மனதை மாற்றி, அவருடைய குருட்டாட்டத்
தை நீக்கியிருக்கலாம். ஆனால் தந்தையின்
சிநேகக் கொதிப்பு இதற்கெல்லாம் காது கொடு
க்கவில்லை.

ஸ்தனிஸ்லாஸின் பணிவிடைக்காரர்களில்
சிலர் அவரைத் தேடி ஓங்கையில், சம்பவித்த
சில புதுமை வரலாறுகளை எடுத்து சொல்லியி
ருக்கிறார்கள். இதுகளில் சிலதுகள் ஸ்தனிஸ்லா
ஸின் அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தைப்பற்றி சோதனை

செய்யுங்காத்திச். அதுகள் நடந்த 34 வருஷங்களுக்கும், பசிபிசி என்னும் பணிபெயரால் வாக்குமூலமாகக் கூறப்பட்டவைகளாயிருக்கின்றன.

ஒரு பணிவிடைக்காரனுக்கு நேரிட்டதென்னவென்றால், அவன் மற்றனேகரோடு அர்ச்சியசிஷ்டவரைத் தேடித் தூத்திக்கொண்டு போகையில், அவர் ஒரு நதிக்கரை சேர்ந்து, ஆற்றுத் தண்ணீரின்மேல் கெட்டித் தரையில் நடந்தாப்போல, புதுமையாக நடந்து, அக்கரை போய்ச் சேர, தூத்திக்கொண்டு போன இவர்களோவென்றால், பாலம் போய்ச் சேர, பெருஞ்சுற்று சுற்ற வேண்டியதாயிற்றாம். மேலும் ஒரு அன்னபட்சி வந்து அர்ச்சியசிஷ்டவருக்குத் துணையும் வழிகாட்டியுமாய் இருந்ததாக, வியன்னா நகரில் அனேகர் பேசிக்கொண்டதாகவும் பசிபிசி என்பவர்தானே வாக்குமூலம் சொல்லியிருக்கிறார். இப்புதுமைகளையும் ஜான் கோஸ்கா விசுவசிக்கவில்லை.

பிள்ளை தன் உத்தரவின்றி தன்னைவிட்டு ஒடிப்போனது தகப்பனுடைய இருதயத்தில் ஆகாத கோப வெறியை மூட்டிவிட்டது. சந்திராசவேஷம் போடுகிறதற்கு, தரித்திரனாக கந்தைகளைக் கட்டிக்கொண்டு நெருவீதிகளில் பிச்சை

வாங்கித் தப்பித்து ஓடுவதினால்தான் இரத்தக் குமாரன், தனக்கும், தன் குடும்பத்துக்கும் சொல்லிலடங்காத அவமானத்தை வருவித்தான் என்று புலம்பினார். பிரபுக் குடும்பத்துப் பிள்ளைக்கு இது சரிபா என்று ஆபாசப்பட்டு, பழிக்குப் பழி வாங்குவதாகவும், தன் மகனையும் சேச்சபையையும் ஒரு கை பார்ப்பதாகவும், வெறிகொண்டவர்போல் சபதங் கூறினார். எர்மலாந்து சீர்மையின் மேற்றிராணியாராயிருந்த கர்தினாலாகிய ஸ்தனிஸ்லாஸ் ஓசியஸ் (Stanislaus Hosius) ஆண்டவருக்கு ஏக முறுக்காய் ஒரு கடிதம் அனுப்பினார். அதில் இரண்டு வருஷகாலத்துக்கு முந்தான் பக்கத்திலுள்ள புல் தோவா (Pultowa) நகரில் ஏற்படுத்தப்பட்ட சேச்சபைக் கல்விசாலைபைக் கிளப்பி, அதிலுள்ளவர்களைச் சிதறடிக்க ஏற்படுவதாகவும், ஒருக்காலும் சேச்சபைச் சுவாமிமார் போலன்டு தேசத்தில் பிரவேசியாதபடி முயற்சி செய்வதாகவும் கூறினார். இதே நடையில் உரோமாபுரியில் இருக்கும் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசுக்கும் ஒரு கடிதம் எழுதினதுபோக, அதிலே அவரை விலங்கு மாட்டி, திரும்பி வீட்டுக்குக் கொண்டுவராதேபோனால், தானும் மனுஷனல்லவென்றும் சம்பிரதாயம் போட்டார்.

இதற்குள் அர்ச்சியசிஷ்டவர் துரிதமாகத் திருபாத்சிவாயை முடிக்க பிரயத்தனப்பட்டார். இந்த ஆவலினால் துண்டப்பட்டு நாளொன்றுக்கு முப்பது மையில் வழி நடந்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறது. வறுமை வருத்தம் அறியாத பதினேழு பிராயமுள்ள மெல்லிய இந்த வாலன், நாளொன்றுக்கு இவ்வளவு தூரம் நடக்கக்கூடியது தெய்வ உதவியும், பாம செயலாகவும் இருக்கவேண்டும். இந்நீண்ட பிரயாணத்தைச் செய்ய ஏவின திவ்விய கன்னிகை, தாய்க்குரிய அன்போடு தம் தாசனா ஆதரித்து, அவர் பத்திக்கு ஒப்பாக சகலத்தையும் நிறைவேற்றும்படி விசேஷ உதவியும் ஆறுதலும் புரிந்திருக்காமல் இருந்திருப்பாளோ?

கடைசியாய் முந்நாறு மையில் கால் நடை யாய்ச் சென்றபிறகு ஆக்ஸ்பர்க் (Augsburg) என்னும் ஊர் வந்து சேர்ந்து, அங்கு சேக்சபை சிரோஷ்டாயிருந்த முத்திப்பேறுபெற்ற கனிசியுஸ் இராயப்பரைத் தேடினர். அவரோ வென்றால், அங்கிருந்து முப்பது மையில் தூரமுள்ள டிலிங்கன் (Dillingen) நகருக்கு அலுவலாய்ச் சென்றிருந்தார். ஆகையால் அங்கு சற்று இளைப்பாற ஒரு மணி நேரமுதலாய்த் தங்காமல், கிறிஸ்துநாதர் அநுசாரம் சொல்லு

கிற பிரகாரம், சிறீநம் இருந்தால் ஷேலை இல்லை, வேலை செய்தாலும் அன்போடு செய்யப்படுகிற தென்கிற பிரகாரம், சேக்சபையைச் சேருகிற ஆசை அன்போடு உடனேதானே டிலிங்கன் நகருக்குப் புறப்பட்டார்.

இச்சமயம் இவரோடு இன்னொரு குருவான வரும் புறப்பட்டதாக விளங்குகிறது. ஏனெனில் வழியில் இவருக்கு சர்வேசுரன் அளித்த ஒரு பெரிய புதுமைக்கு அவர் சாட்சியாயிருந்திருக்கிறார். ஆக்ஸ்பர்க் ஊரை விட்டு சில நாழிகை நடந்ததும், சில குடிசைகளைச் சுந்தித்து, அங்குள்ள ஒரு கோவில் திறந்திருக்கிறதைப் பார்த்து, அதற்குள் சென்ற ஜனங்களோடு இவர்களும் உள்ளே சென்றார்கள். இங்கு திவ்விய பூசைப்பலி கண்டு திவ்விய நன்மை பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்பது அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் கருத்து. உள்ளே நுழைந்து கோவிலைச் சுற்றி சோதித்ததும், இது பழைய கத்தோலிக்கு கோவிலாயினும், தற்காலம் லுத்தர் மதஸ்தர்கோவிலிருக்கிறதாக பட்டப்பகல்போல் விளங்கிற்று. ஐயோ! பரிதாபம்! மெய்யான வேதக் கோவில் பதிதர் கையில் அகப்பட்டிருக்கிறதையும், தாம் திவ்விய சந்திரசாதம் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடாத நிலைமையிலிருக்கிறதையும் கண்டு,

ஸ்தனில்லாஸ், ததும்பின கண்ணீரை நிறுத்
தக்கூடவில்லை. முழங்கால்படியிட்டு அழுது
கொண்டிருந்தார். கொஞ்ச நேரத்துக்குள்,
வெகு ஆச்சரியத்துக்குரிய ஆறுதலினால் தேற்
றப்பட்டார். அதாவது, அவர் அங்கு முழங்
காலிலிருக்கவே, அவருக்கு முன் வெகு சோ
திப்போகாசம் ஜொலிக்கும் சம்மனசுக்கள் ஒரு
கூட்டமாக வானலோகத்திலிருந்து இறங்குகிற
தைக் கண்டார். அவர்களெல்லாரும் அவரைச்
சுற்றி முழங்கால்படியிட்டு ஆராதனையோடிருக்
கவே, பரிசுத்த பாம திவ்வியநற்கருணையை
பூச்சியமாய்க் கையில் வந்திக்கொண்டு வந்த
ஒரு சம்மனசான்வர் மட்டும், அவர் முன் வந்து,
திவ்விய சுற்றோசாதத்தை அவர் நாக்கில் வைத்
தார். அப்புறம் எல்லாச் சம்மனசுக்களுடைய
தரிசனமும் உடனே மறைந்துபோனது. நமது
அர்ச்சியசிஷ்டவரோவென்றால், சம்மனசுக்க
ளின் கால்களிலிருந்து தமதிருதயத்தில் பெற்
றுக்கொண்ட ஆண்டவருக்கு எவ்வளவு ஸ்தோ
த்திரம் செலுத்தியிருப்பார் என்று உருபிகரித்
துக்கொள்ளலாம். இத்திவ்விய விருத்தினால்
அடைந்த பல உற்சாகத்தினால், யாதொரு
களைப்பின்றி உலகத்தின் கடைசி எல்லைமட்டும்
நடக்க சக்தியுள்ளவர் போலானார்.

அர்ச். ஸ்தனில்லாஸ் மட்டும் சம்மனசுக்
களை எல்லாம் தரிசித்தாலும், பதிகக் கோவி
லில் நேரிட்ட இவ்வர்த்தமானத்தை, அவரு
டைய தோழராகிய குருவானவருக்கு அவர்
சொல்லியிருக்கவேணும். ஏனெனில் இப்பிர
யானத்தில் அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய தோழா
யிருந்த குருவானவரிடம் இருந்து இவ்வர்த்த
மானத்தை நாம் கேட்டதாக ஆல்பெர்ட்
தேயோபல்து, (Father Albert Teobulk)
என்றிற சுவாமியார், பிற்காலத்தில் அர்ச்சிய
சிஷ்டனைச் சோதிப்பில், வாக்குமூலம் கொடு
த்திருக்கிறார். இதுவிருக்க, இப்புதுமையைப்
பற்றி இன்னொரு குருவானவர் நிக்கோலாஸ்
ஒபொர்ஸ்கி (Father Nicolas Oborski) என்ப
வரும் வாக்குமூலம் கொடுத்திருக்கிறதுபோக,
அக்காலத்தில் இப்புதுமை வியன்னாப்பட்ட
னம் எங்கும் பரவியிருந்தது.

இப்புதுமைபின் தேற்றாவினால் தைரியம்
டைந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர், சொச்சப் பிரயா
ணத்தையும் முடித்துக் கடைசியாய் டிலிங்கன்
நகர் சேர்ந்து நேரே வித்தியாசாலைக்குட் புருந்
தார். அங்கு அப்போதிருந்த கிரொஷ்டாகிய
முக். கனிசியஸ் இராயப்பாண்டை அணுகி,
அந்தேர்னியோ சுவாமியார் கொடுத்த சிபார்சுக்

கடிதத்தை தாழ்ச்சியாய் முழங்காவிலிருந்து
கொண்டு நீட்டினார். கிரோஷ்டர் கடிதத்தை
வாசித்து, அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய தீரா ஆசை
க்கருந்தையும் வாய்மொழியாய்க் கேட்டவு
டனே, முழங்காவிலிருந்த வாலீனை ஒரே கை
யாய்ப் பிடித்தெழுப்பி, பக்கத்தோடு அவனை
த்து மினவினார். வாலனும் தம்பிருதயத்தி
லுள்ளதெல்லாம் திறந்துசொன்னபிற்பாடு,
சேகசபையில், உடனே தம்மை உட்படுத்தும்
படி கண்ணீர் சிந்திக் கெஞ்சினார். இப்பெரும்
உபகாரத்தைப் பெறும்படி கஷ்டம் நிறைந்த
இத்தூரப் பிரயாணத்தைக் கால்நடையாய்ச்
செய்ததுபோல், இதற்காக இவ்வுலகத்தின்
கடைசி எல்லைவரையில் பிரயாணம் செய்யவும்
தயாராயிருக்கிறதாகச் சொன்னார். முத்.
கனிசியுஸ் இராயப்பரும் அர்ச்சியசிஷ்டவராயி
ருந்ததின் நிமித்தம் ஸ்தனிஸ்லாசின் உத்தம
சீவியத்தை உடனே கண்டுபிடித்து, அவரைத்
தம்முடைய இராச்சியத்து நவசந்தியாசத்தில்
ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பினார். ஆனால் ஸ்தனிஸ்
லாசுவின் சுய நேசம் கிட்டத்திலிருந்தபடி
யால், பெற்றோர் வந்து சேகசபையை விட்டு
அவரை நீக்க வழி தேடுவார்களென்று அஞ்ச
வேண்டியதாயிருந்தது. இதுபோக, ஸ்தனிஸ்

லாசின் அதிர்ஷ்டம், இக்கல்விசாலையிலிருக்கும்
இருவரை உரோமாபுரியில் போய் வேதசாஸ்
திரம் படிக்கும்படி, மகா அதிசிக்ரோஷ்டர் உத்
திரவு வந்திருந்தபடியால், அவர்களோடு, இவ
னையும் அனுப்ப, முத். கனிசியுஸ் இராயப்பர்
ஏற்பாடு பண்ணினார். தேவ பராமரிப்பினால்
தான் இதுவெல்லாம் நேரிட்டதெயொழிய
மற்றப்படியல்ல.

இது நேரிட்டதும், கிரோஷ்டர் ஸ்தனிஸ்லா
சை நவசந்தியாசத்தில் சேர்த்தாச்சென்கிற
அச்சார வார்த்தை சொன்னபிறகு, அவரை
நவசந்தியாசிகள் செய்யவேண்டிய சனவேலைக
ளில் சோதிக்க விரும்பினார். சேகசபை நவச
ந்தியாசிகள், தாழ்ச்சியில் ஸ்திரப்பட்டு புண்
னியத்தில் மேன்பாடடைகிற நோக்கத்தோடு
விடு பெறுக்குகிறது, மண்வெட்டி பெடுத்துக்
கொத்தி தோட்டவேலை பார்க்கிறது, சமையற்
காரருக்கு உதவி புரிகிறது, இப்பேர்ப்பட்ட
தாழ்ந்த அலுவல்களைச் செய்வது வழக்கம்.
இவ்வேலைகளினுதவியால் வாலீப உற்சாகத்தி
னாலுண்டாகி, இலகுவில் கடந்துபோகும் பக்தி
உருக்கத்துக்கும், மெய்யான தேவகிரேகப்பத்
திக்குமுள்ள வேற்றுமையைச் சுருவில் கண்டு
கொள்ளலாம். நமது அர்ச்சியசிஷ்டவரையும்
இவ்விதமாகச் சோதிக்கவேண்டியதாயிற்று.

அக்காலத்தில் டிவிங்கன் நகரில் அர்ச்.
எரோனிமுஸ் பாதுகாவலில் கட்டப்பட்ட
பேர்போன வித்தியாசாலை ஒன்று சேக்சபை
யாரின் ஆளுகைக்குள்விரிந்தது. இங்கு மேன்
குடும்பத்துப் பிள்ளைகள் அநேகர் கல்விப் பயி
ற்சியடைந்து வந்தார்கள். இங்கு, தான் நமதர்ச்
சியசிஷ்டவர் சென்று தமது மெய்யான புண்
ணிய சாங்கோபாங்கத்துக்கு அத்தாட்சி
கொடுத்தார். பந்திசாலையில் பணிவிடைக்கார
னைப்போல் நின்று சாப்பாடு பரிமாறி, மற்ற
விஷயங்களையெல்லாம் விசாரித்துக்கொள்வது
தான் அங்கே அவருக்குக் குறித்த அலுவல்.
இரு நோக்கத்தோடு, இராச்சிய சிரோஷ்டர்
இவ்வேலையை அவருக்கு நியமித்தார். அதா
வது: முதலாவது, தாழ்ச்சியிலும் சுய பரித்
தியாகத்திலும் அர்ச்சியசிஷ்டவரை அப்பியா
சப்படுத்தவும், இரண்டாவது, அக்கல்விசாலை
யிலுள்ள மாணாக்கர்கள், இவ்வுந்த மாநிரிகை
யைப் பின்பற்றி ஞானப் பலனடையவுந்தான்.
இவ்விரு நோக்கமும் நினைத்ததற்குமேல் நிறை
வேறின. நமது அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு ருறிக்
கப்பட்ட புது அலுவலை ஆவலானந்தத்தோ
டும் ஆச்சரியத்துக்குரிய அடக்க வெட்டுக்க
சுறுசுறுப்போடும் நிறைவேற்றினார். வதோ

தன் சீவியகாலமெல்லாம் அதுதான் தன்
தொழில்போலப். பாவித்து ஊழியர்களுக்கு
ள்ளே ஊழியனாகத் திரிந்தார். யாவரும் பந்தி
யிலிருக்கும் சமயத்தில், மேனா மரியாதை
யோடு இவர் ஊழியம் பண்ணுவதைப் பார்த்து
சகலரும் சந்தோஷ பிரமிப்படைவார்கள்.
“குப்பையில் கிடந்தாலும் குண்டுமணி மங்கு
மா” என்றபடி, ஸ்தனிஸ்லாசின் மேன்குலப்
பிறப்பும், மேலான கருத்தும், அவர் யாதொன்
றும் சொல்லாவிடினும், வெவரியாகத் துவக்கின.
இவ்வினோத அடக்கவொடுக்க மேனா மரியா
தையோடு ஊழியம் செய்கிறவர், பெரிய சீமா
னென்றும், மேற்கோத்திரப் புத்திரனென்றும்,
வித்தியாசாலையில் வாசிக்கும் எம்மாணுக்கருக்
கும் பயிற்சியிலும், பத்தியிலும் அவர் மேலான
குல மகனென்றும், வெவரியானதும்ல்லாமல்,
தேவநேசத்தைநாடி சேக்சபையில் உட்படுத்து
வதற்காகமட்டும் இவ்வின தொழிலைச் செய்கி
றானென்றும் பேச்சுண்டானவுடனே, இப்பாக்
கிரமசாலையை எல்லாரும் கண்ணோக்கி ஆச்சரி
யப்படத் தலைப்பட்டார்கள். அநேகர் இவரு
டைய உதாரகுணத்தையும் நன்மாதிரிகையை
யும் பின்பற்றி உலகத்தை வெறுத்து சந்தியாசி
களாகத் தீர்மானித்தார்கள். அம்மாணுக்கர்களி

லொருவராகிய ஜான் பெலேசியுஸ் (John Peleycius) என்பவர், சில மாதங்களுக்கீட்புறம் உரோமாபுரிக்குப் போய் ஸ்தனிஸ்லாசோடு நவசந்தியாகியானார். நீடியகாலம், தேவ ஊழியத்தில், பிரசங்கம், ஞான புஸ்தகங்கள் எழுதுகிற இப்பேர்ப்பட்ட நானாவித நல்வேலைகளைச் செய்து, அவருக்கு 85-வயது நடக்கிறபோது பரிசுத்தராகவும் பாக்கியமாகவும் மரித்தார். அவர் சீனியகாலத்தில், ஸ்தனிஸ்லாஸ்டிலிங்கன் வித்தியாசாலையில் காட்டிய உதாரகுணத்தின் நன்மாதிரிகையை எடுத்துச் சொல்வது வழக்கம்.

இக்காலமெல்லாம், நமது அர்ச்சியசில்டவர் ஜெபத்தினால் தமதிருதயத்தின் தீராத ஆசையை திவ்விய கர்த்தருக்குக் காட்டி, எப்போதம்மை முழுதும் அவருக்கு ஒப்பித்து, சேசசபையில் ஊழியம்செய்யும் காலம் வருமென்று வெகு ஆவலாய் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். தவமில்லா ஜெபம் என்னத்துக்காகுமென்றாப்போலே, ஜெபத்தோடு ஓயாத தவத்தையும் ஒன்றித்தார். அவருடைய தவமும் கடுந்தவமாயிருந்ததும்தவிர, ஓயா ஒருசந்தியாயிருந்ததாக விளங்கினது. ஸ்தனிஸ்லாஸ் எப்போதும் வேலை செய்துகொண்டிருந்தாலும், ஒருபோதும் அன்னபானம் சாப்பிடுகிறதில்லையென்று மடத்தினுள்ளவர்கள் சொல்லுவார்கள். ஓயா ஒருசந்தியாயிருப்பாரென்று இவ்வா நேரிலே அறிந்திருந்த ஒரு சுவாமியார் பிற்காலத்தில் வாக்குமூலம் கொடுத்ததுபோக, ஸ்தனிஸ்லாசை டிலிங்கன் நகரில் அறிந்த மற்றநேக வயதுசென்ற சுவாமிமார்களும் சொன்னதாகச் சாட்சி சொல்லியிருக்கிறார்.

வேறென்னென்ன ஒறுத்தல் முயற்சிகளைச் செய்தாரென்று நமக்குத் தெரியாவிட்டாலும், கொடுமையான ஒறுத்தல் செய்திருக்க வேணாமென்று பலர்மூலமாயறிகிறோம். இவ்விஷயமாய் வாக்குமூலம் கொடுத்திருக்கிற ஒருவர் சொல்லுகிறதாவது: “முத. கனியசியஸ் இராயப்பர், ஸ்தனிஸ்லாசை டிலிங்கன் நகரில் பந்திசாலையில் பணிவிடையும், மற்றும் நாய்ந்த வேலைகளையும் செய்யும்படி நியமித்த காலத்தில், ஸ்தனிஸ்லாஸ் வெகு கஷ்டத்தை அனுபவிக்கவேண்டியிருந்தது. அவ்வா அறிந்திருந்த அநேக சேசசபைக் குருக்கள் சொன்னது போல, சர்வேசரன் அவருடைய பேறுபலன்களுக்கொத்த கிரீடத்தை மோகூத்தில் கொடுக்கும்படியாகத்தான், அந்த வித்தியாசாலையில் அவ்வளவு கஷ்டப் பாடுகளை அனுபவிக்க சித்த

தும் அன்னபானம் சாப்பிடுகிறதில்லையென்று மடத்தினுள்ளவர்கள் சொல்லுவார்கள். ஓயா ஒருசந்தியாயிருப்பாரென்று இவ்வா நேரிலே அறிந்திருந்த ஒரு சுவாமியார் பிற்காலத்தில் வாக்குமூலம் கொடுத்ததுபோக, ஸ்தனிஸ்லாசை டிலிங்கன் நகரில் அறிந்த மற்றநேக வயதுசென்ற சுவாமிமார்களும் சொன்னதாகச் சாட்சி சொல்லியிருக்கிறார்.

மாணர். "மேலும் தேவ கிருபையின் உதவியி
ல்லாமல் அவைகளைப் பொறுமையாய் அநுபவி
க்கிறது கூடாது."

கஷ்ட துன்பமில்லாமலும், சிலுவைகளைத்
தோளிலெடுத்து வைத்துக்கொண்டு சேசனைக்
கல்வாரிமலைக்குப்பின் செல்லாமலும், அர்ச்சிய
சிஷ்டவர்கள், அர்ச்சியசிஷ்டவர்களாகவிலை.
அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் பிறக்கும்போதே அர்ச்சி
யசிஷ்டதனத்தோடு பிறந்து, துன்பமின்றி
வாழ்ந்து, சொகுசாக ஜீவித்து மோட்சமடைந்
தார்களென்று தப்பறையாய் மதிக்கிறவர்கள்,
பரிசுத்த ஸ்தனிஸ்லாஸ் அனுபவித்த கஷ்டப்
பாடுகளைப்பற்றி சற்றே ஆலோசித்துக் கற்றுக்
கொள்ளட்டும். பலவிதமாக தம்முடைய சரீ
ரத்தைத் தாம்காமே வாதித்து அதை ஒலுத்து
அடக்கி வைத்துக்கொண்டு வருவார்.

டிஸ்விங்கன் நகரத்து வித்தியாசாலையைவிட்
டுப் புறப்பட்டதும், ஸ்தனிஸ்லாஸின் அர்ச்சி
யசிஷ்டதனம் எங்கும் பகிரங்கமாகி, அவர்
அங்கே குடியிருந்த அறையானது ஒரு சிறு
கோவிலாக மாற்றப்பட்டது.

இதற்குள் இராச்சிய சிகோஷ்டர் அவ்விடத்
தைவிட்டு, மற்ற இடங்களை விசாரணை செய்
யப் போய்விட்டார். அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய

ஸ்திரமான புண்ணியமும், ஆழ்ந்த தாழ்ச்சியும்,
அவர் கருத்தின் நிலைபாடும் சந்தேகமற வெளி
யாச்சுது. டிஸ்விங்கன் நகர் போலண்டு நாட்டு
க்குத் தூரமாயில்லாதபடியாலும், அவர் தந்தை
யும் திடீரென்று புறப்பட்டுவந்து கலகம் செய்
யக்கூடுமாகையால், சீக்கிரத்தில் ஸ்தனிஸ்லாசை
உரோமாபுரிக்கு அனுப்புவது யுகமான விஷ
யம். ஆகையால் செப்டெம்பர் மாதம் 18-ம்
தேதி சிகோஷ்டர் ஸ்தனிஸ்லாசைப்பற்றி உரோ
மாபுரி மகா அதிகாரிகளுக்கு எழுதிய கிரு
பமாவது:

சங்கைக்குரிய பிதாவே!

இக்கடிதம் கொண்டு வருகிறவர்கள் தேவ
பராமரிப்பின் சகாயத்தினாலே நம்முடைய
இராச்சியத்திலிருந்து வருகிறார்கள். முதலா
வது கூறியவர் உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும்,
ஜெனோவா பட்டணத்து ஜேம்ஸ் என்பவர்.
அவர் விரும்பியபடி உரோமாபுரிக்கு அனுப்ப
வேணுமென்று தாங்கள் உத்தரவு அளித்தபடி
அனுப்புகிறோம். அவர் வசித்த இரண்டு மட
ங்களிலும் நற்குணத்தினாலும், கீழ்ப்படிதல்
மேன்மையினாலும் பேர்பெற்றவர். இத்தாலி
யாநாட்டு சீதோஷ்ண ஸ்திதி அவர் தீதோகத்
துக்கு நல்ல ஆரோக்கியத்தைக் கொடுக்கும்

ன்று நம்பிக்கையாயிருக்கிறோம். அடுத்தவர், முனிச் நகரில் இலக்கணம், சொல்லலங்காரம், தர்க்க சாஸ்திரம் முதலியவைகளை வெகு நிபுணன்போல் கற்றுக்கொடுத்துக் கீர்த்திபெற்ற பெயர் என்பவர். அவர் உரோமாபுரியில் தர்க்கசாஸ்திரமும், வேதசாஸ்திரமும் படிக்க வேனுமென்று குறித்தவர் இராச்சிய அதிசிரோஷ்டர்தான். இயற்கையாய் இனிய குணமுடையவரும், யாருக்கும் பிரியப்படக்கூடியவருமானவர். உரோமாபுரி சீதோஷ்ண ஸ்திதி அவருக்கு அவ்வளவாக ஒத்துப்போகாதென்றுமட்டும் பயப்படவேண்டியிருக்கிறது.

முன்றும் வாலிபன் போலண்டு நாட்டு ஒரு சீமான் புத்திரானாகிய ஸ்தனிஸ்லாஸ் என்பவர், புண்ணியத்தில் உதாரகுணமும் கருத்துமுள்ள பராக்கிரமசாஸி. அவருடைய குடும்பத்தாருக்கு அஞ்சி, வியன்னா நகரில் நம் சுவாமியார் அவரை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. சிலகாலங்களுக்குமுன்னே சேகசபையில் உட்படுவதென்று வார்த்தைப்பாடு கொடுத்த இவர் தம் நீடிய போராவல் நிறைவேறும்படி நம்மைத் தேடி வந்தார். ஆகையால் அவரைச் சோதிக்கும் நோக்கத்தோடு, உட்பிள்ளைகள் மடத்தில் பற்பல தாழ்ந்த வேலைகளைச் செய்ய நியமித்ததில்,

சகல கடமைகளையும் சுறுசுறுப்பாய் நிறைவேற்றி, தேவ அழைத்தலிலும் நிலைபரத்தைத் காட்டினார். தற்சமயம் அவர் பெற்றோருக்கருகாமையான இடத்தில் குடியிராதபடிக்கும், புண்ணிய அபிவிருத்தியை நாடியும் உரோமாபுரிக்கு அனுப்பும்படி மன்றமுடினார். இங்கு நம் நவசந்தி பாசிகளோடு வசிக்காதேபோனாலும், உரோமையில் உடனே அவரைச் சேர்த்து சோதனையை முடிக்கும்படி முஸ்திப்பாயிருக்கிறார். இவர் சிறந்த புண்ணியங்களைச் செய்து உந்த போடவாரென்று முழு நம்பிக்கையாயிருக்கிறோம். தாங்கள் இவரை அங்கு அழைக்காவிட்டாலும், நல்ல சமயம் வாய்த்ததாயிட்டும், இவ்வாலன் தானே அங்கு போகவேனுமென்று வெகு ஆவலோடு கேட்டதற்காகவும், நாமும் அவரை இன்னம் முழுதும் ஏற்றுக்கொள்ளாதபடியாலும், அங்கு அவரை அனுப்பத் தடையிராது என்று உத்தேசிக்கிறோம்.

(கையொப்பம்)

முனிச்சாஹர்,
1567-ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் 25-ல்
கனிசியஸ் இராயப்பர், S. J.

ஸ்தனிஸ்லாகக்கு தக்க சோதனை ஆனதென்றும், இப்போ நவசந்தியாசத்தில் போய்ச் சோ காலமாச்சதென்றும், ஜெம்ஸ் என்னும் இன்னொரு சந்தியாகியாரோடு இவரும் மூனிச் நகருக்குப் புறப்பட்டார். அங்கு இவர்களைவிட்டு உரோமைக்குச் செல்லவேண்டிய ரொய்னர் என்பவரையும் தோழராகச் சேர்த்துக்கொண்டு பிரயாணம் செய்யவேண்டியிருந்தது. ரொய்னர் என்பவர் மற்றிருவருக்கும் மூப்பாயிருந்தபடியால், வழிப்பிரயாணத்தில் அவர்களுக்குச் சிகரிஷ்டணாப்போல் உதவி, சகலத்திலும் ஒத்தாசை செய்து வந்தார். அங்கிருந்த முத்தகனிகியுஸ் இராயப்பரையும் போய் சந்தித்தார்கள். அவர் ஸ்தனிஸ்லாஸ் விவன்னா நகரிலிருந்து யாத்திரை செய்த கந்தை வஸ்திரங்களை மாற்றக் கட்டளை கொடுத்தார். அவர்கள் பிரயாணம் செய்யவேண்டிய ஆல்பஸ் மலையின் குளிர்காற்று பனிவாடையிலிருந்து காப்பாற்றக்கூடிய தருந்த உடையும் கொடுத்தார். முத்தகனிகியுஸ் இராயப்பர் அவர்களை வழியனுப்புமுன் அவர்களைத் துமினவி, தமது ஆசிரவாதத்தையும் அளித்து, முன் கூறிய சிபார்சுகடிதத்தையும் அவர்கள் கையில் கொடுத்து அனுப்பினார்.

இம்மூன்று பிரயாணிகளுக்குள் ஒருவராகிய, ரொய்னர் சுவாமியார், பிற்காலத்தில் அடிக்கடி இப்பிரயாணத்தைக் குறித்து சம்பாஷிக்கிற போதெல்லாம், நமது அர்ச்சியகிஷ்டவரைப்புநிழந்து பேசுவார். ஸ்தனிஸ்லாகக்கு முத்திப் பேறுபெற்ற பட்டம் கொடுக்கிற காலம் வரையில் சிவித்து, அப்பெருநாளின் கொண்டாட்ட ஆடம்பரத்துக்கெல்லாம் பிரசந்நாயிருந்தார். அக்குருவானவர் மரிக்கும்போது அவருக்கு 97 வயது. மரியாயே, ஸ்தனிஸ்லாகே என்கிற நாமங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு பரலோகப் பிராப்தியானார்.

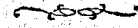
மலைகளும் குன்றுகளும் அடர்ந்த நாடுகள் வழியாய் யாத்திரை செய்யும் நம்முடைய மூன்று பிரயாணிகளும், ஜெபித்துக்கொண்டும், மனத்தியான சிந்தனையில் கவர்ந்த வண்ணமாயும், ஒழிந்த நேரம் தேவகாரியங்களைப்பற்றி சம்பாஷித்துக்கொண்டும் நடக்கிறதைப் பார்சு கலாம். இத்தாலிய இராச்சியத்தின் ரஸ்தாக்களிலிருக்கும் தேவமாதாவின் சுருபங்களையாவது படங்களையாவது கண்டவுடன், நமது அர்ச்சியகிஷ்டவர், தோழர்களை விட்டு, பரிசுத்த கன்னிகையை அண்டி மன்றடின பிறகு, திரும்பியும் தங்களோடு வந்து கூடிக்கொள்வார் என்று, இத்தோழர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இவர்கள் திருக்குடும்பத்தின் இல்லிடமிருக்
கும் “லோரெத்தோ” ஸ்தலத்தின் மார்க்க
மாய்ப்போய், அப்போன்ஸ் மலையைக் கடந்து
மேற் கீழ் பக்கம் சென்று, உரோமைக்குப்
போய்ச் சேர்ந்திருக்கவேண்டும்.*

6-ம் அதிகாரம்.

இரண்டு ஆர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் சந்தித்தல்.

1567-ம் வருஷம் ஒக்டோபர் மாதம் 25-ம்
தேதி மூன்று பிரயாணிகளும் பிளமினியன்
நிலைவாசல் வழியாக, திருச்சபைக்கெல்லாம்
தலைநகரும், பரிசுத்த பாப்பானவர் வீற்றிருக்
கும் சித்திய ஸ்தலமுமாகிய உரோமை நகருக்
குள் புகுந்தார்கள். மூவரும் பெலவீனப்பட்டு,
யாத்திரையின் கஷ்டத்தினால் வெகு களைப்பா
ய்த் தோன்றினார்கள். அவர்களுக்குள் இனைய
வரான ஆர்ச். ஸ்தலிஸ்லாஸ் தளர்ந்து ஆயாச
மாய் நடக்கக்கூடாமல் களைத்து நவித்துச்
சென்றார். ஆனாலும், அவருடைய அகத்
தின் ஆனந்த சந்தோஷம் முகத்தில் சுரந்
தோடினது. சாந்த மரியா (Sancta Maria)
என்னும் மனையைத் தேடி மூவரும் பல தெருந்
கள் வழியாகச் சுற்றித் திரிந்தபிற்பாடு, தேவ
மாதாவின் ஒரு கோவிலண்டை வந்து சேர்ந்
தார்கள். இதற்கருகாமையில் வலதுபக்கத்
தில்தான் இவர்கள் தேடின வீடு இருந்தது. இம்

மனையில்தான் சேகசபையை ஸ்தாபித்த அர்ச்சியசிஷ்ட இஞ்ஞாசியார் வசித்து மரித்தது. வந்தவர்கள் உள்ளே துழையாமல் வாசலில் நிற்குகொண்டு, முத். கனிசியுஸ் இராயப்பர் கொடுத்த முன்கூறிய கடிதத்தை வாசற்கர்ப் போன் வழியாயனுப்பி, வாசலடியில் வந்து நிற்பவர்கள் யாரென்று அறிவித்தார்கள். ஒரு அர்ச்சியசிஷ்டவர் இன்னொரு அர்ச்சியசிஷ்ட வருக்கெழுதிய இந்திருபத்தில் சகல விபரமும் கூறியிருந்தது. இதுபோக, மேல ஜெர்மானிய அதிகிரோஷ்டராகிய முத். கனிசியுஸ் இராயப்பர் தபால் மூலமாக, உரோமை மகா அதிகிரோஷ்டராகிய அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு போர்ஜியாருக்கு இன்னொரு கடிதமும் எழுதியிருந்தார். அநாவது:—தேவரீரவர்கள் ஆகஸ்ட் மாதம் 23-ம் தேதி அனுப்பிய கடிதம் பெற்றுக்கொண்டு, அதில் கூறியிருக்கிறபடி, ஜெனோவா பட்டணத்து ஜேம்ஸ் என்பவரையும், அவரோடு ரொய்னர் என்கிற சகோதரரையும் அனுப்புகிறேன். அவர்களோடுகூட போலண்டு தேசத்து ஒரு சீமான் புத்திரனாகிய ஸ்தனிஸ்லாசும் வரக்கூடும். இவர் பெற்றோர் உத்தரவு பெறக்கூடாவிடினும், நம் சபையைச் சேர வெகு போரவலுள்ளவராயிருக்கிறார்.

சேகசபைச் சந்தியாசிகள் யாராவது, எந்தச் சேகசபை மடங்களுக்குப் போனாலும், மனப் பூர்வமாய் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதென்பது அர்ச். இஞ்ஞாசியார் தானே ஏற்படுத்திய வழக்க சட்டமாயிருந்தது. தற்சமயம் மகா அதிகிரோஷ்டராயிருந்த அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு போர்ஜியாவுக்கு அப்பேர்ப்பட்ட சட்டம் தேவையில்லை. தூரதேசத்திலிருந்து கீழ்ப்படிதல் அதுமதையோடு வருகிற தம் பிள்ளைகளை, அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு போர்ஜியாவின் தையையுள்ள இருதயமானது, அன்பு பாசத்தோடு ஏற்றுக்கொள்ளும். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் தமது சபைச் சட்டங்களை எழுதிய அறையில்ல்தான், அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ், அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு போர்ஜியாவைச் சந்தித்தார். இரண்டு அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் தரிசித்தார்கள். ஸ்தனிஸ்லாசைப்பற்றிய விசேஷங்களை பிராஞ்சிஸ்கு போர்ஜியார் முன்னே தானே அறிந்திருந்தார். வியன்னா நகரிலிருந்து ஒரு குருவானவர் நமது அர்ச்சியசிஷ்டவர் சரித்திரத்தை எழுதின நிருபத்தை முன்னொரு அதிகாரத்தில் கூறியிருக்கிறோம். மேலும் “இவர் சிறந்த புண்ணியங்களைச் செய்து, உந்த போடைவாரென்று முழு நம்பிக்கையாயிருக்கிறோம்” என்று, முத். கனிசியுஸ்

இராயப்பர் எழுதிய வார்த்தைகளே, ஸ்தனில்
லாசின் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்துக்கும்
பெரிய அத்தாட்சியாச்சுது.

இப்படியிருக்க, வெகு தூரதேசத்திலிருந்து
தேவ ஒத்தாசை தவிர வேறு ஒத்தாசையின்றி,
சகலவித இக்கட்டுத் துன்பங்களை அனுபவித்
துக்கொண்டு வந்த இவ்வாலன் நிவ்விப இஸ்
பிரீத்து சாந்துவின் விசேஷ அழைத்தலைக்
கைக்கொண்டுதான் இங்கு வந்திருக்கவேனு
மென்று, அவரைப் பட்சத்தோடு ஏற்றுக்கொ
ண்டார்.

இராஜ கோத்திரத்தாரும் காந்தியா நாட்டுப்
பிரபுவாயிருந்து உலகமெல்லாம் பேரெடுத்தி
ருந்தவர், இப்போது உலக ஆஸ்தி செல்வம்
மகிமை கீர்த்தியெல்லாம் வெறுத்து, துறவாந்
தைத் தேடி, கடுந் தவத்தால் மெலிந்த ரூபத்
தை உடையவராய் தமக்கு முன் நின்ற அர்ச்
சியசிஷ்ட பிராஞ்சிஸ்கு போர்ஜியாவை, வணக்
க மரியாதையுடன் கண்குரிர ஸ்தனில்லாஸ்
பார்த்தார். தரித்திரமான சேசுவின் மாதிரி
கையைப் பின்பற்றி, உலகத்தில் அவருக்கேற்
பட்டிருந்த உன்னத ஸ்தானத்தைப் பழித்து,
தரித்திரான அவரைப் பார்த்தவுடன், ஸ்தனி
ல்லாஸ் மனம் நேசத்தால் பொங்கினது. அர்ச்.

பிராஞ்சிஸ்கு போர்ஜியார் உலகத்தைப் பூரண
மாய் வெறுத்தகாரணம் சகலரும் அறிந்த விஷ
யமே இப்பாருய தேசத்து இராக்கினியா
கிய இசபெல்லாள் மாணமடைந்த பிறகு,
அவள் சரீரத்தை அடக்கம்பண்ணும் சடங்கு
களை மேல்பார்க்கும்படி பிராஞ்சிஸ்கு நியமிக்
கப்பட்டிருந்தார், இசபெல்லாள் இராக்கினி
வெகு அழகு செளந்திரியமுள்ள ஸ்திரீயாக
ஐயோப்பா கண்டமுழுதும் போடைந்தவள்,
இப்பிரப்பட்ட அழகு செளந்திரியம் பெற்ற
அந்த இராக்கினியின் சரீரம் கிடத்தப்பட்டி
ருந்த பெட்டியை, அவள் மரித்த மூன்றும்நாள்
திறந்தபோது, அப்பினத்தின் அவலட்சண்
மும், தூர்க்கந்த நாற்றமும் சூக்கமாட்டாமல்,
சகலரும் அப்பாலே ஓடினார்கள். இக்காட்சி
யைக் கண்ட காந்தியா நாட்டுப் பிரபுவாகிய
அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு போர்ஜியார், “இவ்வளவு
தானுலக மகிமை, மூன்றுநாளில் அழிந்து நாச
மாயப்போன இம்மகிமைக்காக நான் உழைக்
கமாட்டேன்” என்று சொல்லி, உலகத்தை
வேறுத்து, துறவறத்தானாகத் தீர்மானித்தார்.
பிறகு சேசுபை முத்திப்பேறுபெற்ற பாபர்
இராயப்பரிடத்தில் பண்ணின ரூனவெடிக்
கத்தில் சேசுபையைச் சேரப் பிரதிக்கின
செய்தார்.

ஸ்தனில்லாகம் அவரைப்போல கனவான் குடும்பத்தில் பிறந்திருந்தும், உலகம் மறக்கும் செல்வம், கீர்த்தி, பெருமையெல்லாம் வெறுந்நுவிட்டு, துறவறத்தை நாடி சேக்சுசபையைச் சேரவந்திருந்தபடியால், பிராஞ்சீஸ்கு போர்ஜியாருக்கும், நமது அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கும் ஒரு வித ஒற்றுமையிருந்தது. இரு அர்ச்சியசிஷ்டவர்களும் சீமான்களாயிருந்தும், இலௌகிக செல்வாக்கு, ஐசுவரியம், உலோக பேர் இவைகளைத் தவிர்த்து, மோக்ஷலோக பாக்கியத்தை நாடியவர்கள். இருவரும் உலோமையில் ஒரே இல்லிடத்தில் குடியிருந்து, ஒரேவிதச் சட்ட ஏற்பாடுகளை அதுசரித்தவர்கள். இருவரும் கடுந்தபசிகள். இருவரும், ஒரே சபையின் அவயவங்களாய், அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தை அடைந்து, திருச்சபைக்கு அலங்காரமாய் நமது பிடங்களில் உயர்த்தப்பட்ட அர்ச்சியசிஷ்டவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவ்விரு அர்ச்சியசிஷ்டவர்களும் தரிசித்து, ஒருவர் இன்னொருத்தருக்குத் துணையானது தேவ செயலல்லவா? இவ்விரு அர்ச்சியசிஷ்டவர்களும் சந்தித்த காலமோ, அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் காலமென்று அழைக்கலாம். ஏனெனில், இக்காலத்தில் உலோமையில் புண்ணிய சாங்கோபாங்க

நெறியில் தளராத உலகமெங்கும் பேரெடுத்த அர்ச்சியசிஷ்ட பாப்பானவராகிய ஐந்தாம் பத்திராதர், அர்ச். இராயப்பர் ஸ்தானத்தில் ஆளுகை செய்ய, அவரைச் சுற்றி அர்ச்சியசிஷ்ட பிலிப்பெரியார், முத்திப்பேறுபெற்ற லெய் நார்டி. அருளப்பர், கப்புசின் சபையைச் சேர்ந்த கனதானீஸ் நகரத்து அர்ச்சியசிஷ்ட பேலிக்ஸ், அர்ச்சியசிஷ்ட பிராஞ்சீஸ்கு போர்ஜியார், இவர்களெல்லாரும் அறித்திய உலக இன்ப பாக்கியங்களையும், சரீர சுகங்களையும் பரித்தியாகம் பண்ணி, பாக்கிரமசாஸிகளாக உலக அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தை அடைந்து உலகத்துக்கு நன்னெறியின் கண்ணாடியாக விளங்கினார்கள்.

ஸ்தனில்லாஸ் செய்த நெறும் பிரயாணத்தின் சரீர களைப்பினால் வதங்கி, சுகயினமாயில்லாவிட்டாலும், பெலியினத்தினால் ஆபாசமாயிருந்தபடியால், நவசந்தியாசத்து ஒழுங்குகளைத் துவக்குமுன் இரண்டு மூன்று நாள் இளைப்பாறத் தேவவேண்டியிருந்தது. இதை முன்னிட்டு, ஸ்தனில்லாசின் ஆசைப் பெருக்கத்தை அடக்கி, அமைதியாய் இளைப்பாறச் செய்தார்கள்.

கடைசியாய், அர்ச். சிமியோன் ததேயு என்கிற அப்போஸ்தலர்கள் திருநாளன்று, ஒக்டோ

பர் மாதம், 28-ம் தேதியாகிய செவ்வாய்க் கிழமை, சேக்சபைத் துறவறத்தானாக அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டார். இதே நாள் அவரை சேக்சபையில் சேர்த்த அதிசிரோஷ்டாகிய அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு போர்ஜியார் பிறந்த நாளாயுடிகருந்தது. அர்ச்சியசிஷ்டவரைச் சேர்த்த இந்த நாள் குறிக்கப்பட்டு எழுதியிருக்கிற கையெழுத்துப் புஸ்தகமானது நாளதுவரையில் காப்பாற்றப்பட்டு வருகிறது. அதே புஸ்தகத்தில் தானே, நவசந்தியாசியாகச் சேருகிறவர்களுக்கு சேக்சபையார், மாமூல் பிரகாரம் போடும் கேள்விகளுக்கு நமது அர்ச்சியசிஷ்டவர் கொடுத்த விடைகளும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசை ஏற்றுக்கொண்டு சபை அணியாகிய அங்கிபை அவருக்குக் கொடுக்கும் போது, கிரோஷ்ட தலைவர் அவருக்கருளிய வார்த்தைகளாவன: “பிரிய மகனே, நாம் உம்மை மனப்பூர்த்தியாய் சேக்சபையில் சேர்க்கிறோம். இச்சபையில் நீர் சேரவேணும் என்பது சர்வேசரன் சித்தமேயொழிய வேறல்ல. நீர் உம்மைத் தானே சர்வேசரனுக்குத் தகன பவியாக ஒப்புக்கொடுக்கிற இந்நன்கொடையை, கர்த்தர் பிரியத்தோடு ஏற்றுக்கொள்ளு.

சித்தமானார். இக்காலம் வரையில், புண்ணிய ஈலாக சிவந்தாப்போல், இனி திவ்விய கர்த்தருக்குப் பிரியப்படுவதிலும், புண்ணியம் நிறைந்த சேக்சபையானுவதிலும் ஓபா முயற்சிசெய்யும். இஸ்பிரீத்துசார்நுவினால் ஏவப்பட்டு, இவ்வார்த்தைகளை உச்சரித்து நவசந்தியாசத்துக்கு அவரை அனுப்பினார்.

இதோ திவ்விய கர்த்தர் அழைத்த ஏகாந்தத்துக்கு ஸ்தனிஸ்லாஸ் வந்து சேர்ந்தார். “உலக சந்தடியிலிருந்து நீக்கித் தூரமாய்க் கொண்டு போய் அவரோடு ஆசைநேசமாய்ச் சம்பாஷிப்பேன்” என்று வேதாகமம் போதிக்கிறப்போல், சொந்த வீட்டையும் பெற்றோரையும் தமையனையும் கிண்கிதர்களுக்கும் ஆஸ்திபாஸ்தி பெருமை ஆடம்பரம் கிர்த்தியையெல்லாம் ஒழித்து விட்டு, புண்ணிய சமாதானமும் தேவநேச ஆவனும் நிறைந்த இவ்விடம் குடியிருக்க வந்திருக்கிறார். கூடாத மலைபோன்ற இடைஞ்சல்களெல்லாம் கடியவைகளாயிற்று. சேக்சபையைச் சேருவதற்கு அவருக்குள்ள தடைகளெல்லாம் சிதறிப் பறந்துபோயிற்று. ஆபிராமைமையில் நடந்த ஆபாசமெல்லாம் சந்தோஷ வெள்ளமாய் மாறிப்போயின. இதோ ஸ்தனிஸ்லாஸ், பெற்றோர் உத்தரவின்றியாயினும், தேவ

தாய் கொடுத்த கட்டளையை நிறைவேற்றிவிட்டார். அந்தப் பாமநாயகி சொல்லுக்கு மறு சொல்லுண்டா? அவள்பேரில் வைத்த நம்பிக்கை வீண்போகுமா? எவ்வித கஷ்ட துன்பங்களிலும் அத்தாய் தம் தாசனர்க் கைவிடுவாளோ? ஓ! ஆனந்தம்! சொல்லிவிடங்காப் பாக் கியம்பெற்ற அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் நவசந்திராசத்தில் சேர்ந்த நாளன்று எவ்வளவு சந்தோஷக் கண்ணீர் சிந்தியிருக்கவேண்டும். அவருடைய ஞான ஆறுதல் எவ்வளவோ? எவ்விதமாய் தமக்கு நரிசனை கொடுத்த திவ்விய பாலகனுக்கும், அவருடைய திருந் தாயாருக்கும் நன்றி செலுத்தினான்று யாராலே வருணிக்கக்கூடும். அன்றுமுதல் நானுமது நித்திய அடிமையாயிருப்பேனென்று, வாக்குக்கொடுத்து புண்ணிய சாங்கோபாங்க நெறியில் இடைவிடா விர்த்திசெய்தார்.

நமது அர்ச்சியசிஷ்டவரோடு நவசந்திராசத்திலிருந்தவர்களில், ஆத்ரி என்னும் பிரபுவின் குமாரனாகிய கிளாடியஸ் ஆக்வாவீவா என்பவர் ஒருவர். இவருடைய பத்தியுள்ள தாய், இளைஞனை இவருக்குக் கற்றுக்கொடுத்த புத்திமதிகளை ஒருக்காலும் மறக்கவில்லை. வீட்டிலும், கல்விசாலைபிலும் இராஜ சபையிலும்,

பரிசுத்த கற்பென்கிற புண்ணியத்தைக் காப்பாற்றினார். இராச்சிய பரிபாலனத்திலும், திருச்சபையிலும் மேன்மை பொருந்திய உத்தியோகங்கள் அவருக்குத் தயாராயிருந்தன. இரண்டு பாப்புமார்களுக்குக் காரியதரிசிபோன்ற அலுவல் செய்தாலும், சேச்சபையிலுட்பட உத்தரவடைந்தார். இவர்தான் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் நவசந்திராசத்தில் சேர்ந்த பொழுது ஞானவொடுக்கம் கொடுத்து தனக்குமேல் நமது அர்ச்சியசிஷ்டவர் ஞானக் காரியங்களில் தேர்ச்சியடைந்திருக்கிறதாக அறிந்துகொண்டார். இக் கிளாடியஸ் ஆக்வாவீவா என்பவர், பிற்காலம், அர்ச். இஞ்ஞாகியார் ஸ்தானத்தில் சேச்சபைக்கெல்லாம் மகா அதிசிகோஷ்டராகப் பிரபல்லியம் பெற்றார்.

நமது இந்துதேசத்தில் சால்செத் என்னும் திவில் வேதசாட்சியாய் மரணமடைந்த முத்திப்பேறுபெற்ற ரொடோல்பு ஆக்வாவீவா என்பவரும், அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசோடு நவசந்திராசியாயிருந்தார். முன் கூறிய கிளாடியஸ் ஆக்வாவீவாவின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். நமது அர்ச்சியசிஷ்டவரைப்போல் முத். ரொடோல்பு ஆக்வாவீவாவும் பெற்றோரோடு வெகு போராடவேண்டியதாயிற்று. கடைசியாய் பெற்

ரோர் விடையின்றித்தான் நவசந்தியாகிய
னார். அதெப்படியென்றால், சிகோஷ்டாகிய
அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு போர்ஜியாரிடம் போய்
அல்லும் பகலும் கெஞ்சுவார். அவரும் இவ
ருடைய மன்றாட்டுக்கீழ்க், பெற்றோர் உத்தர
வின்றி நவசந்தியாகியாக்கினார். தேவ ஊழி
யத்தில் அமைந்து ஆனந்தங் கொண்டாடும்
போது, அவருடைய தந்தை இவர் தமைப்பினை
அனுப்பி, தமது அதுமதியின்றி சேகசுபை
யைச் சேர்ந்த ரொடோல்பை உடனே அழைத்
துவரக் கட்டளையிட்டிருந்தார். சிகோஷ்டரும்
கிளாடியஸ் ஆக்வாவீவா இடம் சொல்லி ரொ
டோல்பை வீட்டுக்கு அனுப்பிவிடும்படி கட்
டளை அளித்தார்.

ஆனால் ரொடோல்போவென்றால், மறைவிடம்
பார்த்து ஒளிந்துகொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்
பமாட்டேனென்று சாதித்துவிட்டார். என்ன
செய்கிறது! அவரை இழந்து வெளியே கொண்
டுபோக முயன்றார்கள். காரியம் பலிக்கவில்லை.
போகமாட்டேனென்று ஒரே பிடிவாதமாய்
கின்றார். கடைசியாய் அர்ச். ஐந்தாம் பத்தி
நாதரென்னும் பாப்பான்வர் மத்தியஸ்தராகி
தந்தையினிடம் பரிந்து பேசவேண்டியதாயி
ற்று, இம்மெய்யான தேவ அழைத்தலுக்குத்

தடையாயிராமல் உடனே விடைகொடுக்கும்
படி, அவர் தந்தையாகிய ஆத்ரி பிரபுக்கு சொல்
வியனுப்பினார். ரொடோல்போ உலகத்திலிருக்
கும்போதே தேவ ஊழியத்தை நாடினதும்
லாமல், பத்தியில் முத்தினவராய் ஒழிந்த நேர
மெல்லாம் ஜெபத்தியானத்தில் செவ்வழிப்பார்.
ஏழைகளையும் வியாதிக்காரனையும் சந்திக்கப்
போவார்.

சேச சபையிலுட்பட்ட பத்து வருஷத்துக்
குப்பிறகு அவர் வெகு காலமாய் விரும்பிய உப
காரத்தைப்பெற்று அஞ்ஞானிகளை மனந்திருப்ப
இந்தியா தேசமாகிய நம் தேசத்துக்கு அனுப்
பப்பட்டார். இவ்வரம் தமக்குக் கிடைக்கும்படி
வெகுகாலமாக சர்வேசுரனிடத்தில் மன்றாடி
யிருந்தார். அஞ்ஞானிகளுடைய ஆத்தம இர
ட்சணியுத்துக்காக உழைத்து, தமது உயிரைக்
கொடுத்து வேதசாட்சியாவதே அவருடைய
போவலாம். சர்வேசுரனும் அவருடைய மன்
ராட்டைக்கேட்டு, ஆக்பர் சக்கரவர்த்தி ஆளுந்
காலத்தில், அவனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நகருக்கு
வேறு அநேகரோடு வேதம்போதிக்க அனுப்
பப்பட்டார். சால்செத் என்னும் தீவில்
மேலான அதிகாரங்களுடைத்தாயிருந்து, ஐந்து
வருஷ மட்டும் தேவசநேக ஆவலோடு உழை
த்து, இன்னம் நாலு பேரோடு வேதசாட்சி

யாய் மாணமடைந்தார். இவரும் அர்ச். ஸ்தனி ஸ்லாசோடு நவசந்தியாசத்திலிருந்தவர்.

போலன்டு தேசத்திலிருந்தும் வேறு நாலு பேர் நமது அர்ச்சியசிஷ்டவரோடு நவசந்தியாசிகளாயிருந்தார்கள். அவர்களுக்குள் ஒருவர் அர்ச்சியசிஷ்டவருடைபு சொந்தக்காரனாயிருந்ததுபோக, அதே பேருள்ளவர். ஸ்தனி ஸ்லாஸ் வார்ஸ்விஸ்கி (Stanilas Warscewizki) என்ற இவர், ஸ்தனிஸ்லாசுக்கு ஒரு மாதத்துக்குப்பின் சேர்ந்தார். இவர் தான் நமது அர்ச்சியசிஷ்டவருடைபு சரித்திரத்தை முதலாவது எழுதிப் பிரசுரப்படுத்தினவர்.

இவர்களும், இவர்களைப்போன்ற இன்னும் அநேகரும் அச்சமயத்தில் அர்ச் ஸ்தனிஸ்லாசோடு நவசந்தியாசிகளானார்கள். வாலிபர்களும், விருத்தாப்பியரும், பற்பல பாஷை பேசுகிறவர்களும், பற்பல ஸ்திதியிலிருந்தவர்களும், மேன்குலத்தாரும், நாட்டுப்புறத்தாரும், கனவான்களும், வெள்ளாண்மைக்காரரும், எல்லாரும் பிறர்கிலேக ஐக்கியத்தில் ஒன்றுகூடி, ஒரே சட்ட ஒழுங்குகளை அநுசரித்து, ஒரே கதியைத் தேடினார்கள். சகலருக்கும் சிறு வாலிபனுள் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் ஒரு முன்வரிச்சட்டமாக விளங்கினார்.

7-ம் அதிகாரம்.

• நவசந்தியாசம், ஜான்கோஸ்காவின் சினந்த கடிதம்.

—*—

சேசசபையில் வார்த்தைப்பாடு கொடுக்கிற தற்குமுன் இரண்டு வருஷம் நவசந்தியாசியிருக்கவேணும். உலக கவலைகளைப்பெல்லாம் அகற்றி, பத்திக்கிருத்தியங்களைச் செய்வதே இவ்விாண்டு வருஷத்தின் வேலை. மணிக்கு மணி குறித்திருக்கும் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதே நவசந்தியாசியின் சீவியம். அநேக கடமைகள் நுட்பமானதாயும் வியர்த்தமானது போலும் தோன்றக்கூடும். என்ன கருத்தோடு அச்செயல்களை நிறைவேற்றுகிறார்களென்றறியாதவர்கள், அவைகள் பிரயோசனமற்றதுகள் என்று சொல்வார்களாக்கும். சுய கிலேகத்தை யடக்கி, கீழ்ப்படிதலை முன்னிட்டுச் செய்யப்படும் ஒவ்வொரு கிரியையும், எவ்வளவு நுட்பமான தானாலும் சரி, பிற்கால சந்தியாச சீவியத்தில் பலனைப் பயக்கிறதும்ல்லாமல் விசேஷ பேறு பலனும் உள்ளது.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் காலத்தில் நவசந்தியா சத்தில் அதுசரிக்கப்பட்ட நாள் ஒழுங்கை துணுக்கமாக எடுத்து வருணிப்பது கஷ்டம் தான். ஆனாலும் அதே ஒழுங்குகள் ஏறத்தாழ நாளது வரையில் சேசசபை மடங்களில் காப்பாற்றி, அதுசரிக்கப்பட்டு வருகிறபடியால், இங்கு அதுகளை எடுத்துச் சொல்லலாம். சேசசபையில் நமதர்ச்சியசிஷ்டவரை ஏற்றுக்கொண்ட மகா அதிசிரோஷ்டராகிய அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு போர்ஜியார் தான் அவ்வொழுங்குகளை ஆரம்பமாய் இயற்றியவர். அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் இவ்வொழுங்குகளை தம் பிரயோசனத்துக்காக தம் கைப்பட எழுதி வைத்திருந்தார். நமது அர்ச்சியசிஷ்டவரின் இக்கையெழுத்துப் பிரதிகிரக்கோ (Cracow) நகரில், அர்ச். இராயப்பர் சின்னப்பர் என்னும் சேசசபைக் கோவிலில், நாளது பரியந்தம் பரிசுத்த அர்ச்சியசிஷ்ட பண்டமாக காப்பாற்றப்பட்டு வருகிறது. அதின் நகல் எடுத்து, உரோமாபுரியில் வைத்திருக்கிறார்கள். அதிலிருந்துதான் பின்வரும் விஷயங்களை அறிகிறோம்:

காலையில் விழிக்கிற நோம், பிரதியில் குறிக்கவில்லை. எழு மணி நோம் நித்திரை செய்து அதிகாலையில் விழிக்கிறது வழக்கம். மணிச்

சத்தம் சகலையும் குறித்த நோத்தில் எழுப்பும். பிஷ்வரும் அனாமணி நோம் முகங்கழுவி, உடுப்பு மாட்டுகிறது, படுக்கைகளை ஒழுங்குபண்ணி அறையைச் சரிப்படுத்துகிறது, இவை முதலிய சில்லறைக் காரியங்களுக்காக. இத்தோடு மனச்செபமும் நடக்கும். இதுகளை முடித்து ஒழிந்த நோமிருக்குமாகில், செய்யப்போகிற மனத்தியானத்துக்கு ஆபத்தமாக, ஞானவாசம் வாசிக்கவும், ஜெபிக்கவும் கூடும். ஆனால் அவர்கள் செய்கிற சகல விஷயத்திலும், நவசந்தியாசிகளை விசாரிக்கும் சிரோஷ்டர் அதுமதி பெற்றிருப்பதவசாம். தற்காலம், காலையில் விழித்தவுடன், திவ்விய நற்கருணையில் வீற்றிருக்கும் ஆண்டவரைப் போய்ச் சந்திக்கும் வழக்கம் சேசசபையில் எங்கும் பொதுவானது. அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் காலத்தில் அந்த அப்பியாசம் நவசந்தியாசிகளுக்கு ஏற்படவில்லை.

இதற்கப்புறம் ஒரு மணி நோம் தியானமிருக்கும். அதில் அவாவர்கள் மனச்சார்பின்படி சிரோஷ்டர் அனுமதியோடு, மனத்தியானமாவது வாய்ச்செபமாவது செய்துகொள்ளலாம். அவாவர்கள் செய்யும் தியானத்தில் பரிற்சி பெற்று மனப்பலனடைந்துகொள்வதை விபா

மாய் அறிந்து அவாவர்களுக்குத் தகுந்த ஆலோசனை கொடுப்பது, நவசந்தியாச சிகோஷ்டரின் பேரில் சுமந்த கடமை. சந்தியாசிகளுக்குத் தியானம் வெகு அவசரமாயும், அந்தந்தச் சபை ஏற்பாட்டின் கருபை அடைபப் பிரயோசனமாயிருக்கிறது. தியானத்தை சரிவர செய்து முடிப்பதற்கு பிறர் அதுபோகத்தின் உதவி வெகு அவசரமானதினால் தான் சிகோஷ்டர் ஜாக் கரையையாய் அவர்களைத் தொடர்ந்தறிவது அவசரமாயிருக்கிறது. தியானத்துக்குப் பின்வரும் அனாமணினோம், தியானத்தில் அடைந்த ஞான வெளிச்சங்களைக் குறித்து வைக்கிறதற்காக. இதுபோக ஜெபம் அதுகூலமாய் முடிந்ததா அல்லது அசட்டை அசமந்தத்தினால் பலனற்றதாய்ப் போச்சுதாவென்று சோதித்து, அது கூலம் பெற்றதற்காக சர்வேசாணுக்கு ஸ்தோத் திரமும், பலனற்றதானதற்கு மனஸ்தாபப்பட்டு தியானக்குறைகளை நிவர்த்திக்கெய்ய நல்ல பிரதிக்கினையும் செய்துகொள்ளவும் வேண்டும். இது முடிந்ததும், திவ்யிய பூசைப்பலிக்கு எல்லாரும் போவார்கள்.

ஒரு நாள் விட்டு ஒரு நாள், சிகோஷ்டர் ஞானப் போதகம் சொல்லுவார். இதுகள் சாதாரண மாய் சபை ஏற்பாட்டின் ஒழுங்குகளையும், தனி

ஆத்தம சோதனை முதலியவைகளைப்பற்றிய வியாக்கியானங்களும் அடங்கியது. இது முடிந்ததும் கேட்ட போதகத்தை விவரித்து முன்னு நான்கு பேர் கூட்டம் கூட்டமாய் சம்பாஷிப்பதுண்டு. சிகோஷ்டர்தானே அவரவர்களை அக் கூட்டங்களுக்கு குறிப்பதுபோக, தாமும் ஆலோசாயிருக்கவேண்டியது. போதகமில்லாத நாட்களில், வால சந்தியாசிகள், முந்தின நாள் கேட்ட போதனையின் பிரகாரம் நடந்துகொள்ளுவதற்கான ஆலோசனைகளைச் செய்கிறது. எல்லாருங் கூடியிருக்கும்போது, போதனையைச் சார்ந்த எட்டரிடையான கேள்விகள் உண்டானால், அதுகளைத் தாழ்ச்சியோடு கேட்கிறது. மற்றவர்கள் அதற்கு உத்தரம் கொடுக்கப் பிரயாசைப்படுகிறது. இவ்வித அந்நியோர்ந்திய ஞானவிதமாய் சல்லாபித்தபிறகு கடைசியாய் சிகோஷ்டர் எல்லாத்தையும் திரட்டி புத்திமதி கூறி முடிப்பார். மத்தியானப் போசனம் அக்காலத்தில், கொஞ்சம் முந்தி சாப்பிடுகிற வழக்கமிருந்த படியால், ஞானப்போதகத்துக்குப் பின்னும், போசனத்துக்கு முந்தியும் வெகு நேரமிராது. சாப்பாட்டுக்கு முன் எல்லாரும் கவனத்தோடு தனி ஆத்தமசோதனை செய்யவேண்டியது. இதுபோக, இருக்கிற நேரத்தில் அவரவர்க

ளுக்கு குறித்திருக்கும் கைவேலை செய்ய கால்
மணி நேரமுண்டு. சிலர் கை திருந்தும்படி
எழுதிப் பழுவார்கள். ஞாபகசித்தி விர்த்
திக்காக ஒழுங்குகள் மந்திரம் முதலியவைக
ளைப் பாராமல் படிப்பதுமுண்டு.* ஆனால் யா
தொன்றிலும் சுய மனதைப் பின்பெல்லாமல்,
சிரோஷ்டர் உத்தரவுப்படி நடப்பது சகலரு
டையவும் முதற்கடமை.

சாப்பாட்டில் முதல் பந்தி முடிந்தவுடன்
இரண்டாம் பந்தி துவக்கும். ஒவ்வொரு பந்
தியும் முடிந்து ஒரு மணி நேரத்துக்குப் பின்
மணி யடிக்கப்படும். அதுவரைக்கும் பேசி
இளைப்பாறும் ஒய்வு நேரம். அதற்கப்புறம்,
அக்கம்பக்கங்களில் எழுத வாசிக்க, கிர்த்தனை
கள் பாட அல்லது மற்றெந்தத் தொழிலுக்காக
வாவது நியமிக்கப்பட்டவர்களைத் தவிர, மற்ற
நவசந்தியாசிகள் தங்கள் அறைக்கு போவார்
கள். இதுதான் அவர்களுக்குண்டான முதல்
ஒழிந்தநேரம். இந்நேரத்தில்மட்டும் தனியே
அறைக்குட் புகுந்து அங்கு தங்கியிருக்கக்
கூடும். ஒரு மணி நேரம் கடந்ததும், காலை
யில் பாராமல் படித்ததுகளை சிரோஷ்டாண்டை
போய் மனப்பாடமாய் ஒப்புவிக்கவேண்டியது.
அது முடிந்ததும், ஒருநாள் விட்டு ஒருநாள்,

அனுமணி பாரம் பிரசங்க அப்பியாசமுண்டு.
அதாவது ஒவ்வொரு வால சந்தியாசியும் சிறு
உபந்தியாசமாவது, ஞானப்போதகமாவது,
முஸ்திப்பு செய்து சகலருக்குமுன் வந்து பிர
சங்கிக்கிறது.* இது இல்லாத நாட்களில், மந்
திரம் வேத சத்தியங்கள் இவைகளின் வியாக்கி
பானம் கற்றுக்கொடுக்கிறது. வேத சத்தி
யங்களைப் போதிக்கிறதில் நற்பழக்கம் ஏற்
படும்படி, ஒருவர் நானுவிதக் கேள்விகளைப்
போட, மற்றவர் மறுமொழி சொல்லும் அப்
பியாசமுண்டு. இதுகளைக் கற்றுக்கொடுக்கும்
முறைமைகளை எடுத்து விவரிக்கும் போதகங்
களுமிருக்கும்.

இவைகளானதும், அவரவர்களுக்கு நியமி
க்கப்பட்டிருக்கும் கடமைகளையாவது, கைத்
தொழில் செய்யவாவது பிரிந்துபோவார்கள்.
சாயுங்காலம் செய்யும் தியானம் அனுமணி
நேரத்தான் நீடிக்கும். இதற்கப்பால் வரும்
கொஞ்ச ஒழிந்த நேரத்துக்குப்பின் இராய்
போசனம். சாப்பாட்டுக்குப்பின் மந்தியான
த்தைப்போல் ஒரு மணினேரம்பேசி, இளைப்பா
றும் ஒய்வு நேரம். பின்வரும் கால்மணி நே
ரத்தில் தேவ கிர்த்தனை வாசிக்கலாம். பிரியப்
படி ஜெபமாலையும் ஜெபிக்கலாம். இச்சமயத்

திலாவது. மற்ற ஒழிந்த நோத்திலாவது, நவ
சந்தியாச கிரோஷ்டர் தனியே ஒவ்வொருந்த
ராக அழைத்துச் சல்லாபிக்கலாம். அவர்க
ளின் ஆத்தம கணக்கும் கேட்பார். மன அந்
தங்கத்திலுள்ள எல்லாத்தையும் திறந்து சொ
ல்லி, கலேச ஆபாசத்தினால் இருதய சமாதா
னமில்லாவிட்டால் அதையும் வெளிப்படு
த்தவேணும். கிரோஷ்டரும் நவசந்தியாகினை
வெகு அன்பு பாராட்டி நடத்துவார். சங்கோ
சமின்றி ஒன்றும் மறைக்காமல் மனதைத் திற
ந்து காட்டும்படி அவர்களைத் திடப்படுத்துவது
அவர்கடமை. அவர்களின் ஞான அபிவிருத்தி
யையும் வெகு எச்சரிக்கையோடு கவனிக்க
வேணும்.

கடைசியாய் நித்திரை செய்வதற்குமுன்
திரும்பவும் கால்மணிரோம் தனி ஆத்தமசோ
தனை சுகளரும் செய்வார்கள். சம்பாஷணை
நோத்தைத் தவிர மற்ற சமயங்களில் கண்டிப்
பான மொனம் விளங்கும். ஏதாவது அவசா
மான பேச்சு பேசவேண்டியபோது, விசேஷ
உத்தரவு பெற்றுத்தான் பேசலாம்.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் வசித்த அர்ச். அந்தி
ரோயாஸ் மடத்தில் மேற்சொன்ன நான் ஒழுங்
கைத்தான் அனுசரித்து. புண்ணியத்தில்

மேன்மை அடைந்தார். அவரோடு நவசந்தியா
சிகளாயிருந்த அனைகளும் இதே ஒழுங்குகளைத்
தான் அனுசரித்தார்கள். பலர் ஒரே காரியத்
தை நிறைவேற்றினாலும், ஒரேவிதமாய்ச் செய்
வது அரிதே. அந்தந்தக் கிரியையின் கருத்து
உருக்கத்தின் மேன்மைக்களவாக கிரியையும்
மேன்மைப்படும். அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் செய்த
சகலத்தையும் உசிதமாயும் உன்னத கருத்
தோடும் நிறைவேற்றினார். ஆகையால் அவரு
டைய அற்பகக் கிரிபைகளும் சொல்லிலடங்காப்
பலனுள்ளவைகளாயின.

நவசந்தியாசத்தில் சேர்ந்த சிறிதுகாலத்துக்
கப்புறம், அவர் தந்தையாகிய ஜான்கோஸ்கா,
ஸ்தனிஸ்லாசுக்கு ஒரு கோபமான கடிதம் எழு
தியிருந்தார். நல்ல கிறிஸ்துவனானாலும், பிள்ளை
தம்மைவிட்டு, தம் அனுமதியின்றி பிரிந்த
கோபவெறியில், ஆகாத நடையில் இக்கடிதம்
எழுதப்பட்டிருந்தது. தந்தையின் சினேகம்
அக்கடிதத்தில் விளங்கவேயில்லை. தாறுமாறாய்
வந்து அர்ச்சியசெஷ்டவரை அவமானமாய்ப்
பேசி, பயமுறுத்தி எழுதியிருந்தது. “ஜான்
கோஸ்காவின் மேன் கோத்திரத்துக்கு ஸ்த
னிஸ்லாஸ் அவமானத்தையும் இகழ்ச்சியையும்
வருவித்துவிட்டானென்றும், சீமான் புத்திர

னான இவர் ஜெர்மானிய தேசமெங்கும் ஆதர்வற்ற ஏழைப் பிச்சைக்காரனைப்போல் திரிந்தாரென்றும், இத்தாலியா சீர்மையில் பதுங்கித் திரியும் திருடனைப்போலவும், நாடோடியாகவும் யாத்திரை பண்ணினாரென்றும், இதுவெல்லாம் போதாமல், உரோமையில் சந்தியாச அங்கியைத் தரித்துக்கொள்ளும் அடாத அபகீர்த்தியையும் தகப்பனுக்கு வருவித்தாரென்றும், ஸ்தனிஸ்லாஸ் நிறைவேற்றிய இவ்வினச் செயல்களெல்லாம் பொறுக்கக்கூடியவைகளல்ல வென்பதாயும், இனி ஸ்தனிஸ்லாஸ் சுய நாடாகிய போலண்டு தேசத்தில் காலடி எடுத்துவைக்காமல் இருக்கவேண்டுமென்றும், அப்படி வைப்பாரேயானால், தங்கச் சங்கிலிகளுக்குப் பதிலாய், இரும்பு விலங்கு மாட்டப்பட்டு நாடெங்கும் இழுத்து ஊர்கோலம் செய்யப்படுவதாகவும் கூறியிருந்தது. இவ்விதமாய் இன்னும் அநேக அபாண்டமான காரியங்களும் அக்கடிதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது. அன்றியும் ஜான் கோஸ்கா தானே உரோமைக்கு வந்து ஸ்தனிஸ்லாஸை நவசந்தியாசத்திலிருந்து நீக்கி, ஊருக்கு இழுத்துக்கொண்டு போவதாகவும் கூறியிருந்தது. ஆகையால் ஸ்தனிஸ்லாஸ் சகலத்தைப்பற்றி தீர ஆலோசனை செய்து புத்தி

யோடு விட்டுக்குத் திரும்பட்டும்." என்று இக்கடிதம் முடிந்தது.

சிரோஷ்டர் கடிதங்களை முதலில் பார்வையிட்டுத்தான் மற்றவர்களுக்குக் கொடுப்பது சட்டம். இந்தக் கடிதத்தை பலதடவை சிரோஷ்டர் கூர்ந்து வாசித்து அதின் நோக்கத்தை அறிந்துகொண்டபின், நமதர்ச்சியசிக்ஷ டவரை அழைத்துக் கடிதத்தைக் கொடுத்தார். வெகு ஜாக்கிரதையோடு ஸ்தனிஸ்லாஸ் அக்கடிதத்தை வாசித்தார். தந்தைக்குத் தன் பேரிலுள்ள வருத்தமெல்லாம் ஒவ்வொரு வாக் கியத்திலும் தோன்றின. இவ்வளவு தூரம் அபவாதமாய் தன் தந்தை தமக்கெழுதக்கூடு மாவென்றும் வருத்தப்பட்டார். அவருக்கு கொஞ்சமேனும் கவலைக்கு இடம்வைக்க நான் கருதவில்லையே, தேவ சித்தத்தை நிறைவேற்ற முயன்றதுகானா என் தப்பிதம். தந்தைக்கு இவ்வளவு ஆபாசம் உண்டாவதற்கு என்ன காரணமிருக்கலாம். நானிங்கு எவ்வளவோ பாக் கியவானுபிருக்கிறேன். இம்மடத்தில் எனக்குண்டாயிருக்கிற இருதய இன்பத்தை அவ ரறிவாரோயானால், இப்படியெல்லாம் அவதூறு என்னையும் சேசசபையையும்பற்றி இவ்வளவு பேசமாட்டாரேயென்று, நமதர்ச்சியசிக்ஷ

வர், தந்தையின் பேரிலுள்ள பாசத்தால் பிரலாபித்தார். ஆனாலும் தெரியாதனத்தினாலே தகப்பன் இப்படியெல்லாம் திட்டி எழுதியிருக்கிறொன்றும் இரக்கம் மேலிட்டது. தந்தைக்காக வேண்டிக்கொண்டார்.

இக்கடிதத்துக்கு பதில் எழுதும்படி சிகேஷ்டர் கட்டளை அளித்திருந்தபடியால், இனிய வார்த்தைகளால் பின் வருமாறு பதில் வரைந்தார்.

“இனிய நந்தையே! நான் ரோக சபையில் ரோகந்தையிட்டு, ஏன் நீங்கள் இவ்வளவு ஆபாசமடைகிறீர்கள்: அதற்கு பதிலாய் சர்வேசுரனுக்கு அகந்தமுறை என்று சொல்கிற வல்லவா வேண்டும். செல்வாக்குள்ள பெரியோர்கள் கோத்திரத்தில் புத்திரர்கள் போய்க் கூடிக்கொள்வதல்லவா பெற்றோர்களுக்கு உகந்தகாரியம். உலக பெரியோர்களோடுவென்றால், எச்சமயத்திலும் மரித்து அப்புத்திரர்களை விட்டுப் பிரிந்து போகக்கூடிய ஆபத்திலிருக்கிறார்கள். நானேவென்றால் செத்தபித்துபோகக்கூடிய நுகரின் பேரில் நம்பிக்கை வைக்காமல், நித்தியமும் ஒருக்காலும் தவறக்கூடாத வருமான சர்வேசுரனுடைய ஊழியத்தில் அடைக்கலம் புகுந்திருக்கிறேன். அவருக்காக

நான் செய்யக்கூடிய அற்பக் கிரியைக்கும் மறு சிவியத்தில் மாத்திரமல்ல, இச்சிவியத்திலும் சம்பாவனை அளிக்கிறவர் அவர். ஆகையால் நீங்களதைப்பற்றி எவ்வளவோ அக்களிப்படைவதற்குக் காரணமிருக்க, துக்கப்படுவானேன். நான் செய்திருக்கிற தீர்மானத்திலிருந்து புரண்டு நடப்பேனென்பது வீண் பேச்சு. அப்பேர்ப்பட்ட நம்பிக்கை வைக்க வேண்டாம். விரத்தத்தாவும், தரித்திரம், தீழ்ப்படிதலென்கிற வார்த்தைப்பாட்டினாலே சர்வேசுரனுக்கு என்னைமுழுதும் பலியாகக் கையளித்தாச்சது. (அவர் கொடுத்த இவ்வார்த்தைப்பாடு சபை வார்த்தைப்பாடல்ல, ஆனால் தனி வார்த்தைப்பாடு.) நான் மனம் பொருத்தி தெரிந்துகொண்ட இவ்வந்தஸ்தைப் புறக்கணித்து விடுவதை விட, எத்துன்பத்துக்கும், எவ்வாதனை மாணத்துக்கும் உள்ளாக, இதோ தயாராயிருக்கிறேன். உங்களுக்கு என்பேரிலுள்ள மெய்யான அன்புக்கு அத்தாட்சியாக, நான் தெரிந்துகொண்ட தீர்மானத்தை சர்வேசுரன் ஆசீர்வதிக்கும்படி மன்றிங்கள். நான் துவக்கினதுபோல் மாணபரியந்தம் தேவ ஊழிய அந்தஸ்தில் கிலை பெற்றிருக்கும்படி சர்வேசுரன் வாம் கொடுக்க

கும்படி கேளுங்கள். இப்படிச் செய்வீர்களே யாகில், சர்வேசுரன் சமூகத்தில் கீழ்கள். பேறு பலனடைவதுபோக, நானும் நன்றியுள்ள இரு தயத்தோடு உங்களோடு ஒன்றித்திருப்பேன்.”

இப்படிக்குத் தங்கள் பிரிய குமாரன்,

ஸ்தனிஸ்லாஸ்.

இது நடந்து சிலநாள் கழிந்தபின், வேறே மார்க்கமாயும், இச்சமயம் தந்தைக்குள்ள மனக் குரோதத்தை ஸ்தனிஸ்லாஸ் அறியலா னார். இவரோடு வியன்னா நகரில் மாணக்கராயிருந்த, நிக்கொலாஸ் லாசோக்கி (Nicolas Lasocki) என்பவர், உரோமை ஜெர்மன் கலா சாலையிலுட்படும்படி வந்திருந்தார். வரும் வழியில், எயில்ஸ்பெர்க்கு (Heilsberg) நகரில் தங்கியிருந்தபோது, அங்கு, ஓசியுஸ் என்னும் கர்தினாலண்டவருக்கு ஜான்கோஸ்கா, முன் கூறியபடி எழுதிய அடாத கோபம் நிறைந்த கடிதத்தைப் பார்த்திருந்தார். அது தாறுமாறாகத் திட்டி பயமுறுத்தி எழுதப்பட்டிருந்தது. இது கோயெல்லாம் நமது அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு அவர் தெரிவித்தார். அர்ச்சியசிஷ்டவரோவென்றால்: “என், இருதயத்தைத் திறந்து அதில் பொங்குகிற ஆனந்தசந்தோஷத்தையும், கருணை

நிறைந்த சர்வேசுரன் சேகசபைக்கு என்னை அழைத்ததினாலே எனக்களித்திருக்கிற பேருபகாரங்களையும்ட்டும் என் தந்தை அறிவாரோ யாகில், இப்படியெல்லாம் என் தந்தை அவதூறல் ப்பேசி எழுதாமலிருப்பது போக, அதற்கு முழு விரோதமாக நினைப்பார்” என்று உரைத்தார். ஸ்தனிஸ்லாசைத் தேடி உரோமா புரிக்குப் புறப்பட இருந்த நோக்கத்தை ஜான் கோஸ்கா மாற்றியிருக்கவேணும். ஏனெனில் உரோமாபுரிக்குத் தந்தை தானே வராமல், மூத்த மகனாகிய பவுல் கோஸ்காவை அனுப்புவீத்தார். இவரும் தாமதமாய்ப் புறப்பட்டிருக்கவேணும். ஏனெனில் உரோமை சேருமுன் நமது அர்ச்சியசிஷ்டவர் காலம்சென்று விட்டார்.

8-ம் அதிகாரம்.

நவசந்தியாசம், சகலருக்கும் மேல்வரிச்சட்டம்.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாவின் உத்தர பேராசை நிறைவேற்றிற்று என்கிறதற்கு அத்தாட்சியாக, சேச்சுசபைமகா அதிகாரிஷ்டாகிய அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு போர்ஜியார் அவரை அவனைத் து அன்போடு மினவி, திறவறத்தானாக அவரை ஏற்றுக்கொண்ட காலமுதல், அர்ச்சியசிஷ்டவரின் இருதயம் கணாகாணத ஆனந்தக் கடலில் அமிழ்ந்தினது. ஆபிராம் காதவழி நடந்த பிரயாணத்தின் சரீரக் களைப்பெல்லாம் காற்றுப்போல் பறந்தோடினது. நாளுக்கு நாள் அவர் மனதில் ஏற்பட்ட அக்களிப்புக்கோ ஓர் அளவில்லை. தேவசிகேதத்தினால் எழும்பின இரம்பியம்விர்த்தியாகிக்கொண்டே வந்ததுபோக, இச்சந்தோஷத்தை அவரால் அடக்கவைக்கக் கூடவில்லை. அன்றியும் தமது பரிசுத்த அந்தஸ்தினால் ஏற்படும் புதுக் கடமைகளின் பாரந்தையும் சொற்பமாய் எண்ணினாரோ? அதற்கு முழு விரோதமாய், தம்மைச் சுற்றியிருக்கும் வாலசந்தி

யாசிகளைப் புண்ணிய மாதிரிகைகளாகவும், மேல்வரிச்சட்டங்கள் போலவும் பார்வித்து, ஒவ்வொரு முயற்சியையும் உத்தமமாய்ச் செய்து முடிப்பதற்கு அவர்களைக் கண்டுபாவிப்பார். சபைச் சட்டப்பிரமாணங்களையும், நல்ல வழக்கங்களையும் அனுப்பிசகாமல் ஊக்கத்தோடு அதுசரிப்பார்.

சபையில் உட்பட்ட சொற்பக் காலத்துக்குள், பலர் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாவை மகாத்துமர்வாகவும் புண்ணிய தபோதனராசும் போற்றுவார்கள். சிகோஷ்டர் முதலாய் புண்ணியத்தின் கண்ணடியாகவும் மேல்வரிச்சட்டமாகவும் அவரை மற்ற வாலசந்தியாசிகளுக்குக் காண்பித்து, அவருடைய நன்மாதிரிகையைப் பின்பற்ற. ஏவுவார். சேச்சுசபை நவ சந்தியாசி பென்றால் இவர்தானென்பார். அசாதாரணமாய் நடந்துகொள்ளவில்லையானாலும் அர்ச்சியசிஷ்டவரின் புண்ணிய மேன்மை தன்னிலே விளங்கினது.

கிளாடியஸ் ஆக்வாவீவா என்பவர்தான் இவருக்கு சோதனை ஒடுக்கம் கொடுத்தாரென்று அறிந்திருக்கிறோம். இவர் தியான சிந்தனைகளையெடுத்து விவரித்துக் கூறினதும், அர்ச்சியசிஷ்டவர் மனதில் எழும்பின நல் நினைவுகளினால், அவர் முகம் வாட, மனம் துடிக்க, கண்

ணீர் வடிய விம்மி அழுவார். திவ்விய இஸ்பிரித்துசாந்துவினாலே நடத்தப்பட்டு வந்த புண்ணிய சீலருக்கு, புத்திசொல்லப் போனதைப் பற்றி கிளாடியஸ் ஆக்வாவீவா வெட்கப்பட்டு சொல்வார்.

அர்ச்சியசிஷ்டவர் கைப்பட எழுதின இத்தியானக் குறிப்பு பிரதியின் நகல் எடுத்து அச்சிட்டிருக்கிறார்கள். அதில் கண்டிருக்கிற நாள், 1667-ம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் 7-ம் தேதி. அர்ச். இஞ்ஞாசியார் ஞான ஒடுக்கத்தில் தீர்மானித்திருக்கிறப்போல் நாலுவாரத் தியானங்களையும் இச்சமயம் முடிக்கவில்லை. மாணம், தனித்தீர்வையைப்பற்றிய தியானக் குறிப்புகள் ஒருவித சந்தோஷ நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது, நீதிமானகள் சர்வேசுரனைக் குறித்து இயற்றிய நற்கருத்தியங்களுக்குக் காகவும், அவர்கள் அதுபவித்திருக்கக்கூடிய கஷ்ட இக்கட்டுகளுக்கும், சர்வேசுரன் கொடுக்கப்போகிற சம்பாவனைக்குத் தடையாயிருக்கும் மனநுஷ்சரீரம், மரண சமயத்தில் பிரிந்து போவது மேலான சந்தோஷமென்றும், பல விதமாய் வியாக்கியானித்து எழுதியிருக்கிறது. அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் தாம் அனுபவித்த கஷ்டத்துக்கெல்லாம் முடிவாக சர்வேசுரனை முகமுகமாய்த் தரிசிக்கும் பாக்கியத்தை மனதில்

வைத்துக்கொண்டு தான் இவ்விதம் எழுதியிருக்கவேண்டும். சர்வேசுரனோடு ஒன்றித்து ஜீவிப்பது எவ்வளவு போவலென்று இதிலிருந்து கண்டுகொள்ளலாம்.

நமது அர்ச்சியசிஷ்டவரின் பேர்கொண்டவரும், உறமுறையானுமான ஸ்தனிஸ்லாஸ் வார் சனிஸ்கி என்பவர், அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு வயதில் மூப்பாயிருந்தாலும், ஞான விஷயங்களில் அவருடைய மாணக்கராயிருந்து ஆத்தம சாஸ்திரத்தைக் கற்றுக்கொண்டதாக ஒப்புக் கொண்டார்.

ஸ்தனிஸ்லாஸ் மாணத்துக்குமுன் பத்து மாதந்தான் நவசந்தியாசியாயிருந்தார். இக்காலத்தில் கண்ணுக்குப் பகட்டான பராக்ரமச் செயல்களைச் செய்யவில்லை என்பது மெய்தான். ஆனால் அவர் நிறைவேற்றிய அற்பக்கருத்தியங்களிலும் மேலான அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தின் சுகந்த வாசனை வீசினதே அவர் செய்த பராக்ரமச் செயல். தேவ ஊழியத்தில் அற்பம், பெரிதென்பது கிடையாது. துட்பமானாலும், பெரிதானாலும், சர்வேசுரனுக்குகந்த விதமாய்ச் செய்வதே மேலான புண்ணியம். ஸ்தனிஸ்லாஸ் தன் கடமையை நிறைவேற்றுவதில் இக்கருத்தை இடைவிடாமல் கண்ணுக்குமுன் வைத்து நடந்ததே அவருடைய தோழர்களுச்

குப் பெரும் வியப்பாயிற்று. இவரோடு கூட யிருந்த சந்தியாசிகளில் அனேகர் அர்ச்சிய சிஷ்ட பட்டத்துக்காக ஏற்பட்ட பரிசோத னையில் அவர் நற்சீவியத்தைக் குறித்து சாட்சி சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குள் பேர் பெற்றவர், நவசந்தியாசிகளின் சிஷ்டரு மாய், நமது அர்ச்சியசிஷ்டவரின் ஆக்தும குருவுமாய், அவருடைய சகல உள்ளாந்தர இர கசியங்களை அறிந்தவருமான ஜூலியுஸ் பாசியோ (Julius Fazio) என்னும் குருவானவர். இவர் ஆக்தும ஞானத்தில் வெகு அனுபோகம் பெற்றவர். இவர் சபையை ஏற்படுத்தின அர்ச். இஞ்ஞாசியாராலேதானே சேச்சபையில்த் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டார். அர்ச்சியசிஷ்டவரும் இவர்பேரில் வெகு நம்பிக்கைவைத்து அவரிடம் ஆக்துமத்தைத் திறந்து பேசுவார். இதுபோக இந்தக் குருவானவர் அர்ச். ஸ்தனில்லாஸ் சரித்திரத்தை எழுதினார்.

இந்த ஜூலியுஸ் பாசியோ என்னும் குருவானவர் பலசமயங்களில் அர்ச்சியசிஷ்ட ஸ்தனில்லாசை வெகுவாய் மெச்சிப் பேசுகிறது போக, அவர் வெகு வல்லமையுள்ளவரென்றும் சொல்லுவார். ஏனெனில் அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு எவ்வளவு கஷ்டமான கட்டளையிட்டாலும், தாமதமில்லாமலும் எதிர் ஞாயங்களுக்கு

இடங்கொடாமலும் உடனே கீழ்ப்படிவார். ஒருநாள் ஸ்தனில்லாசும், கிளாடியுஸ் ஆக்வாவீவாவும், சமையற்காரருக்கு உதவிபுரியும்படி அனுப்பப்பட்டிருந்தார்கள். சமையற்காரர், இவர்கள் இருவரும் இந்தனை இத்தனையாக அங்கு கிடந்த விறகுக்கட்டைகளைக் கொண்டு போய் வேறிடம் போடும்படி உத்தரவு பண்ணினார். கிளாடியுஸ் ஆக்வாவீவாவோ வெண்ணில் கணக்கில்லாமல் தான் சுமக்கக்கூடிய கட்டைகளைத் தோளில் சுமந்துகொண்டு போனார். ஸ்தனில்லாஸ் அவரைப் பார்த்து புன்னகை கொண்டு, கீழ்ப்படிதலின் உத்தமம் குறையாத படி, சமையற்காரர் சொன்ன தொகைக்குமேல் ஒரு கட்டை முதலாய் அதிகமாக சுமக்கமாட்டேன் என்று சொன்னார். இச்சங்கதியின் வாலாற்றை பிற்காலம் சேச்சபைக்கெல்லாம் அகிசிரோஷ்டாயிருக்கும்போது, கிளாடியுஸ் ஆக்வாவீவா ஞானப்போதகங்களில் அனந்த முறை எடுத்துரைப்பார்.

மேலும் சேச்சபைச் சுவாமியார் ஒருவரால் இயற்றப்பட்ட அர்ச்சியசிஷ்ட ஸ்தனில்லாசின் ஒரு புதிய சரித்திரத்துக்கு அனுமதி கொடுக்கும்பொழுது ஆக்வாவீவா எழுதியதாவது: “நம்மோடு நவசந்தியாசத்திலிருந்த பரிசுத்த ஸ்தனில்லாசின் பேரில் நமக்குள்ள வணக்கத்

துக்கு அத்தாகியாக, அவருடைய இச்சரித்
திரத்தை உதிப்பிட முழு மனதோடு உத்தரவு
அளிக்கிறோம். அவருடைய அற்புத மாசற்ற
சீவியத்தை நாம் கண்ணிலே பார்த்தோம்.
கீழ்ப்படிதல், மனத்தியானம், தேவ ஐக்கியம்,
பிறசினேகம், இவைகளிலும் மற்றனேக புண்ணி
யங்களிலும் அவர் சகலருக்கும் நன்மாதிரிக்
கண்ணடியாய் விளங்கினார். நம்மோடு அதிக
அறிமுகமாய் சல்லாபித்ததினால் அவர் ஆத்து
மத்தில் அடங்கியிருந்த மோகத் திரவியங்களை
அதிகமாழ் அறியலானோம்."

அர்ச்சியசிஷ்டவரின் சரித்திர ஆசிரியரான
பாசியோ குருவான்வர், அர்ச்சியசிஷ்டவர் பல
ரோடு சம்பாஷிக்கும்பொழுது அவரிடம் தோ
ன்றும் இனிய சாந்தகுணத்தை எடுத்துக் காட்
புயிருக்கிறார். யாருக்கும் வருத்தத்தை உண்
டுபண்ணக்கூடிய ஒரு வார்த்தையும் உச்சரிக்க
மாட்டார். பேசுமுன் ஆலோசித்து ஆராய்வுப்
பேசுவார். ஸ்தனிஸ்லாசை அந்தியோநிய
மாய் அறிந்த ஜான் பெலேசியஸ் என்பவர்,
அவர் ஒருபோதும் சோம்பல் அஜாக்கிரதை
யான வார்த்தை உபயோகித்ததில்லை என்று
வாக்குமூலம் கூறியிருக்கிறார். அவரிடம் விளங்
கின தவறாத கௌரவ உபசாரம் ஆச்சரியந்
துக்குரியது. அவர் முகச் சாபல் திறந்த மன

தையும் அமரிக்கையையும் குறிக்கும். அவர்
பார்வை அடக்கவொடுக்கமும் சந்தோஷமு
முள்ளது. மாசற்ற பரிசுத்தத்தனம் அவர் முக
த்தில் பிரகாசிக்கும். அவரைக் கண்ணுற்றோ
லே கற்பென்கிற புண்ணியத்தை நேசிக்க
ஆசை உண்டாகும்.

அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய தோழராயிருந்த
மற்றொரு வால சந்தியாசியார், மனக்கிலேசத்
தினால் வருந்திக்கொண்டிருக்கும் ஒரு சமயம்,
ஸ்தனிஸ்லாசைச் சந்தித்து, தனக்காக சர்வேசு
ரனைப் பிரார்த்திக்கும்படி அவரை மன்றாடினார்.
ஸ்தனிஸ்லாஸ் அவரைத் தேற்றாவுபண்ணி,
கோவிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனார்.
அங்கு நிவ்விய சற்பிரசாதத்துக்குமுன் ஆரா
தனைசெய்து, அவருக்காக கொஞ்சம் வேண்டிக்
கொண்டார். அச்சமயமே அவருக்குண்டான
மனக்கிலேசமெல்லாம் அவரை விட்டகன்றது.
அவர் இருதயமும் சமாதான சந்தோஷம் அனு
பவித்தது. அர்ச்சியசிஷ்டவரின் ஜெபத்தின்
பலன் இதுவே.

ஸ்தனிஸ்லாஸ் சம்பாஷிக்கும்பொழுது தீர்க்க
ஆலோசனையோடு பேசுவாரென்பது மற்ற சந்
தியாகிகளுக்கெல்லாம் தெரிந்த விஷயம். தேவ
காரியங்களைப்பற்றி மனதுக்கு இன்பத்தைக்

கொடுக்கக்கூடிய விதமாய்ச் சல்லாபிப்பாரொன்
று அறிந்து, சம்பாஷணை நேரத்தில் அவரோடு
இருக்க விரும்புவார்கள். கேட்கிறவர்கள் ஆத்
மமத்திலும் பத்தி உருக்கம் தன்னாலே கிளம்
பும். இலெனகிக சார்புள்ள செய்திகளையும்
சாதாரியமாய்த் திருப்பி, ஞானப் பேச்சாக
மாற்றிவிடுவார். தேவமாதா, அர்ச்சியசிஷ்ட
வர்களின் சிறந்த செயல்களைப்பற்றி அடிக்கடி
பேசுவார். முக்கியமாய்த் தேவ கன்னிகை
யைப்பற்றியும், தேவ அழைத்தலையும் குறித்
துச் சல்லாபிப்பது அவருக்கு வெகு பிரியம்.
தேவதாய் செய்த புதுமைகளில் ஒன்று இர
ண்டு அமலோற்பவ கன்னிகைக்குப் புகழ்ச்சி
யாக கணிக்கிழமைகளில் சொல்லாமல் இருப்
பது அரிது.

புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் வீர்த்தியடை
வது அவருடைய ஏக கவலை. அதற்காக
ஞானத் தேர்ச்சியடைந்த மகாத்துமாக்கள்
சொல்லியருளிய ஞானப் போதகங்களையெல்
லாம் கைப்பட எழுதிவைத்துக் கொள்வார்.
தியான யோகத்தில் சர்வேசுரன் அவருக்
களித்த ஆத்தம வெளிச்சங்களையும் ஞான
உபகாரங்களையும் எழுதிவைத்திருந்த பிரதி
அவர் மரணத்துக்குப்பின் அகப்பட்டது. இது

போக கிழப்படிதலைப்பற்றி சபையை ஸ்தா
பித்த அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இயற்றிய நிருபத்
தின் நகலும் கைப்பட எழுதியிருந்தார். ருயிஸ்
என்னும் குருவானவரால் தாழ்ச்சியின்பேரில்
சொல்லப்பட்ட உபதேசத்தையும் எழுதிவைத்
திருந்த கையெழுத்துப் பிரதி, வெகுசாலமாக
கிரக்கோவென்னும் நகரத்திலுள்ள அர்ச். இரா
யப்பர் சின்னப்பர் கலாசாலையில் காப்பாற்றப்
பட்டு வந்தது.

சுய பரித்தியாகம், ஒறுத்தல், தபசு முதலிய
வைகளிலும் தளராத வீர்த்தியெய்து வந்தார்.
வேதசாட்சிகள் பட்டதுபவித்த கஷ்டதுன்பம்
கொடே மாணத்துக்கு முதலாய் உள்ளாகும்
ஆவலுள்ளவர். இக்கருத்தோடு அயலாருக்
குரிய துன்ப துரிதங்களைத் தாமே அதுபவிக்க
விரும்புவார். தேவநேச ஏக்கத்தால் அர்ச்சிய
சிஷ்டவரின் சரீரம் இளைத்து வாடிக்கொண்டு
வந்தமையால், அவர் செய்யும் சரீர தபசு
களை மட்டுப்படுத்த வேண்டியதாயிற்று. ஆகை
யால் சிரோஷ்டருடைய விடையின்றி யாதொரு
சரீர ஒறுத்தலும் தபசும் செய்யக்கூடாதெ
ன்று அவருக்குக் கண்டிப்பான கட்டளையிடப்
பட்டிருந்தது.

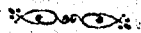
அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் ஆந்தும் ஞானத்தில்
மேன்பாடடைந்திருந்துபோல், புத்திச் கூர்
மையுள்ள அறிவாளியுமாயிருந்தார். பாலப்
புருவம் தொடங்கி திவ்விய இஸ்பிரீத்துசார்
துவானவரோ அவருடைய உபாத்தியாயமென்று
சொல்லலாம். ஜெர்மானிய பாஷை, லத்தீன்
பாஷை, இத்தாலிய பாஷை, இம்மூன்றும் இல
க்கண ஒழுக்கம் தவறாமல் தெளிவாய்ப் பேசக்
கூடியவர். இயற்கையாய் அவருக்குள்ள சாம
ர்த்தியமும், சுபாவத்துக்கு மேற்பட்ட பெருந்
தன்மையும், நவசந்தியாசத்தில் தெளிவாய்
விளங்கின. உசிதமாக அவர் பேசுவதைக் கேட்
பதே இன்பமாயிருக்கும். சகலத்தையும் குறி
த்து நற்கருத்தோடு சல்லாபிப்பதைக் கேட்
டவர்கள் அவருடைய பரிசுத்த வார்த்தைகளை
மறக்கமாட்டார்கள். சிறுபிள்ளைத்தனமான
ஆட்டஒட்டம் அவரிடம் தோன்றாது. ஊக்கம்
நிறைந்த கௌரவப் பராக்கிரமசாலி. துக்கம்
அண்டாத பூரண சந்தோஷம் அவர் முகத்தில்
எக்காலும் குடிகொண்டிருக்கும். ஒரு நாள்
சினோஷ்டர் அவரை நோக்கி, உம்மை உடனே
இந்துதேசத்துக்குப் புறப்பட உத்தரவுபண்ணி
னால், நீர் என்ன செய்வீரென்று கேட்டதற்கு,
அவர் மறுமொழியாக : பொறுமை நிறைந்த

தொப்பியெடுத்து, பிறர் சிநேகம். கொண்ட
உடை அணிந்து, ஒழுத்தலாகிய சப்பாத்துக்
களும் மாட்டிக்கொண்டு உடனே புறப்படுவே
னென்று கூறினார்.

9-ம் அதிகாரம்.

நவசந்தியாசம், பற்பல அதிசயங்கள்.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசை தூய வெண்மையான ஸீவி புஷ்பமென்றழைக்கலாம். பழுதற்ற பரிசுத்த இருதயத்தோடு சேகசபையை அண்டினவர், அதே பழுதற்ற மாசற்ற இருதயத்தோடு மோகக்ஷணா அடைந்தாரென்று, அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய உள்ளார்தாங்களையெல்லாம் அறிந்திருந்த, பாசியோ, ருயிஸ் என்கிற ஆத்தம குருக்கள், வாக்குமூலம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகையால்தான், சேகசபையார் கல்லறைகளில் பூக்கள் தெளிக்கிற வழக்கமில்லாவிட்டாலும், ஸ்தனிஸ்லாசின் தூய இருதயத்தையும் அவராத்நுமத்தின் பழுதற்ற பரிசுத்தத்தையும் பார்த்து, அவர் கல்லறையில் அவர் சகோதரர்கள் பூக்களை வாரிப் பறப்பினார்கள். உயிரோடிருக்கும் காலத்தில் அவர் வடிவான முகத்தில் ஜொலித்த தூய பிரகாசம், அவர் மரித்த பின்னும் அவர் சாயலில்தோன்றினது. மோக சோதனைகளால் வாதிக்கப்பட்டவர்கள்

அவர் முகத்தைப் பார்த்தாலே போதும். சோதனைகளெல்லாம் காற்றாகப் பறந்துவிடும்.

அக்காலத்தில் பிராஞ்சு நாட்டிலுள்ள மேற்றிராணியார் ஒருவர், அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் கிறந்த படம் ஒன்று தம் அரண்மனையில் வைத்திருந்தார். மோக ஆசாபாச சோதனை ஆகாத நினைவுகளினால் நிர்ப்பாக்கியர்களாயிருந்தவர்கள், சோதனை மேற்கொள்ளாதபடி நம்பிக்கையோடு அப்படத்தைப் போய்க் கண்குளிரப் பார்ப்பார்கள், என்று அர்ச்சியசிஷ்டவரின் சரித்திர நூலாசிரியர்கள் உரைத்திருக்கிறார்கள்.

அவரிடம் குறுகொண்டிருந்த தூய இருதயத்தின் சுடர் அவர் திகைமெல்லாம் விளங்கின. அவர் முகச் செழிப்பும் நேத்திரங்களின் வசிகரமும் நடைபாவனையின் அடக்கவிவாடுக்கமும், அவருடைய பரிசுத்த ஆத்தமத்துக்கு அத்தாட்சியாயிருந்தன. நன்மை சாக்கும் திவ்விய ஊற்றிலிருந்து இடைவிடாமல் தேவ இஷ்டப்பிரசாதத்தை உட்கொண்டிருந்தாரென்று சொல்லலாமேயொழிய மற்றப்படியில்லை. அர்ச். ஆந்திரேயாஸ் மட்டத்திலிருக்கும் காலத்தில், ஒரு குருவானவர் நமது அர்ச்சியசிஷ்டவரை உரோமாபுரித் தெருவீதியில் மற்றநேக வால சந்தியாசிகளோடு உலாவிக்கொண்டிருந்த

கும்போது எதிர்கொண்டார். அக்குருவானவ
ரோடிருந்தவர்கள் இவர்தான், ஸ்தனிஸ்லாஸ்
என்று குறித்துக் காட்டினார்கள். இந்தக் குரு
வானவர் மாண்புரியந்தம் நமது அர்ச்சியசெஷ்ட
வரின் முக மலர்ச்சியை மறக்கவில்லை. பிற்கா
லம் இங்கிலாந்து சிர்மையிலுண்டான வேத
கலகத்தில் அகப்பட்டு நின்றத அதுபவிக்கும்
போதும், ஓயாமல் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் முக
வசிகரத்தைச் சிந்தித்து ஆறுதலடைவார். அர்ச்
சியசெஷ்டவருடைய புண்ணிய வழியைப் பின்
பற்றி புண்ணியசீலாக அக்குருவானவர் மாண
மடைந்தார்.

ஸ்தனிஸ்லாஸ் ஜெபத்தியானத்தின்பேரில்
கனாகாண த நம்பிக்கையுள்ளவர். மூலிக
விசேஷ ஆச்சரிய இலட்சணங்கள் அவருடைய
தியான யோகத்தில் விளங்கின. இம்மூன்று
விசேஷங்களும் அவருக்கு ஜெபத்தின்பேரி
லுள்ள உருக்கத்தையும், தயாபா சர்வேசுரன்
தமது தாசனுக்களித்த அதுக்கிரகத்தையும்
குறிக்கின்றன. அவைகளாவன: முதலாவது,
அவர் யாதொரு பாக்கின்றி ஜெபத்தியானம்
செய்வார். அவருடைய ஆத்தம குருவும்,
சொற்பக்காலம் கிரேஷ்டருமாயிருந்த ருயிஸ்
என்னும் குருவானவர்தானே வாய்மொழிப்

பட இதைக் கூறியிருக்கிறார். ஒருநாள் ஸ்டீ
பன் அகுஸ்தி என்னும் நவசந்தியாசியார் வெகு
கஸ்தியாய் அங்கலாய்த்துக்கொண்டிருந்தார்.
அர்ச்சியசெஷ்டவர் அவரைச் சந்தித்து அக்க
ஸ்திக்கு காரணமென்னவென்று விசாரித்தார்.
ஜெபத்தியானத்திலே எனக்கு உண்டான
பராக்கிலை, என் ஜெபம், ஜெபமாக எனக்கு
தோன்றவில்லை. ஆகையால் கஸ்திப்படுகிறேன்
என்றார். ஸ்தனிஸ்லாசோவென்றால், அவரைப்
பார்த்து, பாக்கு என்றீரோ, அது என்னவெ
ன்று எனக்கு விளங்கவில்லை. விவரித்துச்
சொல்லும், என்று கேட்டார். அர்ச். ஸ்த
னிஸ்லாஸ் பாக்கு அறியாத தர்மவாளன்.

சர்வேசுரனையும், தேவதாயையும் எவ்வள
வாக நேசித்தாரென்றால், என்னவேலை செய்தா
லும், அவர் சிந்தனை அவர்களை விட்டுப் பிரி
யாது. சர்வேசுரன், என்றும் அவர் கண்முன்
இருந்தார். நித்தினா நேரம் தவிர மற்றக் கால
மெல்லாம் தேவசினேகம் நிறைந்த சிந்தனையா
கவேயிருப்பாரென்று, வார்சேலிஸ்கி யென்னும்
குருவானவர் வாக்குமூலம் கொடுத்திருக்கிறார்.
அர்ச்சியசெஷ்டவர் கிரகை சற்றே சாய்த்து
நேத்திரங்களைத் தாழ்த்தி நடப்பது வழக்கம்.
சமயத்துக்கு சமயம் நேத்திரங்களை வானத்

துக்கு உயர்த்தி பெருமூச்சுவிடுவார். மடத்தில் நடமாடும்போது வழிதவறித் தடுமாறுகிறவர்போல் செல்லுவார். ஏனெனில் தேவகாரியங்களைக் கிரகித்துக்கொண்டிருப்பதினால், வெளிப்புறத்துக் காரியங்கள் அவ்ருக்கு தென்படமாட்டாது என்று, அவரை அறிந்த குருவானவர் எழுதியிருக்கிறார்.

அர்ச்சியசிஷ்டவர் ஓர்தாம் வியாதியாய் விழுந்தபோது, ஜெபத்தியான காலத்தைக் குறைக்க சிகோஷ்டர் கட்டளைவிட்டார். ஐயோ! ஸ்தனிஸ்லாகுக்கு இதினாலுண்டான கஸ்தியை என்னென்று சொல்வோம். ஆனாலும் பெரியோர் உத்தரவுக்கு தாமதமின்றி முழுமனதோடு சிழிப்படிந்தார். ஜெபமாகிய பரம ஆகாரத்தின் இனிய மதாரத்தை உருசிபார்த்தவர்கள் மட்டும், அவருக்கு ஜெபக்குறைவினால் உண்டான கிலேசத்தை உணரக்கூடும்.

அவரோடு ஜெர்மானிய சீமையிலிருந்து டிரயாணம் செய்த தோழர்கள், வழிதங்கின சத்திரங்கனிலெல்லாம், அர்ச்சியசிஷ்டவர்களின் படங்களை ஒரு பீடம்போல் அடுக்கி, அதற்கு முன் முழங்கால்படியிட்டு, ஸ்தனிஸ்லாஸ் ஜெபிப்பானென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இவ்விய நற்கருணையில் வீற்றிருக்கும் கர்தர்பேரில் அவருக்குள்ள விசேஷ பத்தியைப் பற்றி முன்பாகங்களிலிருந்து அறிந்திருக்கிறோம். பெரிய வியாழக்கிழமையில், இன்னொரு சுவாமியாரோடு கூட, உரோமை நகரிலுள்ள தேவாலபக் கல்லறைகளையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாய் சந்தித்து ஆராதனை செய்யப்போவார்.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாகின் ஜெபத்தியானத்தில் விளங்கின இரண்டாம் அதிசயம் திவ்விய ஆண்டவரோடு இடைவிடாமல் ஐக்கியமாயிருந்த தன் பலனும். அதாவது, ஜெபத்தில் கண்ணீர் சிந்தி அழுகிற வரமும், ஜெபத்தியானத்தில் அவர் முகத்தில் ஜொலிக்கும் ஓர்விதப் பிரகாச வெளிச்சமுமாம்.

சாந்தா மரியா தேல்லா ஸ்தராதா (Sancta Maria della Strada) என்னும் மடத்திலிருக்கும்பொழுது, ஒருநாள், நவசந்திரியாசிகளெல்லாம் ஜெபம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்போது மே-மாதமாகிய தேவமாதாவின் வணக்க மாதமாகையால், அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய முகத்திலிருந்து ஒருவித பிரகாச வெளிச்சம் புறப்பட்டதை அநேகர் பார்த்தார்கள். ஜெபம் முடிந்ததும் எல்லாரும் எழுந்து கலைந்து போனார்கள். அர்ச்சியசிஷ்டவர் முகத்தைக்

கழுவினார். கழுவினும் அப்பிரகாசத்தின் கதிர்கள் மாறாமல் தோன்றின. இவ்விதமான புதுமை பலமுறை சம்பவித்தது.

இன்னொருதரம், ஸ்தனிஸ்லாஸ் ஜெபத்தை முடித்ததும், அவருக்கு குடிக்க ஏதோ பானம் கொண்டுபோகும்படி, அந்தோனியென்னும் வாலசந்நியாசியாருக்கு, வியாதிக்காரர்களை விசாரிக்கிறவர் உத்தரவு பண்ணியிருந்தார். அப்படியே அந்தோனியார் பானத்தோடு ஸ்தனிஸ்லாசிடம் சென்றார். அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய முகம் ஓர்விதப் பிரகாச ஒளி வீசினதுமல்லாமல், ரோசாப்பூ கிறமுள்ள வரிகளும் முகத்தில் தோன்றின. இவ்வரிகள் தைலம் பூசின அடையாளம்போலிருந்தன. அர்ச்சியசிஷ்டவர் முகத்தை கழுவித்துடைத்தாலும் அவ்வொளியி மங்கவில்லை.

காதினஸ் பெல்லார்மின் (Cardinal Bellarmine) என்னும் பேர்பெற்ற வேதசாஸ்திரி, அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் ஜெபநேரத்தில் தானா தானாய்க் கண்ணீர் விடுவாரென்று, ஞானப் புஸ்தகம் ஒன்றில் எழுதிவைத்திருக்கிறார். அர்ச்சியசிஷ்டவர் சொற்பம் பேசுவார். அதுவும் ஞானகாரியங்களைக் குறித்துத்தான் சம்பாஷிப்பார். மற்றெந்த அலுவல் செய்யும்பொழுதும், வாய்க்குள் ஜெபம் செய்கிற மேனாயாய்

ஏதோ சொல்லிக்கொள்வார் என்று, கண்ணிலே பார்த்து அந்தோனி சுவாமியார் சொல்லியிருக்கிறார்.

அர்ச்சியசிஷ்டவரின் தியானயோகத்தில் விளங்கின மூன்றாம் விசேஷம் வெகு பிரமிப்புக்குரியது. தேவ சிநேகத்தைப்பற்றி இயற்றியிருக்கும் புஸ்தகத்தில் அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு சலேசியார் சொல்லுகிறதாவது: “அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் நமது கர்த்தரின் தேவசிநேக அக்னிகி பொறுக்கக்கூடாமல் பிராஞ்ஞை அற்று மயக்கமாய் விழுவார். தேவசிநேக அக்கினியின் உக்கிரமத்தைத் தணிக்கும்படி துணியைக் குளிர்த்த ஜலத்தில் நனைத்து நெஞ்சில் ஒத்தனம்போடுவார்.”

ஒருநாள் இராக்காலத்தில், நவசந்நியாச மடத்தைச் சுற்றியிருந்த சிறு தோப்பில் அர்ச்சியசிஷ்டவர் தனியே உலாவிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது குளிர்த்த காற்று வீசினது. சிரோஷ்டர் அவரைக்கண்டு, அங்கு என்ன பண்ணுகிறீர் என்று வினாவினார். அதற்கு அர்ச்சியசிஷ்டவர், ஆ; எரிகிறேன், எரிகிறேன், என்று எதார்த்தமாய் கூக்குரலிட்டார். ஜெபத்தியான நேரம் ஒழிந்துபோனாலும், அவர் இருதயம் அதே சிநேக நெருப்பாய் எரிந்தது. இந்தத்

திவ்விய நெருப்பின் எரிச்சலைப் பொறுக்கக் கூடாமல்தான் காற்றோட்டமான வெளியில் உலாவப் போயிருந்தார்.

இப்படியிருக்க, அடிக்கடி தேவநேசப்பெருக்கத்தாலுண்டான நெஞ்செரிவைத் தணிக்க, ஜலம்விட்டுக் கழுவவேண்டியதாயிற்று. இவ்விதமாய் அர்ச்சியகஷ்டவர் நெஞ்சைப் பலமுறை கழுவும்படி, நவசந்தியாச சிகோஷ்டருக்குத் துணையாயிருந்த ஸெலியுஸ் சாங்குய் இனி (Lelius Sanguigni) என்னும் குருவானவர் போனதாக, ஸ்டீபன் அருஸ்தி என்பவர்தானே வாக்குமூலம் கொடுத்திருக்கிறார். திவ்விய கர்த்தரை உக்கிரமமாக இடைவிடாமல் அவர் சிறைத்தொடரென்பது நிச்சயம். அவருடைய மெல்லிய அங்கம் அச்சிறைத்தின் உருக்கத்தைத் தாங்காமல் பெலவினமடைந்தது. தேவதாயின்பேரில் அவருக்குள்ள உருக்கப் பற்றுதலும் தேவ சிறைத்துக்கொத்ததாயிற்று.

சிறு பருவத்திலேயே அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ்தம்மிருதயத்தை அன்புள்ள தேவதாய்க்கு ஒப்படைத்தாரென்று பார்த்தோம். கிருபாகடாட்சம் பொருத்திய அந்தத் தாபும், நானுவிய பேருபகாரங்களை நம் பிரிய தாசனுக்கு அளித்

தருளினார். சேகசபைக்கு அர்ச்சியகஷ்டவரை அழைத்ததும், அந்தத் தாய்தானே. அப்பாமை நாயகியை என்.தாயே என்று அழைத்த ஸ்தனிஸ்லாஸ் நாளாவட்டத்தில் தமது திவ்விய தாயின்பேரில் வைத்திருந்த பாசநேசத்தில் விர்த்தி செய்யாமலிருந்திருக்கக்கூடுமோ? தேவ கன்னிகையைக் குறித்த சிற்சில சரிதைகள், அவளுடைய தரிசனங்கள், புதுமைகள், அவள் அளித்த நன்கொடைகள் இதுகலையெல்லாம் பற்றிய வரலாறுகளைச் சேர்த்து வைத்திருப்பார். ஓய்வு நேரத்தில் அதுகளைத் தம் தோழர்களுக்கு இன்பமாயும் நலநடையிலும் எடுத்துரைப்பார். முதிர்ந்த பத்தியுள்ள குருக்கள் முதலாய் தேவமாதாவைப் பற்றி அர்ச்சியகஷ்டவர் சொல்லிய சரித்திரவருணிப்புகளைக் கேட்க விரும்புவார்கள். வேத சாஸ்திரப் புஸ்தகங்களைப் புரட்டி அதுகளில் தேவதாயின் மாட்சிமை மகுத்துவத்தைக் குறிக்கும் சிறப்புப் பட்டங்கள் வாக்கியங்களைப் பொறுக்கியெடுத்து எழுதிவைத்துக் கொள்வார். ஜென்மப்பாவமில்லாத தாயின் சிறப்பை எடுத்து வருணிக்க வார்த்தைகளில் லேயேயென்று கவலைப்படுவார்.

நாடோறும் அந்தத் தாயைக் குறித்து பத்தி வணக்கத்தோடு ஜெபமாலே ஜெபிக்கிறதோடு கூட அவளுடைய சங்கீதக் கீர்த்தனையும் வாசிப்பார். பிரியத்த மந்திரத்தை உச்சரிக்கும்போதெல்லாம் அதிலுள்ள ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் சிந்தனையையும் தியானித்து ஓர் வித சுவையை அனுபவிப்பார்.

உரோமாபுரியில், சாந்தா மரியா மஜோரோ (Sancta Maria Maggiore) என்னும் நேர்த்தியான கோவிலுண்டு. அக்கோவிலில் சுவிசேஷகரான அர்ச். லூக்காஸ் என்பவரால் வரையப்பட்ட தேவமாதாவின் படம் பூச்சியமாய்க் காப்பாற்றப்பட்டு வருகிறது. இந்தத் திருப்படத்தின்பேரில் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் விசேஷ பத்தி உள்ளவர். அவர் வசித்த மடமும், அந்தப் பட்டயிருந்த திரு ஸ்தலத்துக்கு கிட்டத்தி ளிருந்தமையால், காலையில் விழித்தவுடனும், இரவில் நித்தினா செய்யமுன்னும், அப்பட்டயிருந்த ஸ்தலத்தின் பக்கமாய்த் திரும்பி, தேவதாயின் ஆசீர்வாதத்தை மன்றூபுவார். தாமும் இப்படிச் செய்ததுபோக, தம்முடனிருந்த நவ சந்தியாசுகளுக்குள்ளும் இந்த நல்ல வழக்கத்தை ஏற்படுத்தினார்.

தேவதாயின் புண்ணியங்களைப் பின்பற்றி, அவளைப்போல தாழ்ச்சியென்கிற புண்ணியத்தை வெகுவாய் அநுசரித்து, அதில் மேன்பாடையொபா முயற்சி செய்து வந்தார். ஒருநாள் அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு அறிமுகமாயிருந்த கத்தினால் கம்மென்டோனே ஆண்டவர் அவரைப் பார்க்க மடத்துக்கு வந்தார். வியன்னா நகரில் ஸ்தனிஸ்லாஸ், இக்கத்தினால் மூலமாக, தேவ அழைத்தலின் விஷயங்களை ஒழுங்குபண்ண எத்தனித்தது முந்தின அதிகாரங்களில் அறிந்திருக்கிறோமே. அவர் அர்ச்சியசிஷ்டவரைக் கண்டுகொள்ள வந்த சமயம், ஸ்தனிஸ்லாஸ் பித்தல் உடுப்புப் போட்டு சமையலறையில் ஏதோ தாழ்ந்த வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்ததினால், தாழ்ச்சியை முன்னிட்டு, அதே கத்தை உடுப்போடு கத்தினால் ஆண்டவரைப் பார்க்க ஓடினார். சிரோஷ்டர்கள் இச்சமயம் அவரைத் தடுத்தது, சாதாரண நல்ல அங்கியை மாட்டிக்கொண்டு போகக் கட்டளையிடாவிட்டால், பித்தல் உடுப்போடுதான், கத்தினாலாண்டவரைச் சந்தித்திருப்பான்பது நிச்சயம். இவ்விதமாய் அவர் மனத்தாழ்ச்சியும் பட்டப்பகல் போல் விளங்கின. கோஸ்கா குடும்பம் இராஜகோத்திரத்தை ஒட்டினதென்று எல்லாருக்கும்

தெரியும். ஆனால் ஸ்தனிஸ்லாஸ் தம் குடும்பத்தைக் குறித்து ஒருநாளும் ஒரு வார்த்தை சொன்னதில்லை. சகல சந்தியாகுகளுக்கும் தாம் தாழ்வானவரென்று மற்றவர்கள் மதிப்பதே அவருக்கு சந்தோஷம். யா கொருத் தர் கோஸ்கா குடும்பத்தின் மேன்மையைப் பற்றி யாவது, ஸ்தனிஸ்லாஸ் சிமான் புத்திரன் என்று வது மெச்சிப் பேசுகிறதைக் கவனித்தால், அர்ச்சியகிஷ்டவர் வெகு சாதாரியமாய் சம்பாஷணையின் நடையை வேறு மார்க்கமாய்த் திருப்பி, வேறு காரியங்களைப்பற்றி சல்லாபிக்கத் துவக்குவார்.

தம் துறவற அந்தஸ்தையும், தாம் உட்பட்டிருக்கிற சபைப்பையும், அளவற்ற விதமாய் நேசித்தார். தமக்கு சர்வேசுரன் அளித்த தேவ அழைத்தலைக் குறித்துப் பேசும்போதெல்லாம் அவர் முகம் சிவக்கப் பொங்கி கண்ணீர் தளும்பும். தாம் அடைந்த இப்பெரிய பதவிக்கு தகுதியற்றவனென்றும், நன்றிகெட்டவனாய் நடந்து கொண்டதாகவும் சொல்லித் தம்மை தாழ்த்திக்கொள்வார். சேசுசபை ஏற்பாட்டு சட்டங்களை யெல்லாம் கைப்பாட எழுதினுபோக, பாராமல் முகலாய் அதுகளைப் படித்திருந்ததால் அவர் சரித்திர நூலாகியாகிய பார்த்தோலி என்பவர் எழுதியிருக்கிறார்.

அர்ச்சியகிஷ்டவருடைய இக்கையெழுத்துப் பிரதி வெகுநாளமாய் அழியாமல் காப்பாற்றப்பட்டுவந்தது. அப்பிரதியின் முதல் ஏடு, தற்காலம் வரையில் உரோமையில் பூச்சியமாய் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் அர்ச்சியகிஷ்ட பண்டமாகக் காப்பாற்றப்பட்டுவருகிறது.

10-ம் அதிகாரம்.

மரண தீர்க்கதரிசனம்.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் நவசந்தியாசத்தில் பத்து மாதம் மாத்திரமிருந்தாலும், அவரை அறிந்த சேசசபைக்குருக்களெல்லாம் அவரை அர்ச்சிய சிஷ்டனத்தின் திரவியமாகப் பாவித்தார்கள். பிற்காலம் ஆத்தம் இரட்சணியத்துக்காக என்னென்ன உந்த ஏற்பாடுகளை இவர் சொல்வாரோவென்று மற்ற குருக்கள் சொல்லிக்கொள்வது வழக்கம். ஆனாலும் ஸ்தனிஸ்லாஸ், தூர அந்ரிய தேசங்களுக்குச் சென்று, அங்குள்ள பற்பல பொய் மதஸ்தரை சத்திய வேதத்துக்குத் திருப்பும் நோக்கமுள்ளவராகத் தோன்றவில்லை.

அக்காலத்தில்தான் அர்ச். சவேரியார் நம் இந்துதேசத்தில் பற்பல புதுமைகளையும் ஆச்சரியங்களையும் செய்து ஆபிரிக்கணக்கானபேரை நன்னெறிக்குத் திருப்பினார். அர்ச். சவேரியாரின் நன்மாதிரிகையைப் பின்பற்றி, ஏராளமான குருக்களும் சந்தியாசிகளும் உலகத்தின்

எத்தனையிலும் போய் வேதத்தைப்போதித்து அப்போஸ்தலன் தொழிலை நிறைவேற்றி வேத சாட்சி மாணமும் அடைந்துவந்தார்கள்.

நமது அர்ச்சியசிஷ்டவரோடிருந்த வால சந்தியாசிகளுக்கும், அர்ச். சவேரியாரும் அவரைப் போல தேவ ஆவல்கொண்ட மற்ற அநேகரும் அஞ்ஞான நாடுகளுக்குப்போய் மனத்திருப்புவதினாலுண்டாகி ஞான நன்மையைப் போதகங்களில் சிஷ்டர்கள் எடுத்தாணப்பது வழக்கம். அநேக நவசந்தியாசிகளும் அஞ்ஞான இருளடைந்த தேசங்களுக்குப்போய், அங்குள்ளவர்களுக்கு ஞான வெளிச்சத்தைக் கொடுக்க போவதுள்ளவர்களானார்கள். மேலும் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் தோழர்களில் அநேகர், மெய்யாகவே இந்துதேசம், ஜப்பான்திவு, அமெரிக்காக்கண்டம் முதலிய இராச்சியங்களில் மெய்யான வேதத்துக்காக உழைத்துப் பிற்காலம் வெகு கீர்த்திபெற்று வந்தார்கள்.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசோவென்றால் தூர தேசங்களையும், பொய் மதஸ்தருடைய குருட்டாட்டத்தையும்பற்றி அத்தனையாக நினைக்கவில்லை. அவருடைய கிந்தனையெல்லாம் மோகக்ஷ இராச்சியத்தின்பேரில் கவர்ந்திருந்தது. ஓயாத பாலோக ஏக்கம் பெற்றவர். அவருடைய நீதிச்

சுலோகமெல்லாம் ஒரே வாக்கியத்தில் அடங்கி யிருந்தது. அதாவது: “நான் நித்தியப் பேரி ன்பத்துக்காகப் பிறந்தேனெயொழிய, அநித் திய பாக்கியத்துக்காகவல்ல; ஆகையால் அநி த்திய காரியங்களைப் பழித்து, நித்திய சர்வே சரணை நாடவேணும்” மோகஷகரை சேர்ந்து கடவுளோடு ஒன்றித்து இருப்பதே அவரு டைய பேராவல்.

இதுபோக, அவரிடத்தில் விளங்கின பரவச பான பத்தி உருக்கத்தையும், தேவநேச எக்ச த்தையும், அவருடைய துட்ப சரீரம் தாங்கக் கூடவில்லை. இதனால் அவர் திரோகம் வெகு வாய்ப் பெல்லினப்பட்டு வந்ததைப் பெரியோ ர்கள் கவனித்துப் பரிதாபப்பட்டார்கள். சேக சபையிலுட்படுமுன் வைத்தியராயிருந்த அகுஸ்தீன் மாக்ஸியோ (Augustin Mazzio) னன்னும் நவசந்தியாகியார், ஸ்தனிஸ்லாசின் சுச யினத்தை ஜாக்கிரதையாய் விசாரிக்கும்படி நிய மிக்கப்பட்டார். அர்ச்சியசிஷ்டவரின் உடம்பைத் தேற்றுகிறதற்காக ஆகாரமும் மருந்து களையும் கொடுக்கிறதற்கு அவருக்குக் கட்டளை அளித்திருந்தது. அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் மரிக்கிற தற்குமுந்தி, உண்டான கோடைகாலத்தில், அவருக்கு சமயத்துக்குச்சமயம் வந்துகொண்

டிருந்த ஆயாச மயக்கம் அதிகரித்தமையால், அதிகதவலையோடு அர்ச்சியசிஷ்டவரை ஆதரிக்க வேண்டியதாயிற்று. ஆயினும் இச்சொற்பகக யினத்தினால் அவரைச் சிக்கரத்தில் இழந்து போகக் கூடுமென்று ஒருவரும் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. சொற்ப வியாதியாகத் தோன் றின சோகம் யோசத்தை வருவிக்கக் கூடுமெ ன்று யார்தான் நம்பலாம்? ஜூலை மாதக் கடை சியிலுள்ள அகோர உஷ்ணம் அவருடைய வியா தியை அதிகரிக்குமென்று பபப்படவேண்டியிருந்தாலும், அவ்வுஷ்ணம் யாதொரு கெடுதியும் உண்டுபண்ணவில்லை. கடிய அளவு நல்ல ஆரோக்கியமாயிருந்தார்.

இச்சமயம் முத்திப்பேறுபெற்ற கனிசியுல் இராய்ப்பர், பரிசுத்த பாப்பானவரைக் கண்டு பேசும்படி உரோமைக்கு வந்திருந்தார். இவர் தான் நமது அர்ச்சியசிஷ்டவரை சேகசபையில் சேர்த்து உரோமாபுரிக்கு அனுப்பினவொன்று முந்தின அதிகாரத்தில் அறிந்திருக்கிறோம். ஆகையால் உரோமையிலிருக்கும்போது இவர் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசைப் போய் சந்தித்திருக்க வேணும். மேலும் சுவாமிமார்கள் ஸ்தனிஸ் லாசின் புண்ணிய மேன்மையைப்பற்றி புகழ்ச்சிபாகப் பேசினது அவருடைய இருதயத்துக்கு வெகு சந்தோஷத்தை வருவித்தது.

முத். கணிசியல் இராயப்பர் செய்த பிரசங் கத்தில், அந்தந்த மாதத்தை ஒவ்வொருத்தரும் தங்கள் கடைசி மாதம்போல் பணித்து, ஒவ்வொரு கிருத்தியத்தையும் சுத்த கருத்தோடும் உத்தமமாயும் செய்துமுடிக்க தங்களை தூண்டிக் கொள்ளவேனுமென்று ஏனினர். “பிரியமான சகோதரர்களே, ஆறிலேயும் சாவு, நூறிலேயும் சாவு. நாம் மரிக்கிற நாள் நமக்குத் தெரியாது. ஆகையால் நமக்கிருக்கிற வாழ்நாட்களைப் பிரயோசனப்படுத்திக்கொள்ளவேணும். நீங்கள்

இது நடந்த சொற்ப நாளுக்குள், பனிமா
தாத் திருநாள் (ஆகஸ்டு-ம் 5-ம் தேதி) வந்தது.

அத்திருநாளை, சாங்க்தாமரியா மாஜோரோ (Sancta Maria Maggiore) என்னும் தேவாலயத்தில் வெகு ஆடம்பர சிறப்புடன் கொண்டாடுவது வழக்கம். உரோமாபுரியிலுள்ள ஒரு சிமானும் அவர் மனைவியுமாக இக்கோவிலைக் கட்டுவித்தார்கள். இவ்விருவருக்கும் புத்திர சந்தான மில்லாமையால், தங்களுக்குப் பாத்தியமான திரண்ட ஆஸ்தியை மோகூ இராக்கினிக்கு காணிக்கையாக ஒப்புக்கொடுத்து, எவ்விதமாய் அச்சொத்தைச் செலவழிப்பது அத்தாய்க்குப் பிரியமாயிருக்குமென்று, தேவமாதாவினிடத்தில் மன்றாடினார்கள். தேவதாயும் அவர்கள் பேரில் கிருபைகூர்ந்து தன்பேரால் ஒரு தேவாலயம் கட்டுவிக்கவேண்டுமென்று அறிவித்து அதற்கான இடமும் குறித்தாள். அதாவது, பனி ஒருபோதும் விழாத கோடை காலத்தில். உரோமை எஸ்குவின் (Esquiline). என்னும் பாகத்தில் பனி விழுந்திருக்கும் அதேயிடத்தில் தான் தேவாலயம் கட்டவேண்டுமென்று தேவதாய் நானே குறித்தாள். இந்தத் தேவாலயத்தில்தான் அர்ச். லாக்காஸ் வணந்த தேவமாதாவின பட்டம் காப்பாற்றப்பட்டு வருகிறது. ஸ்தனிஸ்லாகக்கு இப்படத்தின் பேரிலுள்ள பத்தியையும் அறிந்திருக்கிறோம்.

மேலும் இந்தப் பனிமாதாக் கோவிலில் தான் சேக்சபையை ஏற்படுத்தின அர்ச். இஞ்ஞாசியார் முதல் பூசை வைத்தார். இக்காரணங்களையிட்டு சேக்சபையாருக்கு இத்தேவாலயம் விசேஷப் பிரியமுள்ளது.

பனிமாதாத் திருநாளன்று, எம்மானுவேல் தெசா என்னும் குருவானர் அர்ச்சியசிட்டவரோடு அத்தேவாலயத்தைச் சந்திக்கச் சென்றார். வழியில் தேவ கன்னிகையைப்பற்றி சல்லாபித்துக்கொண்டு போனார்கள். குருவானவர் அர்ச்சியசிட்டவரைப் பார்த்து: “இன்னம் பத்தூராளில் கொண்டாடப்போகிற தேவ இராக்கினி யாலோகத்துக்கு ஆத்தும் சார்த் தோடு ஆரோகணமான திருநாளைப்பற்றி என்ன சொல்லுகிறீர்” என்று கேட்டார்.

அதற்கு அர்ச்சியசிட்டவர்: “நான் அத்திருவிழாவைப்பற்றி என்ன சொல்லக்கூடும். சர்வேசரன் தம் நாயாருக்காக புதிதான பாகதீ ஒன்று ஏற்படுத்தியிருக்கவேண்டும். சர்வேசரன் நாயார் அப்பாகதிக்கு இராக்கினியாக கிரீடம் சூட்டப்பட்டான். அங்குள்ள அர்ச்சியசிட்டவர்களும் அந்த இராக்கினிக்கு ஆராதனை செலுத்துவது ஆச்சரியமா? அவர்களுக்குள் வெகு உத்தமர்கள் முதலாய், தேவதாயின்

கீழ்ப்படியை அண்டிவாழுடியாது. தாய் குழந்தைக்குப் பக்கத்திலிருப்பதுபோல் தேவமாதா சர்வேசுவரன் பக்கமாயிருந்தான். வருஷாந்திரம் மோக்ஷத்தில் கொண்டாடுகிற பரலோக மாதாத் திருநாளை இந்த வருஷமும் கொண்டாடுகிறபோது நான் அந்தக் கொண்டாட்டத்தை கண்ணால் பார்ப்பேனென்கிற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு" என்று மறுமொழி சொன்னார்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் சுவாமி யார், ஸ்தனிஸ்லாஸ் தியானயோகத்தில் ஞான விதமாயாவது, ஈடுபிகாத்தினாலாவது மோக்ஷ கொண்டாட்டத்தைத் தியானித்துப் பார்ப்பாராக்குமென்று ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவர் சொன்னது தீர்க்கதரிசனமாய் தம் மாணத்தைப்பற்றிப் பேசினதென்றும் நினைக்கவில்லை. அர்ச்சியசிஷ்டவரோவென்றால், தம் மாணத்தை முன்னிற்தவராகத்தான் இவ்விதம் கூறினொன்று பின் வருபவையிலிருந்து அறிவோம்.

மரணவியாதி—மோக்ஷ இராக்சீனி
பரலோகத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகிறான்.

ஆகஸ்ட் மாதம் 10-ம் தேதி வேதசாட்சியான அர்ச். லவோஞ்சியார் திருநாள். இந்தத் திருநாளில் ஸ்தனிஸ்லாசின் மனதிலுள்ள அந்தரங்க இரகசியங்கள் வெளியாயின, அர்ச்சியசிஷ்ட பிராஞ்சிஸ்கு போர்ஜியார், தாம் சம்சாரவாசியாயிருக்குங் காலத்தில் குறிப்பத்தில் அநுசரித்துவந்த பத்திமுயற்சி ஒன்றை சேகசனையிலும் ஏற்படுத்தினார். அதாவது, வருஷத் துவக்கத்தில் திருவுளச்சீட்டு மூலியமாய், ஒரு அர்ச்சியசிஷ்டவரை, பின்வரும் வருஷத்துக்குப் பாதுகாவலாகத் தெரிந்து கொள்ளுகிறது. இப்படித் தெரிந்துகொண்ட அர்ச்சியசிஷ்டவர்போலே பற்பல தர்மக் கிரியைகளும் புண்ணிய செயல்களும் இயற்றுவதுபோக, அவர் சரித்திரத்தை வரசித்து அவருடைய நன்மாதிரிகையைப் பின்பற்ற முயலுகிறது. மேலும் அவர் திருநாளுக்கு ஆயத்தமாக நபர் ஒறுத்தல் செய்து, திருநாளன்று

திவ்வியசம்பிரசாதம் பெற்றுக்கொள்ளும் வழக்
கமுமுண்டு. சேகசபையில் இந்த நல்ல வழக்
கம் ஏற்பட்டபோது, வருஷாந்தரம் பாதுகாவ
லான அர்ச்சியசிஷ்டவர்களைத் தெரிந்துகொள்
வதற்குப் பதிலாய் மாதாந்தரம் தெரிந்துகொ
ண்டார்கள்.

ஆகஸ்ட் மாதத் திருவுளச் சீட்டில், ஸ்த
னிஸ்லாகுக்கு உலகமெங்கும் பிரபல்லியமான
வேதசாட்சியான அர்ச். லவோஞ்சியார் பாது
காவலானார். உடனே, பாதுகாவலான அர்ச்
சியசிஷ்டவர்போலே, ஏராளமான தபங்கிரி
யைகளையும் புண்ணிய முயற்சிகளையும் செய்ய
சொஷ்டரிடம் உத்தரவு கேட்டார். அர்ச்சிய
சிஷ்டவருடைய சரீர பெலயினத்தை அறிந்து,
குறித்த தபமுயற்சிகளில் அனேகத்தை குறை
க்கும்படி சொஷ்டர் கட்டளையிட வேண்டியநா
யிற்று. உத்தரவுபெற்ற புண்ணியக் கிருத்தி
யங்களை ஸ்தனிஸ்லாஸ் பிரமாணிக்கமாய்ச்
செய்துவந்தார்.

அர்ச். லவோஞ்சியார் திருநாள் கிட்டினது.
திருநாளுக்கு முந்தினநாள் பரிசுங்கமாய் ஐந்து
மணி கசையால் தம்மை அடித்துக்கொள்ளும்
படி உத்தரவுபெற்று, அத்தபகைச் செய்து முடி
த்தார். திருநாளன்று காலை, தேவ இராச்

சுளிக்கு ஒரு நிருபம் எழுதி மார்போடு அனைத்
துக்கொண்டு, திவ்விய சம்பிரசாதம் பெற்றார்.

இருதயத்தோடு அனைத்திருந்த நிருபத்தில்
“தேவ தாயே! பாலோகத்துக்கு ஆரோ
கணமான உங்கள் திருநாள் கிட்டிவருவது.
நங்கள் பாலோகத்துக்கு இராக்கினியாக ஆந்
தும் சரீரத்தோடு எழுந்தருளிப்போன ஞாப
கத்தைக் கொண்டாடும் திருநாளின் ஆனந்த
சிறப்புக் கொண்டாட்டத்தை நானும் இந்த
வருஷம் அதுபவிக்கும்படி, உங்களடிமையா
கிய என்னையும் பாலோகத்துக்கழைத்துக்
கொள்ளுங்கள். எனது பாதுகாவலான அர்ச்
சியசிஷ்ட லவோஞ்சியாரோ, நீரும் எனக்காக,
தேவதாயாரிடம் பரிந்துபேசி, என் தாழ்மை
யான மனுவை அடைந்தருளும்.” என இவ்வித
மாய் எழுதியிருந்தது. இந்தக் கடிதத்தை இரு
தயத்தோடு அனைத்துக்கொண்டுகான் திவ்விய
சேகவை தமதிருதயத்தில் பெற்றுக்கொண்
டார்.”

• அன்று காலை சமையலறையிலுள்ள தாழ்ந்த
அலுவல்களைச் செய்வதில் போக்கினார். அறிப்
பின் நெருப்பைப் பார்த்து நாக நெருப்பைப்
பற்றித் தியானித்தார். மேலும் அர்ச். லவ
ோஞ்சியார் வேதசாட்சியாய் மாணமடைந்த

போது இவ்வித நெருப்பின் சுவாஸியினுல்தான்
ஏரிக்கப்பட்டாரென்றும் அடிக்கடி சிந்தித்த
தாக, பாசியோ சுவாமியாரிடம் அர்ச்சியசிஷ்
டவர் தானே சொன்னார்.

காலையில் மன்றாடியிருந்த சதுவைப் பெற்
றுக்கொண்டதற்கு அடையாளமாக, அர்ச். லவ்
ரோஞ்சியார் திருநாள் சாயாட்சைதானே வியா
தியாக விழுந்தார். அவரைத் தூக்கி அறைக்கு
கொண்டுபோன நவசந்தியாகியாரிடம் அர்ச்.
ஸ்தனிஸ்லாஸ் “நான் இன்னம் சில நாளைக்குள்
மரித்துவிடுவேன்” என்று தெளிவாய்க் சொன்
னார். இதைக் கேட்டவர் திகிலடையவில்லை.
ஏனெனில் நாடி சுருக்காய் அடித்தாலும் சாத்
தின் அடையாளம் தோன்றவில்லை. ஆனால்
சுரம்பெளக்கிடாமல் உள்ளே குடி கொண்டிருந்
ததுதான் மோசம்.

சொடியுஸ் ஆக்வாயிவாவும், பாசியோ சுவா
மியாரும் தனித்தனியாக வியாதிக்காரரை சத்
திக்கப் போனார்கள். இருவரிடமும் ஸ்தனிஸ்
லாஸ்: “நான் தேவமாதா மோகூத்திக்கெழு
ந்தருளின திருநாளை மோகூத்தில் கொண்டாட
என்னை அழைத்துக்கொள்ளும்படி. அர்ச். லவ்
ரோஞ்சியார் மூலையமாக மன்றாடியிருந்தேன்.
அந்த வரம் எனக்கு அறிக்கப்பட்டதாக நான்

நம்புகிறேன்” என்று கூறினார். இதுகளால்
லாம் புகன்கிழமை சாயாட்சை நடந்த விசே
ஷங்கள்.

வியாழன் வெள்ளித்திழமைகளில் ஜாம் மிஞ்
சாமல் சொற்ப வியாதியாய்த்தான் இருந்தார்.
வெள்ளித்திழமை மத்தியானத்துக்குப் பின்
ஜாம் மேலிட்டது. அநையால் அவர் பரித்
திருந்த அநையைவிட்டு நீக்கி, மேல் மெத்தை
யிலுள்ள விலாசமும் ரொளியமுமான ஒரு
அறைக்கு பெலுசியுஸ் சுவாமியார் அர்ச்சிய
சிஷ்டவரைத் தூக்கிக்கொண்டு போனார். மற்
றனைக வால சந்தியாகிகளும் சுவாமியாரோடு
மேல் மெத்தை அறைக்குச் சென்றார்கள்.
ஸ்தனிஸ்லாஸ் கட்டிலில் படுத்துமுன், தனா
யில் முழந்தாளிட்டு சொற்பநேரம் ஜெபித்
தார். அப்புறம் கட்டிலின்மேல் சிலுவைஅடை
யாளம் வரைந்து: “இதுதான் என் கடைசி
வியாதி; இப்படுக்கையைவிட்டு நான் எழும்ப
மாட்டேன்” என்று சொன்னதை சுற்றி நின்ற
வர்களெல்லாரும் டேட்டார்கள். கேட்ட தோ
ழர்கள் ஆயாசப்பட்டு, திகிலடைவதை அர்ச்
சியசிஷ்டவர் கவனித்து, “தேவ பித்தமானால்
நான் சொல்லுகிறபடி ஆகும்” என்று சேர்த்துச்
சொன்னார்.

வெள்ளிக்குழமை சாயாட்சைமுதல் அகஸ்ட் மாதம் 14-ம் தேதியாகிய ஞாயிற்றுக்கிழமை மட்டும் யானொரு மாற்றமின்றி அதே ஜூரம் அடித்தது. ஞாயிற்றுக்கிழமை தன்மை விசாரித்துக்கொண்டிருந்த துணைச் சகோதாரிடம் தாம் அன்று இரவு மரிப்பதாகச் சொன்னார். அதற்கு துணைச்சகோதாரர் இந்த அடப அசௌக்கியத்திலிருந்து ஆதோக்கியமடைவதற்கு வேண்டிய புதுமையைவிட, இதனால் சாகித தற்கு அதிகபெரிய புதுமை அவசரமாகத்தே. ஆனாலும் தேவமாதா பாலோகந்தனுக்கு எழும் தருவின கொண்டாட்டத்திற்கு உம்மையும் பாகிக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோக விரும்புகிறேனோ, என்னமோ" என்று மறுமொழி கூறினார்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை மத்தியானத்துக்குள் ஸ்தனிஸ்லாசுக்குள்ளான வியாதியின் அகோரத்தினால் நவசந்தியாச மடத்திலுள்ளவர்களுள்ளாரும் வெகு திகிலடைந்தார்கள். மரணம் கிட்டிவிட்டதாகத் தோன்றினது. மாணசோபன் கொண்டவராகக் கிடந்தார். சரீரப் பெலனினமும் மேவிட்டது. அர்க்கியசிடவருக்கு அருகாமையிலிருந்த பாசியோ சுவாமியார், பற்பல மருந்துகளைக் கொடுத்து மயக்கம் தெனியும்படி.

முயன்றார். "சொற்ப இருதயமுள்ளவனோ, இந்த வியாதிக்காக மன தைரியத்தை இழந்து போகலாமா" என்று சுவாமியார் நகைப்போடு பேசினார்.

"நான் சொற்ப இருதயமுள்ளவனென்பது மெய்தான். ஆனால் இந்த வியாதியினால் நான் சாகவேண்டியபடியால், வியாதி சொற்ப வியாதியல்ல" என்று சமாதான சந்தோஷத்தோடு ஸ்தனிலில்லாஸ் பதில் சொன்னார்.

கொஞ்சநேரத்துக்குப்பின் ஓர்வித ஜன்னி போடு மாண ஆபத்தைக் குறிக்கும் மற்ற அடையாளங்களும் தென்பட்டன. குளிர்ந்த வேர்வையும் வேர்த்தது. முடிவு நெருங்கிவிட்டது.

அன்று இரவுதானே பாவசங்கீர்த்தனம் கொடுத்து திவ்வியநன்மையும் அறைக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். திவ்விய சற்பிரசாத ஆண்டவர் அறைக்குள் துழைந்ததும், தளர்ந்து வாடிக்கிடந்த ஸ்தனிலில்லாசின் அங்கம் பதறி ஆனந்தத்தால் துடித்தது; கண்கள் ஜொலித்தன. திவ்விய சேசவுக்கு ஆராதனை நமஸ்காரம் செலுத்தினார். அர்க்கியசிடவர் பக்கமாய்க் கூடியிருந்த சகோதார்களுள்ளாரும், அவர் பத்தி உருக்கத்தைக் கண்டு கண்ணீர் சிந்தினார்கள்.

அவர்கள் அருமைத் தோழனை இழக்கப்போகிறதை சிந்தித்து சிலர் புலம்பினார்கள். அர்ச்சியசிஷ்டவரோவென்றால், தெளிவான குரலோடும், யாரும் கேட்கக்கூடிய சத்தத்தோடும், தாம் செய்திருக்கக்கூடிய தப்பனை குற்றங்களுக்கெல்லாம் எல்லா பிடமும் மன்னிப்புக் கேட்டார். சிரோஷ்டர்கள் தமக்குச் செய்த உபகாரங்களுக்கெல்லாம் நன்றி செலுத்தினார். அர்ச்சியசிஷ்டவரோடு போர்ஜியார் தம்மைச் சேகசனையில் சேர்த்த பெருபகாரத்துக்காக அவருக்குப் பூண் வந்தனம் கூறச்சொல்லி அழைப்பினார். பின் இருதயத்திலுள்ள இன்பத்தின் அடையாளமான முக மலர்ச்சியையும் அவரிடம் விவரினை உருக்கமான பத்தியையும் கண்ணுற்றவர்களெல்லாரும் அதிகமறிகமாய்க் கண்ணீர் விட்டார்கள்.

அதற்கப்புறம் அவஸ்தைபூசுதல் பெற்றார். வெகு வனக்க ஆசாரத்துடன் அதிகச் சடங்குகளையும் ஜெபங்களையும் தாமும் ஒத்து செய்து முடித்தார். மாணசமயத்தில் அடையவேண்டிய பரிபூரணபலனை அடையப்படி நிரும்பவும் பாவசங்கீர்த்தனம் செய்தார். இறுக்கெல்லாம் ஆனதும், கொஞ்சநேரம் வெகு நேச அன்போ

டும், புன்னகைப்பான முக வசிகரத்தோடும், தம் தோழர்களாகிய சில சகோதரர்களோடு சல்லாபித்தார். அவர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பகஷ அமரிகையோடு மறுமொழி கூறினார். அவர்கள் அவர் கையில்கொடுத்த ஜெபமாலையை அர்ச்சியசிஷ்டவர் மாணமட்டும் கையிலேந்திக்கொண்டு, சேசு மரியே என்னும் பரிசுத்த நாமங்களை உச்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அவருடைய பழைய சிரோஷ்டரான அல்போன்சோ ருயிஸ், என்னும் குருவானவர் இச்சமயம் அர்ச்சியசிஷ்டவரைச் சந்திக்க வந்திருந்தார். “கையில் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிற ஜெபமாலையைக்கொண்டு என்ன பண்ணுகிறீர்” என்று அக்குருவானவர் வினாவினார். “இது என்னுடைய பரிசுத்த தாயாரின் சொத்து” என்று அர்ச்சியசிஷ்டவர் மறுமொழி கொடுத்தார். அதற்கு குருவானவர்: “தேரியமாயிரும்! சீக்கிரத்தில் உமது தாயாரோடு மோகஷத்தில் அபிமுகமாயிருந்து, அவளுடைய காங்களைமுத்திசெய்வீர்” என்றார்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும், அர்ச்சியசிஷ்டவர் இருதயம் ஆனந்தத்தால் பூரித்தது. தேவதாயைத் தரிசித்தவண்ணமாய், தமது காங்கையும், நேத்திரங்களையும் வானத்துக்கு நேரே உயர்த்தி நன்றி செலுத்தினார்.

குருவானவர் பரிக்கையின் பக்கத்தில் முழங்
காவிட்டு அர்ச்சியசிஷ்டவரைப் பார்த்தவுண்ண
மாயிருந்தார். அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசோ, குரு
வானவருடைய ஜெபமாலையில் தொங்வின ஒரு
பத்தை அடிக்கடி முத்திசெய்தார். மேலும்
கட்டிலுக்குப் பக்கத்திலிருந்த தேவதாயின்
படத்தையும் திரும்பத் திரும்ப முத்தமிட்டார்.

மனதில் கலக்கத்தை வருவிக்கக் கூடியது
ஏதாவது உண்டாவென்று கேட்டார்கள்.
“யாதொன்றும் இடையாது” என்று விடை
கொடுத்தார். அவர் நம்பிக்கையெல்லாம் தேவ
சிருபையின்பேரில் வைத்து, சுகலத்திலும்
தேவசித்தத்துக்கமைந்திருந்தார். “என்னிரு
தயம் ஆபத்தமாயிருக்கிறது, ஆண்டவரே, என்
இருதயம் ஆபத்தமாயிருக்கிறது” என்ற தேவ
சங்கீத வார்த்தைகளை அடிக்கடி வாய்க்குள்
சொல்லிக்கொண்டே யிருந்தார்.

கொஞ்ச நேரத்துக்கப்பால், கிரேஷ்டர் சுவா
மியார் திவ்வியநற்கருணை கொண்டு வந்திருந்த
படியால், திரும்பவும் பாவசங்கீர்த்தனம் செ
ய்து, ஆத்தமத்தின் ஆதாமாயே திவ்விய
சற்பிரசாதத்தைப் பெற்றார்.

மறுபடியும் மூன்றாம் தடவை பாவசங்கீர்த்
தனம் செய்தபிறகு, விபாதிஸ்தனா விசாரித்த

துணைச் சகோதரரைப் பார்த்துத், தமது சகோ
தராகிய நவசந்தியாசிகளெல்லாம் எங்கே,
என்று விசாரித்தார். அவர்களெல்லாரும் தித்
தினா செய்கிறார்களென்று அறிந்து, அவர்களை
தாம் விசாரித்ததாகவும், தாம் காட்டியிருக்கும்
தூர்மாதிரிகைகளுக்கெல்லாம் மன்னிப்புக் கே
ட்டதாகவும் சொல்லும்படி கோரினர். கட்டி
லருகாமையிலிருந்த பாசியோ சுவாமியானா
ரோக்கி. “நோம் கிட்டிவிட்டது. முஸ்திப்பா
யிருப்போமாக” என்று ஸ்தனிஸ்லாஸ் சொன்
னார்.

உடனே வேறொரு குருவானவர் சேசநாதர்
சுவாமியின் திருப்பாடுகளைக் குறிக்கும் “சிற்
சில ஜெபங்களையும், மரிக்கிறவர்களுக்குரிய
ஆராதனை ஜெபங்களையும் சொல்லத் தொடங்கி
னார். அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ், பாபெட்ட சருப
த்தைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு, மகா ஆசா
ரப் பத்தியோடு அச்செபங்களை பிள்தொடர்
ந்து சொன்னார்.

அச்செபங்களை உச்சரிப்பதினாலும், அதுக
ளின்பேரில் கவனமாயிருப்பதும், களைப்பை
உண்டிபண்ணுகிறதில்லையாவென்று வினாவினர்
கள். அர்ச்சியசிஷ்டவர் அது தமக்கு வெகு
ஆறுதலைத் தருவதாக மொழிந்தார். ஆனாலும்

வியாதிஸ்தனா பெலரினப்படுத்தாதபடி. உப
க்கச் சொன்ன ஜெபத்தை கிறுத்தினார்கள்.
அப்போ அர்ச்சியசிஷ்டவர் தானே சந்தமாய்
ஜெபிக்க ஸ்தாம்பித்தார். கர்த்தாயை சபையா
ராகிய தியோனிகியஸ் இயற்றிய ஜெபங்களில்
சிலதைப் பாராமல் சொன்னார். இதுபோக,
சர்வேகான் அவருக்களித்த பேருபகாரங்களுக்
காக லத்தின் பாஷையிலேயே நன்று செலுத்தி
னார். விசேஷமாய் தம்மைக் காப்பாற்றி தமக்
குத் தேவ அழைத்தலின் சலுகைக் கொடுத்த
தற்காக ஸ்துதி செலுத்தி, தம்முடைய குற்
றங்களுடையெல்லாம் கழுவி, மமாதானத்தில் சர்
வேசுரன் தமதாத்தமத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்
படி மன்றாடினார். பாடுபட்ட கருபத்தின் கை
கால் விலாக்காயங்களை முத்தமிட்டு, தமது
தலையை நிவ்ளிய சேசுவின் முன்முடியோடு
அணைத்துக்கொண்டார்.

நிவ்ளிய சுந்திதானத்தில் போய் சிறு முஸ்
கிப்பாயிருக்கையோவென்று கேட்டதற்கு:
“என்னிருதயம் ஆபத்தமாயிருக்கிறது ஆண்ட
வோ! என்னிருதயம் ஆபத்தமாயிருக்கிறது”
என்ற தேவ சங்கீத வாக்கியத்தையே சொன்
னார். பின் தம் மாதார்தாய் பாதுகாவலான
அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் நாமங்களை எழுதிவைத்

திருந்த கைப்பிதியைக்கொண்டு வர்த்தொல்லி,
அந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர்களைப் பார்த்து தம்
காத்தாமத்துக்காக வேண்டிக்கொள்ளும்படி,
சுற்றி கின்றவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டார்.

வியாதியின் துவக்கத்திலிருந்துதானே, தப
சியாக மரிக்கும் அடையாளமாகத் தம்மை
கட்டாந்தனையில் கிடத்துமாடியாக பஞ்சரித்
துக் கேட்டிருந்தார். ஆனால் அதற்கு ஒருவ
ரும் இணங்கவில்லை. இச்சமயம் திரும்பவும்
மன்றாடினார். ஆகையால் அவருடைய ஆசை
பைத் தீர்க்கும்படி, கீழே ஒரு பலகையிலே
அவனைக் கிடத்தினார்கள். நடுச்சாமம் கடந்து
பிறகு நேத்துக்குப் பின்னும் கீழேதான் படுத்
திருந்தார். தேவமாதா பரலோகத்துக்கு எழுந்
தருளின திருநாளன்று, விடியமுன் அர்ச். ஸ்த
னரிஸலாஸ் அதே கிடையாய்ப் படுத்திருக்கும்
போது, அவருடைய சிஷ்டடர்களாயிருந்த,
பாசியோ, அல்போன்கஸ் ருயிஸ், அர்ச்சியசிஷ்
டவருடைய முகல் சரித்திர நூலாசிரியரான
பாசெவிஸ்கி என்னும் குருக்களெல்லாரும்
அவனைச் சுற்றி முழங்காவிலிருந்தார்கள். ஜெ
பிக்கிற சத்தமும், கண்ணீர் சிந்தி புலம்புகிற
சத்தமும் கவிர வேறே ஒரு சத்தமும் கிடை

திலகொன்று வேகெரு மாற்றமுண்டானது. அர்ச்சியசெஷ்டவர் முகமலர்ச்சி ஓர் கிதபி. இவர்கள் பெற்றதுபோல் தோன்றினது. ஸ்தலிஸ் லாஸ் தம்மைச் சுற்றி இங்குமங்கும் பார்த்தார். தாம் பார்த்த ஏதோ விசேஷ காட்சிக்கு அருகாமையிலிருந்தவர்களும் ஆசை வணக்கம் காட்டவேண்டுமென்று வருத்தி தேட்டப்போல் விளங்கினது.

ருபின் சுவாமிபாற் சிலகொன்று எழுந்தி அர்ச்சியசெஷ்டவர் பங்கம் சென்றார். அந்தக்ஷணத்தில்தான், பரிசுத்த கீழ்ப்படிந்தவன் லாலனா ஸ்தலிஸ்லாஸ், தேவமாதாவையும், அவளோடு துணையாக வந்திருந்த பரிசுத்த கன்னிகைகளையும் தெளிவாகப் பார்த்ததாக வெகு அக்களிப்போகும் இரகசியமாயும் ஒரு வானவருக்குச் சொன்னார். மேலும் தாய்மரிக்குமட்டும், தேவ கன்னிகையைப் பரிசுத்தராய்ப் பார்த்ததாக, அர்ச்சியசெஷ்டவர் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததாகவும், அவர் அந்த இராகியர்கள் எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள்.

பரிசுத்த பாமகாயக தமது தாசனைத் தம்முடைய திருகாளை மோகூத்தில் கொண்டட்ட அழைத்துக்கொண்டு போனும்படி வந்திருந்த

அர்ச்சுனிஸ்லாஸ் பர்பியமன மானம்.

சிலேகாஸ்டைய தாயர் என்னுடைய தாயர். (அர்ச்சுனிஸ்லாஸ்.)

கொள். ஸ்கனில்லாஸ் தீர்க்கதரிசனமாய்ச் சொன்னதெல்லாம் நிறைவேறின.

தேவலோகத்திலிருந்து இறங்கிவந்த இராக் கினியின் கர்ட்சி மறைந்ததோடு, அர்ச்சுனிஸ்லாஸ் பரலோக பிராப்தியானார். தேவநாயாணாக்கண்ட ஆனந்த புன்னகை முகத்தில் குழுகொண்டிருக்கும்போதுதானே, கடைசி மூச்சு விட்டார். மாணத்துக்குப் பின்னும் அதே புன்சிரிப்பு அவர் முகத்தில் தங்கியிருந்தது.

அர்ச்சுபிசிஷ்டவர் மரித்ததும் மரிக்காததும் ஒருவரும் கண்டுபிடிக்கவில்லை. ஜெபமாலையும் பாடுபட்ட சூரபழம் ஒரு கையில் ஏந்தி, இன்னொரு கையில் விகவாசத்துக்கடையாளமான மங்கிரித்த மெழுதுநிறையப் பிடித்தவண்ணமாய் நித்திய நித்திரை செய்தார்.

மரித்துவிட்டாரோவென்று சுவாமிமார்கள் ஒருத்தரொருத்தரைக் கேட்டார்கள். ஒருவரும் பிச்சயமாய்ச் சொல்லக்கூடவில்லை. ஆகையால் தேவமீதாவின் படத்தை யெடுத்து முகத்துக்குமுன் காட்டினார்கள். தேவதாயின் படத்தைக் கண்டவுடன் அவர் முகம் மாறாமலிருந்ததே அவர் மரித்ததற்கு அடையாளமீச்சுது.

தேவமாதா பரலோகத்துக்கெழுந்தருளின
திருநாள் என்று காலே முன்றேகால் மணிக் கு,
அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் ஆத்தமம் பாகநி செ
ன்று மோக்ஷ இராக்கினியின் திருநாள் கொண்
டாடப் போச்சுது.

12-ம் அதிகாரம்.

மரணத்துக்குப்பின் உண்டான மகிமை.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் மரித்தபோது அவரு
க்குப் பதினெட்டு வயது இன்னமுடியவில்லை.
உலோமாபுரியில் பத்துமாதந்தான் நவசந்தியா
சத்தில் குடி கொண்டிருந்தார். உலோமை நக
ரில் அவரை அறிந்த ஜனங்கள் வெகு சொற்
ப்பேர். நவசந்தியாசிகளுக்கு ஊராரோடு புழ
ங்குவதற்கான சமயங்களும் கிடையாது.
வெளியே ஊர்க்காடுகளில் நவசந்தியாசிகள்
உலாவப்போகிற வழக்கமுண்டுதான். அச்சம
யங்களில் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் மேமை மரியா
தை, அடக்கவொடுக்கம், ஞானப்பிரகாசம்
ஜோவிக்கும் அவர் முகம், இதுகளைக்கண்டு ஆச்
சரியப்பட்டு சிலர் அவர் யர்வொன்று விசாரிப்ப
துண்டு. ஆனால் இவ்விதமாய் அவரை அறிந்தி
ருந்தவர்கள் எவ்வளவு சொற்ப்பேர்.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் சபாவ இலட்சணங்
கள் வெகு உசிதமானதும், வெகு மனோகாத்
தைத் தரக்கூடியதுமானது. நடுத்தர வளர்த்

திபுள்ளவர். அவருடைய முகம் சற்றே உருண்டைவடிவுள்ளதும் பார்வைக்கு வெகு செளந்திரியமாயிருந்தது. தலைமுடி சிவந்த கருப்பானது. அவருடைய அங்கம் தருந்த திட்டமுள்ளதாயும் பார்வைக்குப் புஷ்டியானதுபோலும் தோன்றும். வெளுத்த நிறமுள்ளவரானாலும் அவர் கன்னங்கள் உரோசாச் சிவப்புடைத்தாயிருந்தன. அவர் கண்களிரண்டும் மணிகளபோல் ஜொலிக்கும். அவைகளினின்று பரலோக ஒளி வீசும். தேவநேசம் ஒளிர்ந்த அக்கண்மணிகளிலிருந்து சமயத்துக்குச் சமயம் கண்ணீர் ததும்பும். அவருடைய இருதயத்திலும், முகத்திலும், கிரியையிலும், ஸ்தனிஸ்ஸாஸ் சம்மனசுதானென்று கிளாடியுஸ் ஆகவாவீவா சொல்வது வழக்கம்.

உரோமாபுரியில் ஸ்தனிஸ்ஸாசை முகமுகமாய்த் தரிசித்தவர்களும், அவரை அறிந்தவர்களும் வெகு சொற்பப்பேர். ஜெர்மனி தேசத்திலிருந்து வந்திருந்த சில கர்தினுஸ்மார்களும், குருக்களும், இவருடைய விநோத சரித்திரத்தைக் கேள்விப்பட்டு அர்ச்சியசிக்ஷ்டவரை அறிந்திருக்கலாம். அவர் சீவியகாலத்தில் அர்ச்சஸ்தனிஸ்ஸாசை அறிந்த மற்றவர்கள் வெகு சொற்பப்பேர்.

ஆனாலும், அவர் மரித்த கஷணமே அர்ச்சஸ்தனிஸ்ஸாசின் பேர் ஊடுங்கும் விளங்கினது. அவருடைய மாண அடக்கத்துக்கு வந்து கூடின ஜனங்களின் கூட்டம் கெம்போமான ஓஜயத்தைக் குறித்தது. எவ்விதமாய்த்தான் உரோமாபுரி முழுதும் அவர் மாணத்தின் சங்கதி பாவினதோ? அர்ச்சியசிக்ஷ்டவர் ஒருவர் பரலோகம் சென்றார் என்றுதான் எல்லாரும் சொல்லிக்கொண்டார்கள். மரித்தவருடைய காங்கனையும் கால்களையும் அன்பாய் முத்திசெய்யும்பலும் பாலாய் ஜனங்கள் வந்து கூடினார்கள். அவர்களுக்குள் அநேகர் விருத்தாபியமான குருக்களும் சந்தியாசிகளுமாம். பிற்காலத்தில் கர்தினுஸ் பட்டம் பெற்ற பிராஞ்சிஸ்கு தொலேதோ என்கிற சுவாமியாரும், ஸ்தனிஸ்ஸாசின் சீர்ததைச் சந்திக்கவந்தவர்களில் ஒருவர். அவர் அச்சமயம் சொன்னதாவது: “எங்களைப்போல விருத்தாப்பியமான குருக்கள் சாகும்போது, அவர்களைத் தேடிவருவார் ஒருவருமில்லை. இதோ போலண்டு தேசத்து வாலன் ஒருவர் மரித்ததும், உலகமெல்லாம் வந்து அவருடைய சீர்த்துக்கு உபசாரம் செலுத்துகிறது.”

சேக்சுபெயில் மரிக்கிறவர்களை வெகு சாதாரணமாய் அடக்கம் பண்ணுவது சேக்சுபெயில் ஏற்பட்ட வழக்கம். அப்படியிருந்தாலும், அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் மாண அடக்கம் வெகு கெம்பிரமாயிருந்தது. அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு போர்ஜியாவின் உத்தரவுப்படி, கோவிலில் பீடத்தில் நிரூபம் வாசிக்கும் பக்கத்தில் அர்ச்சிய சிஷ்டவரின் சரீரத்தை அடக்கம்பண்ணினார்கள். கல்லறையின்மேல், வழக்கத்துக்கு விரோதமாய் ஏராளமான பூக்களை அள்ளித் தெளித்திருந்தன.

நாளுக்குநாள் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் ஆத்திரமத்தில் நடந்தேறிய இரகசிய அதிகார புதுமைகளெல்லாம் வெளியாயின. மாண நோத்தில் மோகூ இராக்கினி காட்சி கொடுத்து, அவனாமோட்சத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனதும், வியன்னாகரில் கடும் வியாதி அவஸ்தையாயிருக்கும்பொழுது தேவ கன்னிகை அளித்த உபகாரமும், சேக்சுபெக்கு அந்த நாயகியால் அழைக்கப்பட்டதும், அர்ச். பார்பரம்மாள் உதவியினால் புதுமையாகச் சம்மனசுக்கள் கரங்கனிலிருந்து திவ்வியநற்கருணை பெற்றுக்கொண்டதுமெல்லாம் வெளியாயின. அநேக சுவாமியார்கள் அவருடைய ஆச்சரியம் நிறைந்த சிவிய சரித்திரத்தை எழுதினார்கள்.

ஸ்தனிஸ்லாசோடிருந்த நவசந்தியாசிகளெல்லாரும்கூட அவரை அர்ச்சியசிஷ்டவராகவே பாவித்து வணக்கம் செலுத்திவந்தார்கள். அர்ச்சியசிஷ்டவர் மரித்த இரண்டு வருஷத்துக்குப்பிறகு அவருடைய சிரசின் எலும்பை எடுத்து அர்ச்சியசிஷ்ட பண்டமாகத் தங்கள் சிறு கோவிலில் பத்திரம் பண்ணும்படி நவசந்தியாசிகள் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அப்பிரகாரம் மெழுகுதிரிகள் பிடித்துக்கொண்டு, அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் கல்லறைக்குச் சென்றார்கள். துணைச் சகோதரர் ஒருவர் கல்லறைக்குள் துழைந்து பார்த்தபோது, அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் சரீரம் அழியாமலும், மரித்தபோது இருந்த பிரகாரமே, காப்பாற்றப்பட்டிருந்ததைக் கண்டார். உடனே அவர் பிரதிப்பு சந்தேஷத்துடன், “ஸ்தனிஸ்லாஸ் அழியாமலிருக்கிறார், ஸ்தனிஸ்லாஸ் அழியாமலிருக்கிறார்” என்று கூவினார்.

அர்ச்சியசிஷ்டவரின் சரீரத்தை அழியாமல் காப்பாற்ற யாகொன்றும் செய்யாமலிருந்தும், அவர் சரீரம் இந்த இரண்டு வருஷகாலமும் அழியாமல், மரித்தபோது இருந்த நிலைமையில் காப்பாற்றப்பட்டது பெரிய புதுமைதான்.

ஆனால் சில வருஷங்கள் சென்றபின் 1601-ம் வருஷம் அவர் கல்லறையைத் திறந்தபோது,

அவர் சரீரம் அழிந்துபோயிருந்தது. அவருடைய எலும்புகளை எடுத்து பூச்சியமாய் ஒரு பெட்டியில் வைத்து கோவிலில் பகாங்கமாய் ஸ்தாபித்தார்கள்.

இந்த சமயம் நடந்த புதுமையாவது. அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய எலும்புகளை எடுக்கும் வேளையில், அருகாமையில் நின்ற, ஜேசுவென்னும் கோவில் சக்கிரிஸ்தன், பரிசுத்த ஸ்தனியஸ்கின்பேரில் அவருக்குள்ள அன்பினால் துண்டப்பட்டு, முதுகெலும்பிலுள்ள ஒரு துண்டையாருமறியாமல் திருடிக்கொண்டுபோய், ஜேசுவென்னும் கோவில் சக்கிரிஸ்தியில் வெகு பூச்சியமாய்ப் பட்டுத் துணிகளினால் பொதிந்து மறைவாய் வைத்தார்.

ஆனால் ஆச்சரியமே! அந்த எலும்புத் துண்டைக் கொண்டுவந்த க்ஷணமுதல், சக்கிரிஸ்தியில் வெகு சுகந்த வாசனை வீசினதுமல்லாமல், கோவில் முழுதும் அதே வாசனை பரவினது. துவக்கத்தில் ஒருவரும் இந்த வாசனையின் காரணத்தைக் கண்டுபிடிக்கவில்லை. ஆனாலும் பரிசுத்த பண்டம் எந்த முலையில் வைக்கப்பட்டிருந்ததோ அந்த ஸ்தலத்திலிருந்துதான் வாசனை கிளம்புகிறதாகத் தெளிவானது.

அக்காலம் சேசசபைக்கு மகா அதிகாரோஷ்டராயிருந்த கிளாடியஸ் ஆக்வாவீவா என்பவர் சக்கிரிஸ்தனிடம் மேற்படி சங்கதையை விசாரித்தார். அவரும் தான் இரகசியமாய்ச் செய்தது புதுமைபாக வெளியாகிவிட்டதென்று அங்கலாய்த்து, எதார்த்தமாய் நடந்த விசேஷத்தை உள்ளதுபோல் வெளிப்படுத்தி, அந்தப் பரிசுத்த பண்டத்தை எடுத்துக்கொண்டு வைத்ததுமுதல் அந்தச் சுகந்த வாசனை வீசத்துவக்கினது என்று சொன்னார். இதுபோக, இந்தப் புதுமையின் வாஸ்தவத்துக்கு அந்தச் சக்கிரிஸ்தன்தானே, அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தின் சோதனையில் அத்தாட்சி கொடுத்தார். மேலும் அந்த பரிசுத்த எலும்புத் துண்டைக் கொண்டுபோய் மற்ற எலும்புகளோடு நவசந்தியாசிகள் கோவிலில் வைத்தவுடனே அதுவரையில் இருந்த வாசம் நின்றது.

இதற்கொப்பான புதுமை திக்கொலாஸ் ஒப்போர்ஸ்கி என்னும் குருவானவருக்கும் நேரிட்டது. அதெப்படியென்றால், அர்ச்சியசிஷ்டவரின் கல்லறையில் அவர் அடிக்கடி வந்து ஜெபம் செய்வது வழக்கம். அர்ச். ஸ்தனியஸ்சேசசபையைச் சேர்ந்த வருஷாந்திர நாளாகிய ஒக்டோபர் மாதம் 28-ம் தேதி,

வெகுநேரம் வேண்டிக்கொண்டபின், சாஷ்டாங்
கமாக விழுந்து கல்லறையை முத்திசெய்தார்.
உடனே ஏனோ விசேஷ வாசனையை முகர்ந்த
தாகத் தோன்றினதோடு, அவர் அத்துமழும்த
விசேஷ இன்ப ஆனந்தத்தை அநுபவித்தது.
இருக்க இருக்க வாசனை வெகு தெளிவானதே
யொழிய குறையின்றி. திரும்பவும் திரும்ப
வும் கல்லறையை முத்திசெய்து பத்திக்கண்
னீர்விட்டார். அவருக்குத் தென்பட்ட மண
மும் புதுமையாக அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாகின் கல்
லறையிலிருந்ததான் புறப்பட்டது. மற்ற
அநேகரும் இவ்விதமான சுகந்த வாசனையை
அவர் கல்லறையில் நுகர்ந்தார்களென்று அவர்
சரித்திர ஆசிரியர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாகின் சய நாடாகிய போல
ண்டு தேசத்திலேயோவென்றால், அவருக்கு
அர்ச்சியசிஷ்ட பட்டம் கொடுக்குமுன் தானே
அவரை வெகுவாக மகிமைப்படுத்தி வணக்
கஞ் செலுத்தி வந்தார்கள். போலண்டு
தேசத்து அரசனாகிய மூன்றாம் சிஜிஸ்மண்டு
(Sigismund III) என்பவர் பரிசுத்த பரப்
பானவருக்கு பெரிய மனுக்கொடுத்து, போ
லண்டு தேசத்துப் பாதுகாவலான அர்ச்சியசி
ஷ்டவர்களுக்குள் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாகையும்

தியமிக்கும்படியாக மன்றாடினார். அந்த அரச
னுக்குப்பின் ஆண்ட அநேக அரசர்களும் அதே
சலுகைக் கோரினார்கள். பத்தாம் சாந்தப்பர்
என்னும் பாப்பானவரும் அவர்களுடைய
ஆணைக்கிணங்கி, அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாகை போல
ண்டு தேசத்துப் பாதுகாவலர்களுக்குள் ஒருவ
ராகக் கூறினார். அர்ச்சியசிஷ்டவரும் தம் சய
காட்டின் நன்மைக்காக அநேக புதுமைகளைச்
செய்தார்.

மேலும் மூன்றாம் சிஜிஸ்மண்டு இராஜா
உரோமை நவசந்திரபாச மடத்தில் காப்பாற்றப்
பட்டுவரும், அர்ச்சியசிஷ்ட பண்டமாகிய ஸ்த
னிஸ்லாகின் சிவனை தமக்குக் கொடுக்கும்படி
யாக வெகு ஆசையாய்க் கேட்டு, அதை எடுத்த
துவரும்படி மேற்றிராணியார் ஒருவரையும்
அனுப்பியிருந்தார். அர்ச்சியசிஷ்ட பண்டம்
வந்துசேர்ந்ததும், அரசன் அதைவெகு ஆசா
ரத்தோடு பெற்று, வணக்கமாய் முத்திசெய்த
பின், அங்கு ஆஜராயிருந்த சேகசபைச் சுவாமி
மார்களுக்கும் காண்பித்து, அதைப் பூச்சிய
மாய் வைக்கிறதற்காக அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாகின்
அனைச் சரூபம் ஒன்று சுத்தத் தங்கத்தினால்
செய்யும்படி கட்டளையிட்டார். அச்சரூபத்
தின் தலையிலிருந்த கிரீடமானது வயிரக் கற்க

ளாலும் நவரத்தினங்களினாலும் பதிப்பிக்கப் பட்டு, பளிர் பளிர் என்று மின்னின. அச்சுநு பத்தின் தலையினுள் தான் அர்ச்சியசிஷ்ட பண்டம் வைக்கப்பட்டது.

1604-ம் வருஷம் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசுக்கு முத்திப்பேறுபெற்ற பட்டம் கொடுக்கப்பட்டு, 1726-ம் வருஷம் அர்ச். ஞானப்பிரகாசியா ரோடு நமது அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கும் பதின் மூன்றாம் ஆசீர்வாதப்பர் (Benedict XIII) என்னும் பாப்பானவர் அர்ச்சியசிஷ்ட பட்டத் தின் முடிபைச் சூட்டினார்.

வேதசாட்சிகளாயிராமல் திருச்சபையில் அர்ச்சியசிஷ்ட பட்டம் பெற்றிருக்கும் மகாத் துமாக்களுக்குள் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ்தான் வெறு இளம்பிராயமுள்ள அர்ச்சியசிஷ்டவர்.

13-ம் அதிகாரம்.

பவுல் கோஸ்கா.

பவுல் கோஸ்காவென்ற நாமத்தை பலமுறை இச்சரித்திரத்தில் வாசித்திருக்கிறோம். அர்ச் சியசிஷ்டவரின் மூத்த தமையனான இவர், நானு விதமாக ஸ்தனிஸ்லாசை உபாதித்து இம்சைப் பித்தினுள்ளும் பார்த்தோம். பரிசுத்த தம் டி மரித்தபின் உலக டம்ப ஆடம்பரத்தை நாடிக் கொண்டிருந்த அண்ணன் எப்படியானோன்று சற்றே விசாரிப்பது நலமல்லவா?

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் அனேக புதுமைகளைச் செய்தார். அப்புதுமைகளில் சிலதை அடுத்த அதிகாரத்தில் எடுத்துரைப்போம். ஆனால் அவர் செய்த ஞானப் புதுமைகளுக்கெல் லாம் மிக்கப் பெரிய புதுமை தம் தமையனா சிய பவுல் கோஸ்காவை நன்னெறிக்குத் திரு ப்பி, தேவ அழைத்தலை அவருக்கு அடைந்த தேயாம். பரிசுத்த ஸ்தனிஸ்லாஸ் தமையன் மட்டில் காண்பித்த பாக்கிரம பொறுமையும், அவருக்காக ஒப்புக்கொடுத்த ஜெபதபங்களும் பலனற்றுப்போகுமா?

நமது அர்ச்சியசிஷ்டவர் வியன்னை நகரிவரு
ந்து தெரியாமல் தப்பி ஓடினதும், அவர் எழுதி
விட்டுப்போன கடிதத்தைப் பார்த்ததும், பவுல்
கோஸ்காவின் கண் திறக்கப்பட்டது. தான்
ஸ்தனிஸ்லாவை அகியாயமாய் நடத்தி, ஆகாத
விதமாய் உபாதித்ததும், அப்போதான்
பவுல் கோஸ்காவுக்குத் தெளிவாய் விளங்கின.
மேலும் தன் சகோதரனை குரோதத்தோடு நட
த்தின சங்கதி தகப்பனுக்கு எட்டினால், அவர்
என்ன சொல்வாரோ என்ற பயமும் உண்டா
னது. ஆனாலும் சகோதரனை அடாதவகையாய்
நடத்தினதையிட்டு வருததப்பட்டாயொழி
ய நல்ல கருத்து அவர் மனதில் இன்னம் கிளம்ப
வில்லை.

அர்ச்சியசிஷ்டவர் தந்தை உரோமைக்குச்
சென்று, தம் புத்திரனை விலங்கு மாட்டி சுய
தேசத்துக்குக் கொண்டுவருவதாக வைராக்கிய
ஆங்காரம் நிறைந்த ஒரு கடிதம் அர்ச். ஸ்த
னிஸ்லாசுக்கு எழுதியிருந்ததைப் பார்த்தோ
மே. ஆனால் பற்பல காரணங்களையிட்டுத் தந்
தை உரோமைக்குப் போகக்கூடாமல் போன
படியால், பவுல் கோஸ்காவை அனுப்பி, அர்ச்
சியசிஷ்டவரை இழுத்துக்கொண்டு வரும்படி
கண்டிப்பான உத்தரவு அளித்திருந்தார்.

பவுல் கோஸ்காவும் எவ்விதமாயும் ஸ்தனிஸ்
லாவைச் சுய நாடாகிய போலண்டு தேசத்துக்
குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்கிற விரியத்
தோடு தான் உரோமாபுரிக்குப் புறப்பட்டார்.
உடனே புறப்படாமல் என்ன காரணத்தையிட்டுத்
தாமதிக்காரோ தெரியாது. அர்ச். ஸ்த
னிஸ்லாஸ் பாலோக பிராப்தியடைந்து ஒரு
மாதத்துக்குப்பின் தான் பவுல் கோஸ்கர் உரோ
மை வந்து சேர்ந்து, தன் சகோதரனைத் தேடி
விசாரித்தார். உலக துன்ப கஷ்ட இக்கட்டு
களை இவி அனுபவிக்காமல், இலெனிகே சுக
செல்வத்தை வெறுத்து, சம்மனசுவாயிருந்த
ஸ்தனிஸ்லாஸ் மோட்சத்திற்குப் பறந்துபோய்
விட்டார். ஊடொங்கும் தம் சகோதரனுடைய
பரிசுத்த சீவியத்தையும், அவருடைய அர்ச்சிய
சிஷ்டநவத்தையும் பற்றியே பேச்சாயிருந்தது.
பெரியோரும் சிறியோரும், அர்ச். ஆந்திரோ
பாஸ் நவசந்தியாச மடத்தில் மரித்த பராக்ரம
சாஸிரும், புண்ணியசிலருமான அர்ச். ஸ்தனிஸ்
லாவைப்பற்றியே பேசினார்கள். அந்தப் பரி
சுத்த வாலன், தேவ அழைத்தலின் ஏவுதலைப்
பின்பற்றும் கருத்தோடு ஆயிரம் காதவழி பிச்
சையெடுத்துப் பிரயாணம் பண்ணினதையும்,
அவர் மரிக்கும்போது சம்பவித்த ஆச்சரிய

நமது அர்ச்சியசிஷ்டவர் வியன்னு நகரிவிரு
ந்து தெரியாமல் தப்பி ஓடினதும், அவர் எழுதி
விட்டுப்போன கடிதத்தைப் பார்த்ததும், பவுல்
கோஸ்காவின் கண் திறக்கப்பட்டது. தான்
ஸ்தனிஸ்லாசை அடியாயமாய் நடத்தி, ஆகாத
விதமாய் உபாதித்ததும், அப்போதான்
பவுல் கோஸ்காவுக்குத் தெளிவாய் விளங்கின.
மேலும் தன் சகோதரனை குரோதத்தோடு நட
த்தின சங்கதி தகப்பனுக்கு எட்டினால், அவர்
என்ன சொல்வாரோ என்ற பயமும் உண்டா
னது. ஆனாலும் சகோதரனை அடாதவகையாய்
நடத்தினதையிட்டு வருததப்பட்டாரோயொழி
ய நல்ல கருத்து அவர் மனதில் இன்னம் கிளம்ப
வில்லை.

அர்ச்சியசிஷ்டவர் தந்தை உரோமைக்குச்
சென்று, தம் புத்திரனை விலங்கு மாட்டி. சுய
தேசத்துக்குக் கொண்டுவருவதாக வைராக்கிய
ஆங்காரம் நிறைந்த ஒரு கடிதம் அர்ச். ஸ்த
னிஸ்லாசுக்கு எழுதியிருந்ததைப் பார்த்தோ
மே. ஆனால் பற்பல காரணங்களுையிட்டுத் தந்
தை உரோமைக்குப் போகக்கூடாமல் போன
படியால், பவுல் கோஸ்காவை அனுப்பி, அர்ச்
சியசிஷ்டவரை இழுந்துக்கொண்டு வரும்படி
கண்டிப்பான உத்தரவு அளித்திருந்தார்.

பவுல் கோஸ்காவும் எவ்விதமாயும் ஸ்தனிஸ்
லாசைச் சுய நாடாகிய போலண்டு தேசத்துக்
குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்கிற வி ரிய த்
தோடு தான் உரோமாபுரிக்குப் புறப்பட்டார்.
உடனே புறப்படாமல் என்ன காரணத்தையிட்
டுத் தாமதித்தாரோ தெரியாது. அர்ச். ஸ்த
னிஸ்லாஸ் பாலோக பிராப்தியடைந்து ஒரு
மாதத்துக்குப்பின் தான் பவுல்கோஸ்கர் உரோ
மை வந்து சேர்ந்து, தன் சகோதரனைத் தேடி
விசாரித்தார். உலக அன்பு கஷ்ட இக்கட்டு
களை இனி அனுபவிக்காமல், இலெனசிக் சுக்
செல்வத்தை வெறுத்து, சம்மனசுவாயிருந்த
ஸ்தனிஸ்லாஸ் மோட்சத்திற்குப் பறந்துபோய்
விட்டார். உடனொங்கும் தம் சகோதரனுடைய
பரிசுத்த சிவியத்தையும், அவருடைய அர்ச்சிய
சிஷ்டநனத்தையும் பற்றியே பேச்சாயிருந்தது.
பெரியோரும் சிறியோரும், அர்ச். ஆந்திரோ
பாஸ் நவசந்தியாச மடத்தில் மரித்த பராக்கிரம
சாலையும், புண்ணியசிலருமான அர்ச். ஸ்தனிஸ்
லாசைப்பற்றியே பேசினார்கள். அந்தப் பரி
சுத்த வாலன், தேவ அழைத்தலின் ஏவுதலைப்
பின்பற்றும் கருத்தோடு ஆயிரம் காதவழி பிச்
சையெடுத்தவர் பிரயாணம் பண்ணினதையும்,
அவர் மரிக்கும்போது சம்பவித்த ஆச்சரிய

புதுமைகளையும், மற்ற உன்னத காட்சிகளையும், சகல ஜனங்களும் போற்றிக் கொண்டாடினார்கள்.

குரோத விரியத்தோடு உரோமை வந்திறங்கிய பவுல்கோஸ்கா இதுவெல்லாம்கேட்டு மனமினகி, புரணமாய் மனந்திரும்பினார். அர்ச்சிய சிஷ்டவருடைய கல்லறைக்குச் சென்று அங்கு சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து, சிறு குழந்தையைப்போல் விம்மி விம்மிக் கண்ணீர் சிவகி அழுதார். தம் அருமைச் சகோதரன் பேரினுள்ள நேசமெல்லாம் இச்சமயம் அவர் இருதயத்தில் பொங்கி வடிந்தது. சுய நாட்டுக்குச் சென்று நடந்த ஆச்சரியங்களையெல்லாம் தாய் தந்தையருக்கும், உறவின் முறையாருக்கும் அறிவித்தார். உலகத்தில் இழந்துபோன புத்திரனுக்குப்பதில் மோகூதத்தில் ஓர் அர்ச்சிஷ்ட புத்திரனை அடைந்தார்கள். உலகம் மகித்துப் புகழும் கீர்த்திக்கு மேற்பட்ட பாலோக மகிமை ஒன்று உண்டென்று அப்போத்தான் அவர்களுக்குத் தெளிவானது.

இதற்குள் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் பத்தி அவர் சுய நாடாகிய போலண்டு தேசத்தில் வெகுலாய்ப் பரம்பினது. அவருடைய தூதன சீனிய சரித்திரத்தின் ஆச்சரிய வரலாறுகளைப்

பற்பல ஆசிரியர்கள் எடுத்து எழுதினார்கள். அர்ச்சியசிஷ்டவருக்கு முத்திப்பேறுபெற்ற பட்டம் கொடுத்தவுடனே அவருடைய பட்டங்களையும், கருபங்களையும், கோவில்களிலும், ஜெபக்கூடங்களிலும் ஸ்தாபித்தார்கள். பொது ரஸ்தாக்களில் முதலாய், கோபுரங்கள் போன்ற ஸ்தம்பங்கள் கட்டி, அதற்குமேல் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் கருபம் தெருவிடிகளில் நடக்கும் ஜனங்களின் பத்திக்காக ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தன.

அர்ச்சியசிஷ்டவர் மரித்த சொற்பக்காலத்துக்குப்பின், அவர் தந்தையாகிய ஜான் கோஸ்காவும் மரித்தார். குடும்பப்பேனாக்காப்பாற்ற பவுல் கோஸ்காவும், ஆல்பெர்ட் என்ற இன்னொரு மகனுமட்டுமிருந்தார்கள். ஆனால் இந்த ஆல்பெர்ட் என்பவர் திடீரென்று சகிம் வியாதியாய் விழுந்து, தந்தை மரித்த சொற்ப நாளைக்குள் காலம் சென்றபடியால், தந்தைக்காகத் திறக்கப்பட்ட அதே கல்லறையில் அடக்கம் பண்ணப்பட்டார்.

ஆகையால் அக்குடும்பத்தில் பவுல் கோஸ்காவும், அவர் தாயாரும் மாத் திரமிருந்தார்கள். கோஸ்கா குடும்பம் நிலைக்கவேணுமானால், பவுல் கோஸ்கா களியாணம் செய்து புத்திர

சந்தானம் பெறவேணும். மற்றப்படி பித்திர்வழி அழிந்துபோகும்.

பவுல் கோஸ்காவோவென்றால், தம் பரிசுத்த சகோதரனின் நன்மாதிரிகளையப் பின்பற்றி, உலகம் தம்மைப் பார்த்து நனைந்துப் புத்தி சொன்னதைப் பல்லாம் கவனிக்காமல், டிடிவாத மாய்க் கலியாணம் செய்யமாட்டேனென்று சாதித்துவிட்டார்.

ஸ்தனிஸ்லாஸ் பிறந்த இடமாகிய ரோஸ்கோ அரமனியில், பவுல் கோஸ்காவும், அவர் தாயாகிய மர்க்கரீத்தம்மாளும் சென்று, இருவரும் ஜெப தப தர்மக்கிரியைகளில் தங்கள் வாழ் நாட்களைப் போக்குகிறார்கள். மர்க்கரீத்தம்மாள் நாடோறும் வெகு நேரம் ஜெபத்தியானத்தில் செலவழிப்பாளென்று அவருடைய ஆத்திய குருவாயிருந்த ஒரு சேகசபைச் சுவாமியார் எழுதிவைத்திருக்கிறார். சாப்பாட்டில் கடின தபசி. ஏழைகளுக்குத் தாராளமாகத் தர்மம் செய்வான். தன் மகனாகிய ஸ்தனிஸ்லாஸை அடிக்கடி நினைத்து சந்தோஷக் கண்ணீர் விடுவான். தன் குமாரனுக்கு முந்திப்பேறு பெற்ற பட்டம் கொடுத்த பாக்கியத்தைக் கண்ணால் கண்டு, தன் பிள்ளைக்குத் தானே வணக்க ஆராதம் செய்யும் வரத்தை அடைந்தான். அவன்

மரிக்கும்போது அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் அவருக்குக் காட்சிகொடுத்து ஆறுதல் சொன்னதாக, அவர் சரித்திராகிரியர்கள் எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள்.

தாயின் மாணத்திற்குப்பின், பவுல் கோஸ்கா தம்மை சர்வேசரனுக்கு அதிகதிகமாக ஒப்படைக்கக் குறுதி. தமக்கிருந்த ஆஸ்தி சொத்தை பல்லாம் நற்கிருத்திபங்களில் செலவழிக்கார். இந்நுகாபப் பிராஞ்சிஸ்கு சபைபாருக்காக ஒரு மட்டும் கோவிலும் கட்டுவித்தார். சேகசபையார் கற்றுக்கொடுக்கும் ஓர் வித்தியாசாலையும் எழுப்பினார்.

ஏழைகளுக்காகத் தம்சாலையும், தரித்திரான மாணுக்கர்களுக்கு ஓர் சத்திரமும் கட்டு வித்தார். இந்த சத்திரத்தின் ஓர் மூலையில் அவருக்கு ஓர் அறைபிறுந்தது. தம்மைச் சந்திக்கவரும் கனவான்களை முன்னிட்டு, அந்த அறையை சுத்தமாய்க் காப்பாற்றி வந்தாலும் அவர் தபசியைப்போல் சிவத்தார். கட்டிலில் படுக்காமல், கட்டார்தனையில் தான் நித்திரை செய்வார். அவருடைய நாள் ஒழுங்கிலிருந்து அவர் புண்ணிய சீவியம் விளங்கும்.

சொற்பநேரம் இளைப்பாறினதும், நடுச்சாமம் ஒரு மணிக்கு விழித்து, உதயகால சங்கீதம்

சொல்வார். அதற்குப்பின் ஐந்துமணிக்குச் சூரியனுல் நெடுநேரம் கிஷ்டேமாகத் தம்மை அடித்துக்கொள்வார். அதிலிருந்து விடியுமட்டும் சேசநாதசுவாமியைப்பற்றியும் திருப்பாடுகளைக்குறித்தும் தியானயோகத்தில் அமிழ்த்தியிருப்பார். காலையில் இரண்டு மூன்று பூசை காண்பார். பூசை முடிந்த பிறகும், அர்ச்சுஸ்தனிஸ்ஸாசைப்போல கோவிலின் ஓர் மூலையைத் தேடி வெகுநேரம் ஜெபிப்பார்.

மீதியான நேரத்தில் தர்மசாலையிலிருக்கும் ஏழை வியாதிஸ்தர்களுடும், சத்திரத்திலிருக்கும் தரித்திரர்களுடும் விசாரித்து, அங்கு நானுவித ஈன வேலைகளைச் செய்வார். வேண்டியவர்களுக்குத் தாராளமாய்த் தர்மம் புரிவார். சாப்பாட்டில் வெகு ஒழுத்தலை அதுசரித்து, ஞானக்காரியங்களைப்பற்றி மட்டும் சல்லாபிப்பார். வெகு சாதாரண உடை உடுத்தி, கழுத்தில் ஜெபமாலை ஒன்று எப்போதும் போட்டு நுப்பார். தெரு வீதிகளில் பாபெட்ட சுருபத்தைக் கண்டால், சுருபத்துக்குமுன் முழந்தானிட்டு வெகு நேரம் ஜெபிப்பது வழக்கம். அவரிடத்தில் ஊழியம் செய்கிறவர்கள் முதலாய் பத்தியுள்ள விசுவாசிகளாயிருப்பது அவசரம். மற்றவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளமாட்டார்.

அர்ச்சுசகோதானு ஸ்தனிஸ்ஸாசைக்குறித்து சும்பாஷிக்கும்போதும் அவர் ஆத்தமும் துடிக்கும். ஸ்தனிஸ்ஸாசின் நாமத்தைக் கேட்டாலே போதும், உடனே கண்ணீர் அவரை ஆறியாமலே வடியும். அர்ச்சுசிகிஷ்டவணைப்பற்றிய பேச்சை வெகு நேரம் அவராலே கேட்கமுடியாது. தமதருமைத் தம்பிக்குக்காட்டிய அநியாய கொடேறும், அவரை வைது அடித்து உபத்திரவப்படுத்தின கல் நெஞ்சத்தனமும், இப்போ அவருடைய இருதயத்தில் கனா காணாத வெட்கத்தையும், மனஸ்தாபத்தையும் எழுப்பினது. அதினால் அநேகமுறை சேச்சபைக் குருக்கள் ஸ்தனிஸ்ஸாசின் அர்ச்சுசிகிஷ்டதனத்துக்கு வாக்குமூலம் கொடுக்கும் படி பவுல் கோஸ்காவைக் கோரி அழைத்த போது, அர்ச்சுசிகிஷ்டவணைப்பற்றிப் பேச அவர் நாவெழும்பவில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட சமயங்களில் பெருமூச்சுவிட்டு தேம்பி அழுவினதான் அவர் செய்யக்கூடியதெல்லாம். பற்பல சமயங்களில் இவ்விதம் நேரிட்டது. ஸ்தனிஸ்ஸாசை இம்சைப்படுத்தின ஞாபகமானது அவருக்கு ஓயா மனக்கவலையை வருவித்துக் கொண்டிருந்தபடியால், அடிக்கொருதரம் “பரிசுத்த ஆத்மமே! எங்களுக்குக் வேண்டிக்

கொள்ளவேண்டுமென்று” மோகூத்தை அண்ணாந்து நோக்கி ஜெபிப்பது வழக்கம். ஸ்தனிஸ்ஸாசை உதைத்த உதைகளுக்கும், அடித்த அடிகளுக்கும் பரிகாரமாகத் தம் சரீரத்தை பவுல் கோஸ்கா நிஷ்டேரமாக கசையால் அடித்து வாதித்துக்கொள்வார்.

அவர் பிரயாணத்தில் ஒருநாள் சிறேகிதர் ஒருவருடைய அரமணியில் நித்தினாக்காகத் தங்கியிருந்தார். இவர் நித்தினா செய்யவேண்டிய அறையில் இன்னொருவர் தூங்கின சங்குதி இவருக்குத் தெரியாது. பவுல் கோஸ்கா தனியே இருக்கிறதாக யூகித்துக்கொண்டு, படுக்குமுன் நீடிய நேரம் ஜெபத்தியானத்தில் பாவசமாயிருந்தபின், சரீரத்தின் உடையைக் கழற்றி வைராக்கியங் கொண்டவராய் இரக்க மற்ற விதமாய்க் கசையினால் தம்மை அடிக்கத் துவக்கினார். அப்படித் தம்மை வாதித்துக் கொள்ளும்போது அவர் அழுது புலம்பினதாவது: “ஓ! என் பரிசுத்த சகோதரனே, பாஷ்யாகிய எனக்காக வேண்டிக்கொள்ளும். மாசற்ற சகோதரனே! உம்மை அகியாயமாய் அடித்து உமக்குத் துரோகமாய் உண்டு பண்ணின உபத்திவாதையெல்லாம் கிருபை கூர்ந்து மன்னித்துக்கொள்ளும்.”

அதே அறையில் படுக்கிருந்தவர், சங்குதி என்னவென்று அறியாதவரானகையால், பவுல் கோஸ்கா சகோதரனைக் கொலைசெய்துவிட்ட காரணத்தையிட்டுத்தான் இவ்வித தபசு செய்துகொள்ளுகிறாரோ என்னமோவென்று நினைத்துக்கொண்டு, மறுநாள் உதயம் மற்றவர்களிடம் தாம் கண்டதுகளை வெளிபாக்கி விபாம் கேட்டார்.

பவுல் கோஸ்காவோவென்றால், படுக்கை அறையில் இன்னொருவர் இருந்தானென்று அறிந்து, தாழ்ச்சியினால் வெகு கூச்சம் அடைந்தார். மேலும் பவுல் கோஸ்கா அவருக்குக் கொஞ்சம் பணம் கொடுத்த, இரவில் கண்டதுகளை யாருக்கும் சொல்லாமல் இரகசியமாய்க் காப்பாற்றும்படி மன்றாடினார். அவரோவென்றால் இரகசியத்தை சகலருக்கும் நன்மாதிரியாக எடுத்துச் சொல்லாமலிருக்கக் கூடவில்லை.

நாற்பது வருஷகாலமாக இவ்வித கடுந்தபத்திலும் புண்ணிய சீவியத்திலும் நாட்களை செலவழித்தபின் அவருக்கு ஐம்பத்தெட்டு வயது நடக்கும்பொழுது, தபத்தினாலும் ஜெபத்தினாலும் சரீரம் வாடி, எண்பது வயது விருத்தாபரியக் கிழவனைப்போல தோன்றினாராம்.

ஐம்பத்தெட்டு வயதில் அவர் சேசசபையில் சேர்ந்து, தம் சகோதரனுக்கு துறவறத்

திலும் சகோதரனாகும்படி மன்றாடினார். சேகர சபையைப்பற்றி எப்போதும் வெகு புகழ்ச்சியாகப் பேசுவதுமல்லாமல், அதைப் பரிசுத்த சபை என்றும் அழைப்பார். வெகுகாலமாக சேகர சபையில் சோ கருத்துள்ளவரானாலும், அச்சபையில் சேரத் தான் தகுதியற்றவரென்று பின்வாங்கி நின்றார். கடைசியாய் அறுபது வயது கிட்டத்தட்ட ஆகும் காலத்தில் சேகர சபையில் சேரும்படி தீர்மானித்தார்.

இந்த நற்கருத்தை சேகர சபைக்குச் சிறோஷ டாரியிருந்த லொடியுஸ் ஆக்வாவீவாவுக்குத் தெரியப்பண்ணி, தாம் விருந்தாப்பியனாயிருந்தாலும், தமதுமட்டில் கருணை வைத்து ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்று கெஞ்சி எழுதினார். லொடியுஸ் ஆக்வாவீவா நவசந்திரியாசத்தில் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் துணைவராயிருந்த சங்கதி நமக்குத் தெரிந்திருக்கிறதே. ஆகையால் பவுல் கோஸ்காவின் முதிர்ந்த வயது அவரை சேகர சபையில் ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்கு ஓர் தடையாயிருந்தாலும், ஸ்தனிஸ்லாசின் உந்த சிவியத்தை முன்னிட்டு, யாதொரு விக்கின மின்றி உடனே பவுல் கோஸ்காவை சேகர சபையில் ஏற்றுக்கொண்டார். அதற்காக உடனே போலண்டு நாட்டு இராச்சிய சிறோஷ்டருக்குத்

கடிதமெழுதி, பவுல் கோஸ்காவை உடனே சேகர சபையில் உட்படுத்தும்படி உத்தரவளித்தார். பவுல் கோஸ்காவுக்குள்ள பிதிரார்ச்சித சொத்துக்களையும் தாமதமின்றி ஒழுங்குபண்ணச் சொன்னார்.

பிதிரார்ச்சித சொத்து விஷயங்களையெல்லாம் நியாயஸ்தல மூலமாய் ஒழுங்கு புண்ணி முடிந்ததும், பவுல் கோஸ்கா திடீரென்று காய்ச்சலாய் விழுந்தார். வியாதி கொஸ்தப்படாமல் சொற்பநாளைக்குள் ஜேம்ஸ் சியெலெக்கி (James Cielecki) என்னும் குருவானவர் காங்களில் பவுல் கோஸ்கா பாக்கியமான மாணமடைந்தார். அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் திருநாளைக் கொண்டாடின 1607-ம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் 13-ம் தேதியன்று தான் பரலோகம் சென்றார். அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசை இம்சைப்படுத்தின ஞாபகத்தினால் கடைசிமட்டும் கண்ணீர் சிந்தி அழுதார்.

அவருடைய அடக்கம் வெகு பிரபலியமாய் நடந்தது. ஊரிலுள்ள சகல பிரபுக்களும், நியாயாதிபதிகளும், பெருந் திரளான ஜனக்கூட்டமும், அவருடைய சரீரத்துக்கு உபசாரம் செய்யச் சென்றார்கள். அவருடைய மரித்த முகத்தைச் சுற்றி ஒருவித பிரகாசம் காணப்பட்ட

தாகவும், அதில் அர்ச்சியசிஷ்டவர்களின் ஞான ஒளி தோன்றினதாகவும் சொல்லியிருத்திது.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசுக்கு உபாத்தியாயாரடி ருந்த பிலின்ஸ்கி என்பவரும், வியன்னா நகரிலிருக்கும்போது பவுல் கோஸ்காவோடு சேர்ந்து, அர்ச்சியசிஷ்டவரைப் பலவிதமாய்க் கேலிபண்ணித் தொந்தரவு பண்ணியிருந்தாரல்லவா? இந்தப் பிலின்ஸ்கி என்பவரும் அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய ஜெபத்தின் பலனை அடைந்தார். போலண்டு நாட்டுக்குத் திரும்பினதும், புண்ணிய மார்க்கமாய் நடக்கத் துவக்கினார். ஸ்தனிஸ்லாசுக்கு அவர் காண்பித்த நிறைத கொடுரத்துக்காக எப்போதும் மனஸ்தாபப்பட்டார்.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசுக்கு முத்திப்பேறுபெற்ற பட்டம் கொடுப்பதற்காக திருச்சபைச் சட்டப் பிரகாரம் செய்யப்படும்பரிசோதனையில், பிலின்ஸ்கி என்பவர், அர்ச்சியசிஷ்டவர் அடைந்த ஆச்சரியக் காட்சிகளுக்கும், புண்ணிய மார்க்கத்துக்கும் வாக்குமூலம் கொடுத்தார். அவருடைய மாணக்கனையிருந்த ஸ்தனிஸ்லாசுக்கு முத்திப்பேறுபெற்ற பட்டம் கொடுத்ததும், அவர்பேரில் விசேஷ பத்தியுள்ளவரானார். எப்போதும் அவர் மேசையில் கண்ணுக்குமுன் ஸ்தனிஸ்லாஸ் படம் ஒன்று வைத்திருப்பார்.

பலதரம் ஸ்தனிஸ்லாஸ் பிறந்த ஸ்தலமாகிய ரோஸ்கோவுக்குச் சென்று, பவுல் கோஸ்காவோடு சல்லாபித்து, இருவரும் அர்ச்சியசிஷ்டவர்பட்டில் காட்டிய அநியாய நடத்தைக்குப் ப்ரிகாரம் செய்வார்கள். பிலின்ஸ்கி மாணப்படுக்கையில் இருக்கும்பொழுது பரிசுத்த ஸ்தனிஸ்லாஸ் அவருக்குக் காட்சிகொடுத்து ஆறுதல் சொன்னதுந்தவிர, அர்ச்சியசிஷ்டவரின் படத்தைப் பார்த்தவண்ணமாய், பிலின்ஸ்கி சமாதான பாக்கியத்தில் காலம் சென்றார்.

14-ம் அதிகாரம்.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் செய்த புதுமைகள்.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் சர்வேகரனுக்கு ஐகந்த தாசனாயிருந்தான்பது அவர் செய்த ஏராளமான அதிசயத்துக்குரிய புதுமைகளிலிருந்து தெற்றென விளங்குகிறது. அவர் செய்த புதுமைகள் எல்லாத்தையும் இங்கு எடுத்துரைப்பது கூடியதல்ல. அதுகளில் சிலதாகமட்டும் பொறுக்கி யெடுத்து இங்கு கூறுவோமாக.

1630-ம் வருஷம் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ், கிணற்றில் விழுந்து மரித்த ஒரு பிள்ளைக்கு உயிர் கொடுத்தார். அதெப்படியென்றால், லூப்லின் என்னும் நகருக்கருகாமையில் செங்கலறுக்கும் குயவவேலை செய்துகொண்டிருந்த ஒரு ஸ்திரீ ஒரு சிறு குடிசையில் குடியிருந்தாள். அவளுக்கு ஸ்தனிஸ்லாஸ் என்ற பேர் கொண்ட ஒரு பையனிருந்தான். இந்தப் பையனுக்கு ஏழு வயது நடக்கும்போது, அவன் தினம் சமீபத்திலிருந்த கிணற்றில்போய் தாய்க்காகத்

தண்ணீர் இறைத்துக்கொண்டு வருவது வழக்கம். ஒருநாள், வழக்கப்படி தண்ணீர் இறைக்கும் சமயத்தில் கால் நழுவி பையன் கிணற்றுக்குள் தலைகீழாக விழுந்து மூர்ச்சையாக மரித்தான். தாய், பிள்ளை திரும்பி வராததைக் கவனித்து, அக்கம்பக்கமெல்லாம் அலைந்து தேடின பிறகு, கிணற்றில் சில சமயம் விழுந்திருக்கக் கூடுமோவென்றே சந்தேகத்தோடு கிணற்றண்டை சென்று உள்ளே உற்றுப்பார்த்தான்.

ஐயோ பரிதாபம்! அவள் அருமைப்பிள்ளை செத்துக் கிணற்றுத் தண்ணீரில் மிதக்கிறதைக் கண்டு கூக்குரலிட்டு ஒப்பாரி வைத்தாள். பெற்ற மனம் பித்து என்றபடி, துக்க மிகுதியினால், வந்து விசாரித்தவர்களுக்கு சங்கதியைச் சொல்ல முதலாய்க் கூடாமல் அலறிக் கதறினாள்.

தண்ணீரில் கிடந்த பிள்ளையைத் தூக்கிப் பார்த்தபோது வயிறு தண்ணீர் கிரம்பி ஊதிப் போயிருந்தது. கண்கள் இரண்டும் திறந்த வண்ணமாயிருந்தது. சரீமெல்லாம் சாம்பல் புத்திருந்தது. அங்கு வந்து கூடின சகலரும், பிள்ளையைத் தலைகீழாகக் கட்டித்தூக்கி, அங்கத்தை பலவிதமாய் அசைத்து ஆட்டி, உயிர் திரும்பவருவாவென்று பிரயாசப்பட்டுப் பார்த்

தார்கள். சரீரத்தை உஷ்ணப்படுத்துப்படியும் இரத்தவோட்டத்தை மூட்டுமபடியும் வேண்டியதைச் செய்தார்கள். எல்லாம் வீணாய் போயின. பின்னே இறந்துபோன பிணமாய்த் தான் கிடந்தது. பிள்ளையைப் பறிக்கொடுத்த தாய்க்கு ஆறுதல் சொல்வது யார்?

அச்சமயம் அப்பக்கமாய்ச் சென்ற அகு ஸ்தீன் என்ற மாணுக்கனொருத்தன், தாயின் பிரலாபிப்புக்குக் காது கொடுத்து அவளைப் பார்த்து, “உன் பிள்ளையை ஏன் அர்ச். ஸ்தனி ஸ்லாகுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து, அந்த அர்ச்சிய சிஷ்டவரின் உதவியை மன்றாடுகிறதில்லை? அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் மோஷத்தில் வெகு வல்லமை பெற்றவராகையால், நம்பிக்கையோடு அவர் அடைக்கலத்தை நாடுபவர்கள் வீணாய் போகமாட்டார்கள்” என்று சொன்னான்.

பள்ளிப்பிள்ளை போதித்த உறுதிச்சொல்லைக் கேட்ட, அங்கு நின்றவர்கள் நகைத்தார்கள். தாயோவென்றால், மாணுக்கன் போதித்த புத்தியை நம்பி, உடனே முழங்காலிலிருந்து கொண்டு உறுதியான விசுவாசத்துடன்: “பரிசுத்த அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே, நிர்ப்பாங்கியமான இந்தத் தாயின்பேரில் கருணைவைத்து உதவிபுரியும்” என்று கண்ணீர் சிந்தி வேண்டிக்

கொண்டாள். வேண்டுதல் முடிந்ததும், அவள் பிள்ளையாகிய ஸ்தனிஸ்லாஸ் அசையத்துவக் கினது. அவனுடைய கண்கள் சுபாவ ஸ்திதியடைய, பிள்ளை சகோலென்று எழுந்து நின்று பேசத்தொடங்கினது. அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் உதவியினால், மரித்த ஸ்தனிஸ்லாஸ் உயிர்த்தான். தாய்க்கு அப்போ உண்டான சந்தோஷத்துக்கோராவண்டா?

இந்த அர்ச்சரியத்தை 28 பேர் பரிசோதனை செய்து பெரிய புதுமை என்று அந்தாட்சி கொடுத்தார்கள். பள்ளிக்கூட மாணுக்கர்கள் நல்ல வார்த்தைகளினால் எவ்வளவு நன்மை சில சமயங்களில் செய்யக்கூடுமென்றும், இப்புதுமையிலிருந்து கண்டுகொள்ளுகிறோம்.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் சுய நாடாகிய போலண்டு தேசத்தில், அர்ச்சியசிஷ்டவர் புதுமையாக வியாதிஸ்தருக்கு அளித்த ஆரோக்யத்துக்கு அடையாளமாகக் கட்டப்பட்ட லீடங்களும், சிறு கோவில்களும் நாளதுவரையில் பார்க்கலாம்.

பத்தொன்பது வயதுள்ள ஆல்பெர்ட். என்னும் வாலிபன் 1621-ம் வருஷம் சாந்தோ மீர் சேசுசபை வித்தியாசாலையில் கல்விப்பயிற்சி கற்றுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது வியாதியாக

விழுந்தார். வைத்தியர்களின் மருந்துகளினால் குணமடைபாமல் சிக்கித்தில் மாண அவஸ்தையான ஆபத்தில் கிடந்தார். அவஸ்தைபூசகனும் அவருக்குக் கொடுத்தாகவிட்டது. மாணம் கிட்டிவிட்டதென்றதற்கு யாதொரு சந்தேகம்கிடையாது. அவருடைய தோழர்களெல்லாரும் அவருடைய மாண பரிக்கையைச் சுற்றி முழங்காவிருந்து, மரிக்கிற ஆந்துமாக்களுக்காகச் சொல்லும் சங்கீதங்களை ஜெபித்தாக் கொண்டிருக்கும்போது, “விடவினாஸ்” என்னும் சுவாமியார் இருதயத்தில் ஒரு நல்ல வயல் கொம்பினது.

அங்கு முழங்காவிருந்த பிள்ளைகளெல்லாரையும் தோக்கி: “பிள்ளைகளே! அவஸ்தையாய்க் கிடக்கிற ஆல்பெர்ட்டை அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் கையில் ஒப்படைத்து, அர்ச்சியசிஷ்டவர் ஆல்பெர்ட்டுக்கு நல்ல ஆரோக்கியத்தைக் கொடுக்கும்படி மன்றறிவோமாக” என்று குருவானவர் சொல்ல, எல்லாருமாக வெகு உருக்கநேச விசுவாசத்துடன் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசைப் பார்த்து மரிக்கிறவருக்காக மன்றறினார்கள். குருவானவரும் தம்மிடமிருந்த அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் அர்ச்சியசிஷ்ட பண்டத்தை எடுத்து அவஸ்தையாபிருக்கிறவர் கெஞ்சில் வைத்தார்.

அர்ச்சியசிஷ்ட பண்டத்தை வைத்த அதேக்ஷணமே, பிராஞ்ஞையற்று அவஸ்தையாய்க் கிடந்தவர், நித்தினாயிஷிருந்து எழும்புகிற வரைப்போல திடமொன்று எழும்பினார். அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் மரிக்கப்போனவருக்குப் பூண ஆரோக்கியம் கொடுத்துவிட்டார். ஆரோக்கியமடைந்தவரும் சர்வேசானுக்கு நன்றிசெலுத்தும்படியாக, தே தேடும் என்னும் பாட்டை உடனே பாடினார்.

இந்த ஆல்பெர்ட் என்பவர் பிற்காலம் சேசுசபையில் சேர்ந்து, அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் தமக்கடைந்தருளிய சீவியத்தை தேவ ஊழியத்தில் போக்கினார்.

அர்ச். ஆசீர்வாதப்பர் சபையில் மடாதிபதியாயிருந்த ஆந்திரோயாஸ் என்னும் குருவானவர் பிறந்த ஊர் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் பிறந்த ரோஸ்கோவென்னும் கிராமத்துக்கு சொற்பந்தூரத்திலிருந்தது. இவர் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் பேரில் விசேஷ பத்தியுள்ளவர்.

1640-ம் வருஷம் ஜூலை மாதம் ஆந்திரோயாஸ் என்னும் இந்த குருவானவர் வியாதியாய் விழுந்து, நாற்பது நாளுக்குமேல் வியாதி செளக்கியப்படாமல், கடைசியாய் அவஸ்தையாய்க் கிடந்தார். அவருடைய சரீரத்திலுண்

டான பெலினத்தினால் கை காலே அளித்து உயர்த்த முதலாய் சக்தியற்றவராயிருந்ததும் தவிர, வைத்தியர்களும் வியாதி சொஸ்தப் படாதென்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

நன்மரணத்துக்காக சுவாமியார் ஆயத்தம் செய்து, சாவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அவர்கேட்டுக்கொண்டபிரகாரம் தபசின் அடையாளமாக அவர் தவாரிலே நடத்தப்பட்டு, கடைசித் தேவதீவிய அனுமானங்களை யும் பெற்றார். அன்றிரவுதானே மரிக்கிறவர்களுக்குச் செய்யப்படும் ஜெபங்களுக்கும் சந்தியாகிகளெல்லாம் கூடி ஒப்புக்கொடுத்தார்கள்.

ஏறக்குறைய நரிச்சாமத்தில் அவஸ்தையா யிருந்த மடாதிபதி, லாம்பர் டோவிக்ஸ் என்றும் ஒரு சுவாமியானா அழைத்து, அவரிடம் “நான் நாளை உதயகாலம் வனாயில் உயிரோடிருக்க சர்வேசுவரன் சித்தமிருக்குமேயானால், நீர் காலில் கிராமத்து சேகசபைக் கோவிலுக்கு விடியற்காலமே சென்று, முத்திப்பேறுபெற்ற ஸ்தனிஸ்லாசின் பீடத்தில் எனக்காகப் பூசை செய்யும்” என்று சொல்லி, அவரோடு பூசைக்கு இன்னொரு பட்டம் பெருத சுவாமியானாயும் குறித்துக் கூடிக்கொண்டு போகும்படி ஏவினார்.

நரிச்சாமத்துக்குப்பிறகு, தவாரிலே படுக்கிருந்த வியாதிஸ்தருக்கு நடுக்கம் கொண்டபடியால், திரும்பவும் கட்டிலில் தூக்கி அவனைக் கிடத்தினார்கள். காலே பிந்து மணிக்ஞள்ளாக, குறிக்கப்பட்ட சுவாமியாரும் துணைவருமாக, பரிசுத்த ஸ்தனிஸ்லாஸ் பீடத்தில் அவஸ்தையாயிருந்த மடாதிபதிக்காகப் பூசை ஒப்புக் கொடுக்கப் போய்விட்டார்கள்.

அவ்வேளையில் கை கால் அசைக்கக்கூடாமல் படுக்கையில் ஒரே கிடையாய்க் கிடந்த வியாதிஸ்தர், தம் கிட்ட யாரோ நிற்கிறதாக ரூபிகரித்து மறுபக்கம் புரண்டு படுத்தார். அப்படி புரளுகிறபோது அசைவற்ற தம் கையை உயர்த்தக்கூடியவரானார். வலி யாதொன்றுமின்றி கையை உயர்த்தத்தினேமே என்று ஆலோசித்து, மறு கையையும் உயர்த்த முயன்றார். மறு கையும் யாதொரு வலியின்றி இருந்ததை வியப்புடன் கவனித்து, எழுந்து உட்கார்ந்து, தமக்கு முழு செளக்கியம் கிடைத்ததாகச் சொன்னார். மேலும் அங்கு நின்றவர்களைக் கூப்பிட்டு, தம் உடுப்புகளைக் கொண்டுவரும்படி கேட்டார்.

வியாதியின் கொடூரத்தினுண்டான புத்தி மயக்கத்தினால்தான் இவ்விதம் புலம்புகிறானென்று கேட்டவர்கள் உத்தேசித்துக்கொண்டு,

மடத்திலுள்ள மற்றக் குருக்களைக் கூப்பிட
ஒடினார்கள். அவர்களும் துரிதமாய் வந்து,
வியாதிஸ்தருக்குண்டான பெலன் போன்றது
அவஸ்தைக்கு அடையாளமானதால், மெய்யா
ன பெலனல்லவென்று பலவாறாகப் போதிக்க
ஆரம்பித்தார்கள். வியாதிஸ்தரோவென்றால்,
சர்வேசுரனும், முத். ஸ்தனிஸ்ஸாசம் தமக்கு
முழு ஆரோக்கியம் அளித்ததாக வற்புறுத்திச்
சொன்னார். தமக்காக அப்போதான் பரிசுத்த
ஸ்தனிஸ்ஸாஸ் பீடத்தில், குறித்த சுவாமியார்
பூசைப்பலி ஒப்புக்கொடுப்பதாகவும் ஸ்திமாய்
உரைத்தார்.

மேலும் அங்கியை மாட்டிக்கொண்டு கால்
மைல் தூரமுள்ள சேசுரையைக் கோவிலுக்குப்
பரிசுத்த ஸ்தனிஸ்ஸாசுக்கு ஸ்துதி செலுத்த
நடந்து சென்றார். வழியில் அவரை விசாரி
த்த வைத்தியர்கள் இரண்டுபோதும், முந்தின
இரவு மரண அவஸ்தையாயிருந்தவர் ஸ்திரிய
மாய்க் கல்லறைக்குப் பக்கத்தில் நடக்கிறதைச்
சந்தித்துத் திகிலூடன் சிலுவை அடையாளம்
வரைந்துகொண்டு, வியாதிஸ்தரை நோக்கி:
“நீய்தானா?” என்று வினாவினார்கள். அதற்குக்
குருவானவர்: “நான் தான். இப்போ பூரண
சௌக்கியமாயிருக்கிறேன். இந்த ஆரோக்கி

யம் உங்கள் உதவியினால், ஆனால் சர்வேசுர
னுடையவும், முத். ஸ்தனிஸ்ஸாசினுடையவும்
செயலினாலானது” என்று மறுமொழி கூறினார்.

மடத்துக்குத் திரும்பினதும், வழக்கமாய்
சாப்பிடுகிறாற்போலே பசியாறப் புசித்தார்.
மூன்றுநாட்கழித்து வெள்ளித்தட்டு ஒன்று
செய்து, தமக்கடைத்தருளிய ஆரோக்கியத்து
க்கு நன்றியறிதலாக முத். ஸ்தனிஸ்ஸாஸ் பீட
த்தில் கட்டித் தூக்கினார். இப்புதுமை ஸ்தனி
ஸ்ஸாசின் அர்ச்சியகிஷ்டப்பட்டத்தின் பரிசோ
தனையில் எண்பிக்கப்பட்டதுகளில் ஒன்று.

1651-ம் வருஷம் கிரக்கோ என்னும் நகரிலு
ள்ள சீமோன் என்ற பெயர்கொண்ட உரோட்
டந்த தொழில் செய்கிறவன், உயரமான ஒரு
இடத்திலிருந்து தவறிக் கீழே விழுந்தான்.
கீழே கிடந்த கூர்மையான கல் அவன் விழுந்த
சமயத்தில் அவன் கண்ணிலே குத்தி கண் விழி
வையக் கிழித்து அதில் குழி உண்டெண்ணிற்று.
இதனால் சீமோனின் கண் பார்வை கெட்டது
போக, கண்ணிலுண்டான இரணத்தினால்
வெகு உபாதனை அனுபவித்தான். இரண
வைத்தியர்கள் தக்காலாலைப் பிரயாசைப்பட்
டுப் பார்த்தும், கண் பார்வையைச் சரிப்படுத்த
தக்கடவில்லை. வலியைக்குறைத்து அமர்த்தக்

கடிய அடித்தம் மாத்திரம் கொடுக்கக்கூடப் பவர் களானார்கள். கண் பார்வை கொடுக்க முடுக்கம் இல்லாமல் ஒருவராலும் சரிப்படாது என்றும் சொல்லிவிட்டார்கள்.

சீமோனின் திற்பாக்கிய வருத்தத்தை அறிந்த ஒரு குருவானவர் அவனைப் பார்த்தார்: “சீமோனே, முத்த ஸ்தனிஸ்லாசை அண்டி அவரைப் பார்த்து வேண்டுகிறான். அவரிடம் கெட்டுப்போன உன் கண்ணையும், உன்னையும் முழுதும் ஒப்படைத்துவிடு; அவர் பேரில் நம்பிக்கை வைப்பாயானால் அழிந்துபோன கண்ணுக்குப் பதிலாய் நல்ல கண் தருவார்” என்றார்.

அதற்கு உரொட்டிக்காரன், “ஆனால் சுவாமி, பரிசுத்த ஸ்தனிஸ்லாஸ் யார்? அந்த அர்ச்சிய சிஷ்டவரைப்பற்றி நான் ஒன்றும் அறியேன். நான் பெரிய முட்டான், அந்த அர்ச்சியசிஷ்டவருடைய சரித்திரத்தைப்பற்றி ஒன்றும் கேட்டதில்லையே” என்று மொழிந்தான். அதற்கு சுவாமி, அப்படியானால் நாம் உனக்கு அர்ச்.ஸ்தனிஸ்லாசின் ஆச்சரிய சீவியத்தைப்பற்றி சில வரலாறுகளைச் சொல்லித் தருவோம். “அவர் வெகு பேர்போன அர்ச்சியசிஷ்டவர்” என்று சொல்லி, அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் சரித்திரத்

தைச் சுருக்கமாய் விளக்கிக் காட்டினார். மேலும் தூக்கோ நகர் சேசசபையாரிடமிருந்து, அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் விலா எலும்பாகிய அர்ச்சியசிஷ்ட பண்டத்தைத் தொட்ட சில பூக்களையும், சீமோன் கையில் குருவானவர் கொடுத்தார். அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் இரத்தத்தால் நடந்த புதுமைகளையெல்லாம் கேட்ட சீமோன் வெகு விசுவாச நம்பிக்கையுடன் அர்ச்சியசிஷ்ட வருடைய விலாவெலும்பைத் தொட்ட பூக்களின் இதழ்களில் சிலதை எறிந்து குழி விழுந்திருந்த கண் மணியில் வைத்து, துணியினால் கண்ணைச் சுற்றிக் கட்டினான். இது நடந்தது அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் வருஷாந்திரத் திருநாளாகிய ரூயிற்ஷக்கிழமைக்கு முந்தின நாளாகிய சனிச்சிழமை.

மறுநாள் காலை யில் புதுமையாக சீமோன் கண் பார்வை அடைந்த துந்தவிர, கண்ணிலுண்டான இரனமும் முழுதும் சொஸ்தமானது. கண்ணைச் சுற்றி சொற்ப சிகப்பு நின்றதெயொழிய பழைய காயத்தின் அடையாளமுதலாய்த் தோன்றவில்லை. அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் தன் கண்ணை முழுதும் புதுமையாகக் குணப்படுத்தினான் என்று சுவாமியாரிடம் போய் புதுக் கண்ணைக் காட்டினான்.

தொத்து நோய் பிடித்தவர்களில் அனேகர் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசைப் பார்த்துப் பத்தியோடு வேண்டிக்கொண்டதினால் ஆரோக்கியமடைந்தார்கள்.

1625-ம் வருஷம் புலோரினா அன்னம்மாள் என்னும் பேர்கொண்ட கண் தெரியாத ஒரு ஸ்திரீ தொத்து வியாதியினால் வருந்தினாள். அவள் குடியிருந்த லாப்லின் என்னும் நகரில் இந்தத் தொத்து நோய் வராமாய்ப் பரவி, அனேகரை மடியச் செய்துகொண்டிருந்தது. அவளுடைய குமாரனாகிய இஞ்ஞாசிக்கும் இதே வியாதி பிடித்து மாண அவஸ்தையாய் கிடந்தான்.

தொத்து நோய் தொந்திக்கொள்ளுமென்ற கிசியினால் இந்த ஸ்திரீக்கும் அவள் மகனுக்கும் வந்து உதவி புரிவார் ஒருவருநிலை. தொத்து நோய் பிடித்தவர்களை அண்மிவதற்கு முதலாய் அஞ்சினார்கள்.

ஆதாவற்ற கண் தெரியாத இந்த ஸ்திரீ தலை இலை என்ன செய்யக்கூடும்? அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசை நினைத்து, அவளுடைய ஒத்தாசையைத் தேடினாள். ஆதாவற்றக் கிடக்கிற தானையும் பிள்ளையையும் கருணை கூர்ந்து பார்க்கும்படி உருக்க நம்பிக்கையோடு அர்ச். ஸ்தனிஸ்

லாசைப் பார்த்து மன்றாடினாள். இரக்கமுள்ள அர்ச்சியசிஷ்டவர் தாய்க்கும், பிள்ளைக்கும் நல்ல ஆரோக்கியத்தைக் கொடுத்ததுந்தவிர, கண் தெரியாத தாய்க்குப் பார்வையையும் அளித்தார்.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் உதவியைத் தேடுகிறவர்கள் வினாயப் போகமாட்டார்களென்பது கிச்சயம். ஒருத்தர் இருவர் மாத்திரமல்ல. ஆயிரக் கணக்கான ஜனங்கள் அவர் உதவியினால் தொத்து நோயிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டுக் கிறார்கள். இருபத்தொன்பதுபேர் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசை நோக்கி வேண்டிக்கொண்டதினால் மாத்திரம் தொத்து நோயிலிருந்து செனக்கியம் பெற்றதாக பியாஸ்கி என்னும் பட்டணத்தில் வாக்குமூலம் கொடுத்தார்கள்.

1629-ம் வருஷம் லாப்லின் நகருக்கு அருகாமையிலிருந்த பியாஸ்கி பட்டணத்தில் கொரேமான தொத்து நோய் அகோரமாய்ப் பரம்பி அனேகானேகம்பேர் மாணத்துக்குக் காரணமாயிருந்தது. ஆயிரக் கணக்கான ஜனங்கள் மடிந்தார்கள். தொத்துநோய் பிடித்து சாக மாட்டோமென்று பயமின்றி திடமாயிருந்தவர்கள் ஒருவரும் கிடையாது.

அந்த ஊரிலுள்ள ஜனங்களில் அனேகம் பேர் ஆரிய பதித மதஸ்தர். ஆனாலும் அர்ச்ஸ்தனிஸ்லாசின் மூலமாக நடக்கும் விநோத புதுமைகளை வியப்புடன் கேட்டு, பதித மதஸ்தரும் கிறிஸ்துவர்களோடு சேர்ந்து அர்ச்சியசிஷ்டவரின் அடைக்கலம் புருந்தார்கள். பக்ததிலிருக்கும் ஷப்லின் நகரில், சேகசபையாரின் மடத்தில் அக்தாலம் புதுமையான அர்ச்ஸ்தனிஸ்லாஸ் சுருபம் ஒன்று இருந்தது. அந்தச் சுருபத்தை நங்கள் ஊருக்குக் கொண்டுவந்து சுற்றுப்பிரகாரம் செய்தால், தொத்துநோய் அடியோடு நின்றுபோம் என்கிற நம்பிக்கைக் கொண்டார்கள். ஆகையால் கத்தோலிக்கரும் பதிதரும் ஒன்றுகூடி, சேகசபையார் அந்தப் புதுமையான சுருபத்தை நாலேந்து நாளைக்கு தங்கள் ஊருக்கு இரவலாய்க் கொடுக்கும்படி மனு கொடுத்தார்கள். கத்தோலிக்கர் கோவிலில் சுருபத்தை ஸ்தாபித்து, அங்கு பதிதர்களும் போய் ஆராதனை செய்வதாகவும் வாக்குக் கொடுத்திருந்தார்கள்.

அவர்கள் ஆசைக்கொண்டு அர்ச்சியசிஷ்டவரின் சுருபம் அவர்கள் பட்டனாத்துக்கு அனுப்பப்பட்டது. பதிதர்களும், கத்தோலிக்கருமாக ஆறாயிரம் ஜனங்கள் அர்ச்சியசிஷ்ட ஸ்தானிஸ்

லாசின் சுருபத்தை எடுத்துக்கொள்ள எதிர்கொண்டு சென்றார்கள். மோதாளங்கள் கின்றாம், தம்புரு, முாசு, பேரிகை முதலிய சகல தேவாத்தியங்களும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து, இன்பமாய் முழங்க, தேவகீர்த்தனைகளை இனிய குரலோடு பாடி சுருபத்தை எதிர்கொண்டார்கள். அங்கு கூடின சகலரும் அர்ச்சியசிஷ்டவரை நோக்கி வேண்டிக்கொண்ட ஜெபங்களானது கடலைப்போல இனார்தன. அவர்களுடைய விசுவாசத்துக்கு யாதொரு குறையிலலை. மங்களம், மங்களம், எங்கள் அர்ச்சியசிஷ்ட ஸ்தனிஸ்லாசுக்கு மங்களம், சர்வேசானுக்கு ஸ்துதி என ஆர்ப்பரித்து காகோஷ்டம் செய்து பாடிக் கொண்டு அர்ச்ஸ்தனிஸ்லாசின் சுருபத்தோடு பிராஸ்வ பட்டனம் றுறைந்தார்கள். அந்தக்ஷணமேதானே, மோகூத பாக்கியத்திலிருந்து இந்த ஜனங்களின் உயிருள்ள பத்தியைக் கண்ணாற்ற அர்ச்ஸ்தனிஸ்லாஸ், உடனே தொத்து நோயை நிறுத்தினார். அநேகம் பதிதரும் அவர்கள் தப்பறையை விட்டு மனந்திரும்பி மெய்யான வேதத்தைச் சேர்ந்தார்கள்.

இதுபோன்ற மற்றனேக ஊர்களிலும் இவ்வித புதுமை அர்ச்ஸ்தனிஸ்லாசின் ஒத்தாசையினால் நடந்தேறின. போலண்டு தேசத்தில்

பேர்பெற்ற நகர்களுகிய போசன், லாபுலின், லார்சா என்கிற பட்டணங்களும், மற்றனைக சிறுகிராமங்களும், அர்ச்சியசிஷ்டவால் அடைந்த ஆச்சரிய புதுமைகளுக்குப் பரிங்கமான அத்தாட்சி கொடுத்திருக்கின்றன.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் புதுமை செய்ததோடு கூட சமயா சமயங்களில் காட்சியும் கொடுத்திருக்கிறார். 1623-ம் வருஷம் போலண்டு தேசத்தில் வியோப்பால் என்னும் நகரில் சில வீடுகள் தீப்பற்றி எரிந்தன. போலண்டு தேசத்தில் வெகுவாய் மாத்தினால் வீடுகள் சுட்டுவது வழக்கம். ஆகையினால் நான் வெகு கனுவாய் நெருப்புப் பிடிக்கக்கூடியதானதுகள். அந்த மனைகள் தீப்பற்றி எரியும்போது பெரும் புசல் காற்று அடித்ததினால், எரிந்த நெருப்பை இலகுவில் அவிக்கக்கூடவில்லை. மேலும் இராக் காலமானபடியால், தக்க உதவி சமயத்தில் அகப்படுவது கஷ்டமாயிருந்தது. காற்றின் அகோரத்தினால் நெருப்பின் சுவாலைகள் மேற்கொண்டு பக்கத்து வீடுகளும் தீப்பற்றினதற்கிவா, வீதிக்கு வீதி நெருப்பு தாவினது. மேலும் வீசின காற்றானது எரிந்த நெருப்புக்கு எண்ணெய் விட்டாப்போல் நெருப்புக் கங்குகள் வீட்டுக்கு வீடு பறந்தது. சொற்ப நேரத்துக்குள் ஊரெல்

லாம் ஒரே நெருப்பும், ஒரே சுவாலையுமாகத் தோன்றினது. இன்னம் கொஞ்ச நேரத்துக்குள் ஊர் முழுதும் அழிந்து சாம்பலாய்ப்போயிருக்கும்.

இந்தப் பரிதாபத்துக்குரிய நிலைமையில் பெரியோரும், சிறியோரும், ஆணும், பெண்ணும், குழந்தைகளும், வீடுகளைவிட்டு வெளியே ஓடி, அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசை மன்றாடத் துவக்கினார்கள்.

“ஓ! பரிசுத்த ஸ்தனிஸ்லாசே! எங்களுக்கு இச்சமயம் உதவியாயிரும். உம்மைவிட்டு நாங்கள் யாரண்டை போகக்கூடும். மாசற்ற அர்ச்சியசிஷ்டவோ, வாலர்களின் பாதுகாலலோ, எங்கள் பிள்ளைகளின்பேரில் இரக்கமாயிரும். இந்த ஆபத்தினின்றும் எங்களை இட்கியும். மனுவார் உதவியினால் இப்போ ஒன்றும் செய்யலாகாது. உம்முடைய கரத்தை நீட்டி, பாலோக புதுமைபினால் இந்த நெருப்பை அவியும்” என்று ஒரே கூக்குரலாய் எல்லாரும் பஞ்சரித்துக் கெஞ்சினார்கள். அவர்களின் மன்றாட்டும் வீணாய்ப்போகவில்லை.

அவர்களுடைய பரிதாப நிலைமையைக் கண்ணுற்று, அவர்களுடைய விசுவாச நம்பிக்கை நிறைந்த ஜெபத்தையும் கேட்ட அர்ச். ஸ்தனிஸ்

லாஸ், அவர்களுக்கு ஒத்தாசை செய்யப் பா
லோகத்திலிருந்து பூலோகத்துக்கு இறங்கினார்.
நகரின் மதில்களின் பற்பல இடங்களிலும், கோ
ட்டைச் சுவர்களிலும் சோதிடப் பிரகாசம்
ஜோலிக்கும் கதிர்களுக்கு நடுவில், அர்ச். ஸ்த
னிஸ்லாஸ் தோன்றினார். அநேக ஜனங்கள்
அர்ச்சியசிஷ்டவர் ஆகாசத்தில் ஞானப்பிர
காசக் கதிர்களுக்கு நடுவே அத்தாயுமாய் நிற்
கிறதைக் கண்ணினால் தரிசித்தார்கள்.

ஊருக்குள்ளேயும் பல இடங்களில் அர்ச்சிய
சிஷ்டவர் காட்சி கொடுத்தார். அங்கு அவ
ரைக் கண்டவர்களுக்கு, அவர் தாம் அணிந்தி
ருந்த அங்கியின் வஸ்திரத்தினால், ஆடிக்கொண்
டிருந்த அலைகள் போன்ற சுவாலைகள் தூரமா
கப் பரவாதபடி தடுத்துக்கொண்டிருந்ததாகத்
தோன்றினார். மேலும் நெருப்பின் சுவாலை
கள் அனியுமட்டும் அவருடைய வஸ்திரத்தி
னால் அன்வகளை இங்குமங்குமாக ஆட்டித் தனி
க்கப் பிரயாசப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததாகவும்
தென்பட்டது. இவ்விதமாக அவருடைய
விசேஷ ஒத்தாசையினால் ஊர் முழுதும் அழி
யாமல் காப்பாற்றப்பட்டது.

ஆயிரக் கணக்கான பிரஜைகள் இந்த ஆச்
சரியப் புதுமை தரிசனத்துக்கு அத்தாட்சி

கொடுத்திருக்கிறார்கள்: எல்லாரும் ஒருமிக்க,
அவர்களுக்கு நேரிட்ட ஆபத்தில் அர்ச். ஸ்த
னிஸ்லாசின் அடைக்கலம் புதுந்தைப்பற்றி
யும் விபரீதமாய் எண்ணக்கூடாது. ஏனெனில்
அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசின் பத்தி போலண்டு தேச
முழுதும் வெகுவாய்ப் பரவி, அவர் உதவியி
னால் நடந்த அநேக புதுமைகளினால் எல்லாரும்
அவர்பேரில் விசேஷ பத்தியுள்ளவர்களாயிருந்
தார்கள்.

போலண்டு தேசத்தாராகிய ஸ்தனிஸ்லாஸ்
திரப்ப சென்ஸ்கி என்பவருக்கு, அர்ச்சிய
சிஷ்டவர் செய்த புதுமையைப்பற்றி எழுதி
வைத்திருக்கிறதாவது: “ஐந்து வருஷங்களு
க்குமுன் ஜூலை மாதக் கடைசியில் நான் வியாதி
யாக விழுந்தேன். வியாதியின் கொடுரத்தி
னால் நாளாவட்டத்தில் வெகு பெலயீனப்பட்டு
மரண அவஸ்தையாய் வருந்தின்படியால் அவ
ஸ்தைபூசதலும் பெற்றேன்.

இவ்விதம் குற்றயிராய்க் கிடக்கும்போது,
ஒருநாள் திடீரென ஒரு பூதம் நான் படுத்திரு
ந்த கட்டிலுக்கெதிரே வருகிறதைக் கண்டேன்.
பார்வைக்கு அந்தப் பூதம் வெகு அவலட்சண
மாயிருந்தது. என் பக்கமாய் அது நெருங்கி
னதும், என் கட்டில் அதிர்ந்து இங்குமங்குமாக

ஆடினது. என்னைப் பார்த்து அந்தப் பூதம், “நீ சாவாய், செத்தவுடன் உன்னை என்னோடு நாகத்துக்கு இழுத்துக்கொண்டு போவேன், பார்” என்று பயங்கரமான வார்த்தைகளை உச்சரித்தது.

இதைக் கேட்டதும், அந்த அவலட்சண ஜெந்துவைப் பார்த்ததும், என் இரத்தம் தண்ணீராக ஓடி, மாரிடொல்லாம் சிலுத்து நின்றது. உடனே சிலுவை அடையாளத்தை வரைந்து கொண்டு, எனது பாதுகாவலான அர்ச்சியசிஷ்டவர்களையும், தேவமாதாவையும், பரிசுத்த ஸ்தனிஸ்லாசையும் பார்த்து மன்றாடி, அவர்களின் சலுவைக் கோரினேன்.

இதோ, எவ்வளவு ஆச்சரியம்! அக்ஷணமே சேசுசபை உடையை அணிந்த முத். ஸ்தனிஸ்லாஸ் என் கட்டிலின் வலது பக்கத்தில் நிற்கிறதைக் கண்டேன். அவரைக் கண்டபோது, நான் நித்தியாயாய் இருந்தேனென்று உத்தேசிக்கலாகாது. முழுதும் விழித்திருந்து, அவர் அச்சமயம் எனக்குச் சொன்ன ஆறுதலான வார்த்தைகளைத் தெளிவாய்க் காது கொடுத்துக் கேட்டேன். அதாவது: “அஞ்சவேண்டாம் தம்பி, நீ நல்ல செனக்கியமடைவாய். பாம திரித்துவமும், தேவதாயும் உனக்கு உதவி புரி

யும்படி அவர்களை நோக்கி வேண்டிக்கொள்” என்ற வார்த்தைகளை மொழிந்ததும், அர்ச்சியசிஷ்டவர் மறைந்துபோனார்.

நான் நடந்த புதுமையின் விசேஷத்தை என் பங்கு சுவாமியாருக்கும், என் மனைவிக்கும், மற்றனேகருக்கும் அறிவித்தேன். மேலும் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் தரிசனை கொடுத்த ஒரு மணி நேரத்துக்குப்பின் நல்ல ஆரோக்கியம் பெற்றேன்.

1821-ம் வருஷம் வார்டா என்னும் நதியின் மேற்புறம் கொடிய குளிரினாலே உறைந்து பனிக்கட்டியாயிருந்தது. சீமையில் இவ்விதமாக நதிகள் உறைந்துபோகிறது சாதாரண காரியம். உறைந்த அந்த நதியின்மேல் அனேகம் சிறுபிள்ளைகள் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்குள் ஸ்தனிஸ்லாஸ் என்று பேர்கொண்ட பத்து வயதுள்ள லுத்தேர் பதிதமதஸ்தனான ஒரு பாலனும் விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். அவர்கள் விளையாடிக்கொண்டிருந்த இடத்துக்கருகாமையில் மேலே உறைந்திருந்த பனிக்கட்டி உடைந்து ஒரு குழி உண்டாயிருந்தது. அந்தக் குழிக்குக் கீழே ஆறுதத்தண்ணீர் ஓடினது.

பிள்ளைகள் விளையாட்டு மும்முறத்தில், கோபத்தினாலேயோ, தற்செயலாகவோ ஸ்தனில் லாஸ் என்ற பாலனைப் பிடித்து அப்பாலே தள்ளினதால், அப்பாலன் அக்குழியில் உருண்டு கீழே ஓடின ஆற்றுத் தண்ணீரில் வீழ்ந்தான். விழுந்ததும் பையனைத் திரும்பிக் காணக்கூடவில்லை. ஆற்றின் மேற்பரப்பு மாத்திரம் உறைந்து பனிக்கட்டியாயிருந்தபடியால், கீழே இருந்த தண்ணீர் ஓட்டம், பிள்ளையை அடித்துச் கொண்டு போய்விட்டது.

மற்றப் பிள்ளைகளெல்லாரும் சுதறிக் கூக்குரலிட்டதைக் கேட்டு ஜனங்கள் கூடி நதியில் விழுந்த பிள்ளையைத் தேடினார்கள். அநேக மணிநேரம் தேடியும் பையன் தென்படவில்லை. அச்சமயம் அப்பக்கமாய் உலாவிக் கொண்டிருந்த சேச்சுபைச் சுவாமிமார் சங்கதி யென்னவென்றறிந்து வெகு கிலேசப்பட்டார்கள். அவர்களுக்குள்ளொருவர் தேவ எவுதலால் தூண்டப்பட்டு முழங்காலிலிருந்து, மற்றவர்களையும் முழங்காலிலிருக்க ஏவி, அர்ச். ஸ்தனிஸ்ஸாசைப்பார்த்து பிள்ளையைக் காப்பாற்றும்படி வேண்டிக்கொண்டார்கள். ஜெபம் முடிந்ததும், புதுமையாக ஆற்றிலே கிடந்த மரக் கொம்பினால் தடுக்கப்பட்டுக்கிடந்த பையன்,

தண்ணிபோன்ற இலேசான பனிக்கட்டி மூலியமாய் தென்பட்டான்.

பிள்ளையைத் தூக்கிக் கரையில் கிடத்தினதும், செத்த பிணம்போலத்தான் தோன்றினது. வைத்தியனைக் கூப்பிட்டு சோதிக்கச் செய்தார்கள். பிள்ளையைப் புதைக்கக் குருவானவர் அவசரமேயொழிய, வைத்தியன் அவசரமில்லையென்று, வந்த வைத்தியர் கூறினார்.

பையனைக் கண்டுபிடிக்க அர்ச். ஸ்தனிஸ்ஸாசை மன்றாடின குருவானவர், பிள்ளைக்கு உயிர் கொடுக்கும்படியும் மன்றாடினார். அங்கிருந்தவர்களில் அநேகரும் அவரோடு முழங்காலிலிருந்து விசுவாச நம்பிக்கையோடு வேண்டிக்கொண்டார்கள். அர்ச். ஸ்தனிஸ்ஸாஸின் அடைக்கலத்தை நாடினவர்கள் கைவிடப்படமாட்டார்கள்.

ஜெபம் முடிந்ததும் செத்தவன்போல் கிடந்த பையன் அசையத்துடங்கினான். கொஞ்சநேரத்தில் அவன் மயக்கமெல்லாம் தெளிந்து, சிலமணி நேரத்துக்குள்ளாக உல்லாசமாக விளையாடினான்.

ஆனால் இந்த ஸ்தனிஸ்ஸாஸ் என்ற பையன் லுத்தர் மதக் குடும்பத்தில் பிறந்தவனானாலும், அர்ச். ஸ்தனிஸ்ஸாஸ் செய்த புதுமையானது

அவனை மனந்திருப்பினது. தகப்பனிடம் சத்திய திருச்சபையில் சேரும்படி உத்தரவு கேட்டான். பிள்ளைக்கு நேரிட்ட ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டது தெய்வ செயலென்று தகப்பனுக்குப் பட்டப்பகல்போல் விளங்கின. படியால், தகப்பன் பிள்ளை கேட்ட உத்தரவுக்கு யாதொரு தடைசெய்யவில்லை. பாலனு ஸ்தனிஸ்லாசோடு அவனுடைய இரண்டு சகோதரிகளும் மனந்திரும்பினார்கள். தகப்பன் மனந்திரும்பாததற்குக் காரணம், அவனுடைய முகத் தாக்ஷணியமே. ஆனால் தன் பிள்ளைக்கு அர்ச்ஸ்தனிஸ்லாஸ் வழியாக நடந்த பெரிய புதுமையை என்றும் நன்றியறிந்தமனதோடு ஒப்புக்கொள்வான். அர்ச்ஸ்தனிஸ்லாஸ் செய்த புதுமையில், தன் பிள்ளைக்குச் சரீர உயிரைக் கொடுத்ததைவிட, ஆத்தம உயிரைக் கொடுத்தது பெரிய புதுமையும் வரமுமென்று தகப்பன் கண்டுபிடிக்கவில்லை.

இந்த அதிகாரத்தை முடிக்குமுன், அர்ச்ஸ்தனிஸ்லாஸின் புதுமையான படங்களைக் குறித்து ஒருவார்த்தையாகிலும் சொல்லவேண்டும்.

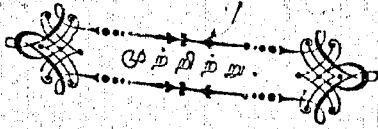
போலண்டு தேசத்தில் லூபுவின் என்னும் பட்டணத்திலுள்ள சேகசபைக் கோவிலில்

அர்ச்ஸ்தனிஸ்லாஸின் புதுமையான படம் ஒன்று பூச்சியமாகக் காப்பாற்றப்பட்டு வந்தது. அந்தப்படம் ஆதியில் “ஜான்குஸ்கார்ஸ்” என்னும் ஒரு தையற்காரனுடைய சிறு குடிசையில் தொங்கினது. 1632-ம் வருஷம் ஜூலை மாதம் 31-ம் தேதி, தையற்காரனும், அவன் மனைவியும், அவனுடைய ஒரு பெண் குழந்தையுமாக சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, அந்தப் பெண் குழந்தை முதல் விசையாக, சுவற்றில் தொங்கின அர்ச்ஸ்தனிஸ்லாஸின் படம் கண்ணீர் விடுகிறதைக் கண்டது. தாயும் தகப்பனும் மற்ற சமயங்களிலும் அதே படம் கண்ணீர் விடுகிறதைக் கண்டு, இப்புதுமையை அவ் ஆரிலுள்ள சேகசபைச் சுவாமிமார்களுக்கு அறிவித்தார்கள். சுவாமிமார்கள் வெகு நுணுதுணுக்கமாய் சோதனைசெய்து, படம் மெய்யாகவே கண்ணீர் விடுகிறதை தாங்களும் பார்வையிட்டு பலவிதமாய் என்பித்தபிறகு, அப்புதுமையான படத்தைப் பூச்சியமாக கோவிலில் கொண்டு போய் வைத்தார்கள். ஜனங்களில் அனைகம்பேரும் அந்தப் படம் கண்ணீர் விடுகிறதை பலதரம் பார்த்தார்கள்.

இதைப்போன்ற இன்னொரு அர்ச்ஸ்தனிஸ்லாஸ் படமும் புதுமையாகக் கண்ணீர்விட்டது.

இந்தப் படம் இரக்கோ நகரில் சேசசுப்பையர்
மடத்தில் காப்பாற்றப்பட்டுவந்தது.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் மரித்துவிட்டாலும்,
அவர் செய்த சொல்லிடங்காத புதுமைகளி
னாலே உலகத்தில் இன்னம் அவர் ஓர் வித்த
தாக விளங்கினது. அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் மரி
த்த வருஷத்திலேயே அர்ச். ஞானப்பிரகாசி
யார் பிறந்தார்.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசை
நோக்கி வேண்டிக்கொள்ளும் ஜெபம்.

மகா நேசத்துக்குரிய ஸ்தனிஸ்லாசே! உமது அன்
பும் மாசற்றதனமும் பத்திகவாலகருக்குச் சரியொத்த
தாமே. உமது உதவியை இரத்த கேட்க உமது ஊழி
யருஞ் சகோதரருமாகிய நாங்கள் உமது சந்நிதானத்
தில் கூடியிருப்பதை நோக்கியருளும். சிறு குழந்தை
ருபமாய் வந்த சேசக்கிறீஸ்துநாதரை உமது கரங்களி
லேந்தி அவரை அனுபவித்தபோதும், சம்மனசானவர்
உமக்குத் தந்த தேவநற்கருணையில் அவரை உட்கொ
ண்டபோதும், அவருக்கு நீர் காண்பித்த அன்பினாலும்
பின்னும் அநேகம் விசை உமக்குக் காட்சி தரச் சித்த
மான பரிசுத்த தேவமாதாவின்பேரிலே நீர் வைத்த
பகஷத்தினாலும், பாவத்தின் எவ்விதக் கறையினின்று
எங்களைத் தற்காத்தருள உம்மை மன்றாடுகிறோம்.
பாவத்தின் பேரை மாத்திரங் கேட்டதால் உம்மை
நடுங்கச் செய்த பயத்தை எங்களுக்குத் தந்தருளும்.
நித்திய பாக்கியத்தின்பேரில் உயர்ந்த எண்ணத்தை
எங்கள் இருதயத்தில் பதிப்பித்தருளும். இலெனகே
செல்வத்துக்காகவல்ல, நித்திய பாக்கியத்துக்காகமாத்
திரம் நாங்கள் பிறந்ததென்றும், அதற்காகவே சிவிக்க
வேண்டியதென்றும் உம்மிடத்தில் ஊன்றியிருந்த இந்
தப் பரம போதகத்தை எங்கள் இருதயங்களில் ஊன்
றச் செய்யும். விசேஷமாய்ச் சேசக்கிறீஸ்துநாதரு
டைய மகா நேசத்துக்குரிய மூன்று பரம இரகசியங்க
ளாகிய அவருடைய சிறுபத்தின் பரம இரகசியத்திலும்,

தேவநற்கருணையின் பரம இரகசியத்திலும், அவருடைய பாடுகளின் பரம இரகசியத்திலும், அவரை உருக்கமாய் நேசிக்க நாங்கள் வரம் பெறச்செய்தருளும். உம்மைக் கண்டுபாவித்து நாங்கள் செய்கிற எவ்வித சொற்பக் கிரியைகளிலும் அவரை மன்றாடி, அவருடைய ஆசீர்வாதத்தைக் கேட்டு நடக்கும்படிக்கு அவரை மன்றாடும். பரிசுத்த அந்தஸ்திலே நாங்கள் நீடித்திருக்கச் செய்தருளும். எங்களுக்கு மிகவும் பிரிய நேசருமாய்ப் பாதுகாவலுமாயிருக்கிற அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே! நாங்கள் இந்தப் பரநேசத்திலிருக்கும்மளவும் எங்களைக் காப்பாற்றி ஆண்டு நடத்தவருந் நேசத்திற் ஸ்துநாதருடைய திரு இருதயத்திலும் தேவமாதாவினுடைய இரு சுரங்களிலும் உம்மைப்போலே பாக்கியமான மரணத்தையடைய நாங்கள் பேறுபெறவுஞ் செய்தருளவேனுமென்று உம்மைக் கெஞ்சி மன்றாடிக்ஞேம்,

ஆமென்சேசு.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசுக்குச்
சிறுபிள்ளைகள் தங்களை ஒப்புக்கொடுக்கும்
ஜெபம்.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே! சம்மனசுவைப்போல பரிசுத்தமுள்ள அர்ச்சியசிஷ்டவரோ! அடியேன் (இன்னுள்) உம்மை என்னுடைய விசேஷ பாதுகாவலாகவும், என் அடைக்கலமாகவும், இன்று தெரிந்துகொள்ளுகிறேன்.

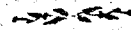
உம்மைப்போல நானும் ஆத்தமத்திலும், சரீரத்திலும், பரிசுத்தமுள்ளவனாயிருக்கும்படி, சர்வேசுரனிடத்தில் எனக்காக மன்றாடும். எந்தப் பாவத்தாலும் நான் என்னை அசுத்தப்படுத்தாதபடி என்னைக் காப்பாற்றும். எனக்கு வரும் எந்தப் பாவ சோதனையிலும் நான் விழாதபடி, தேவ உதவி எனக்கு உண்டாகத்தக்கதாக, கிருபை செய்யும்.

தேவமாதாவை உம்மைப்போல, நான் தாயாராய்ச் சினேகித்து, அந்தத் தாயாருக்குப் பிரியமுள்ளவனாய் எப்போதும் நடக்கும்படி எனக்கு உதவிசெய்யும்.

சம்மனசுகளின் பேசனமாகிய தேவநற்கருணையை உம்மைப்போல நானும் பத்தி விசுவாசத்தோடு அடிக்கடி வாங்கும்படியாக, நான் சுத்தமான இருதயமுள்ளவனாகச் செய்தருளும்.

கடைசியாய், உம்மைப்போல நானும் தேவமாதாவின் திருக்கரத்தில் பாக்கியமாய் மரித்து மோகனத்துக்கு வரும்படியாய் எனக்காக தேவமாதாவிடத்திலும், சேசநாதரிடத்திலும் மன்றாடும்படி உம்மை நான் கெஞ்சி மன்றாடிகிறேன், ஆமென்சேசு.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் பிரார்த்தனை.

சுவாமீ கிருபையாயிரும்.

கிறீஸ்துவே கிருபையாயிரும்.

சுவாமீ கிருபையாயிரும்.

கிறீஸ்துவே எங்கள் பிரார்த்தனையைக் கேட்டருளும்.

கிறீஸ்துவே எங்கள் பிரார்த்தனையை நன்றிக்குக் கேட்டருளும்.

பாமண்டலங்களிலேயிருக்கிற பிதாவாகிய சர்வேசுவரர்—எங்களைத் தயைபண்ணி இரட்சியுஞ் சுவாமி.

உலகத்தை மீட்டிவிட்டதே சுதனாகிய சர்வேசுவரர், —எங்களைத் தயைபண்ணி இரட்சியுஞ் சுவாமி.

இஸ்ரீலீத் தாண்டவாகிய சர்வேசுவரர், —எங்களைத் தயைபண்ணி இரட்சியுஞ் சுவாமி.

அர்ச். தமகிரித் தவமாயிருக்கிற வக சர்வேசுவரர், —எங்களைத் தயைபண்ணி இரட்சியுஞ் சுவாமி.

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசுக்கு மாதாரும் பரிபாலியுமான அர்ச். மரியாயே,

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

கன்னித்தாயாருக்கு மகா சுதனப்படுளே ஸ்திரியுஞ் செய்துவிட்ட அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

தேவமாதாவியுளே சேகசுபைக்கு அனுமதி கப்பட்டவரான அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

சர்வேசுவரனுடைய அனுமதிக்கும் இஷ்டப் பிரசாதத்திற்கும் பிரமரூபிக்குள்ளவரான அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

அர்ச். இஞ்ஞசியாருக்கு மிகவும் பிரியமுள்ள ஞானப்புகிறஞான அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

சேகசுபைக்கு மிகவும் அலங்காரமான அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

உலகத்தையும் ஐக்கரியத்தையும் கிட்டுத்த அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

சகல அபேகைகளையும் அடக்கின அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

சந்நியாசுத்தின் ஒழுங்குகளை துணுதுணுக்க மாய் அதுகரித்தவனே அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

பீடத்திலே மறைந்திருக்கிற பலியின்பேரிலே மகா பத்தியுடைத்தான அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே.

பரலோக வரப்பிரசாதத்தின் பொக்கிஷமான அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

தீழ்ப்படிதலுக்கும் தாழ்ச்சிக்கும் மாதிரிகையான அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

சுவசேஷ தரித்திரத்தைப் பின் சென்ற அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

சுத்தத்திலும் பத்தியிலும் அடக்கவொடுக்கத் தீனும் கண்ணாடியான அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

நடக்கையிலும் ஒழுக்கத்திலும் சம்மனசான அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

விசுவாசத்தினாலும் ஆசையினாலும் வேதசாட்சியான அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

பத்தி நிலைமையிலே ஸ்துதியரான அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

புத்தியிலும் சரீரத்திலும் பரிசுத்தரான அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

சகல புண்ணியங்களிலும் கொஞ்சத்துக்குள்ளே தேறின அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

பூர்வீக மேன்மையும் அலங்காரமும் மகிமைபுமான அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

உம்மைப் பிரார்த்திக்கிறவர்களுக்குத் தஞ்சமும் இரட்சணியமுமாகிய அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

எங்களுக்குக் வேண்டிக்கொள்ளும்.

நோயாளிகளுக்கு அடைக்கலமும் அய்யத்த
தமுமான அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

வாலிபர்களுக்கு மாதிரிகையான அர்ச். ஸ்த
னிஸ்லாசே,

சீவியத்திலும் மரணத்தின் பின்பும் புதுமை
யிற் பிரபலியமான அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

பரம வீட்டில் மட்டில்லாப் பாக்ஷம் பெற்று
வாழும் அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே,

உலகத்தின் பாவங்களை மற்றதும்.

மு.—காய்கள்கேசுக்கிறீஸ் துகாசுருடைய திரு நாக்
குத்தத்தங்களுக்குப் பாத்திரவாஸ்களாகத்தக்கதாக.

து.—அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசே! எங்களுக்குக் வேண்டி
டிக்கொள்ளும்.

பிராந்தியத்திலும்.

சர்வேசுரா சுவாமி! உமது ஞானத்தின் மற்ற அற்பு
தங்களுக்குள்ளே இளம்பிராயத்திலே முதிர்ந்த அர்ச்
யெஷ்டதனத்தின் வரப்பிரசாதத்தை அர்ச். ஸ்தனி
ஸ்லாசேக்குத் தந்தருளினீரோ, நாகங்கள் அவருடைய
மாதிரிகையின்படியே அதிக சுறுசுறுப்பாய்ப் பிரயாசு
ப்பட்டுக் காலத்தைக் கடந்து நித்திய இளம்பாற்றி
யிற் சேர நாகங்கள் தீவிரிக்கக் கிருபை செய்தருளும்.
இந்த மன்னாட்டுக்கோயெல்லாம் எங்கள் ஆண்டவரா
கிய சேசுக்கிறீஸ்துவின் திரு முகத்தைப்பார்த்து
எங்களுக்குத் தந்தருளும் சுவாமி, ஆமென்கேசு

அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸின் ஸ்துதி.

இளம்-பிராய-ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

ஸ்துதியே உன் பதமே நிதமே.

அநுபல்லவி.

மதுமலர் நிகர் உலகின் மாய்கையில்
மாசிலாதொளிரி ஸ்தனுசிலாகவே.

காலாய்கள்.

1. நினையா சொல்லா முறையாய்—உனாயா
வினேசெய்யும் பவம் பொல்லாத் திதென
விலக்கி நீக்கிய ஸ்தனுசிலாகவே. (ஸ்துதி.)

2. பவமே கொடிய விஷமே—அவமே
அவமாய் மானிடர் நரகில் வீழ்ந்திட
அடுத்ததென்றதை விடுத்த ஞாயோனே. (ஸ்துதி.)

3. அனேயாய் என்றும் ஞானையாய்—பிணையாய்
கணமேனும் பேயின் வினையில் சிக்கிடாக்
காத்திடாய் என்னை ஸ்தனுசிலாகவே. (ஸ்துதி.)

4. அனிப்பாய் அருளைத் தெளிப்பாய்—கனிப்பாய்
பழித்த பேய்தலை மிதித்த மாமரி
பாலகன் கையில் வாங்கப்பெற்றவா. (ஸ்துதி.)

(தேவ ஸ்தோத்திரக் கீர்த்தனைகள்.)

256.
பொருள் அட்டவணை.

அ.நா.ப.	பொருள்.	பக்கம்.
1	ஆரம்பம் ...	1
2	பிறப்பும், வளர்ப்பும் ...	10
3	வியன்னா பட்டணத்துக்கு கல்வி கற்றுக் கொள்ளப்போகிறார் ...	23
4	தமையனனைய உபத்திரவமும், அவருக்குண்டான கனம் வியாதியும் ...	40
5	தப்பித்தோடுகிறார் ...	59
6	அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசம், மூத்திப்பேறு பெற்ற களிகியுஸ் இராயப்பரும் ...	88
7	இரண்டு அர்ச்சியெந்தவர்கள் சந்தித்தல் ...	109
8	நவசநியாசம், ஜான்னோஸ்காவின் சினைத்த கடிதம் ...	123
9	நவசநியாசம், சகலருக்கும் மேல்வரிச்சட்டம் ...	138
10	நவசநியாசம், பற்பல அறிசயங்கள் ...	150
11	மரண தீர்க்கதரிசனம் ...	164
12	மரண வியாதி--மோகி இராக்கினி பரலோகத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகிறார் ...	173
13	மரணத்துக்குப்பின் உண்டான மகிமை ...	189
14	பவுல் கோஸ்கா ...	199
	அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் செய்த புதுமைகள் ...	214
	அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசை நோக்கி வேண்டிக் கொள்ளும் ஜெபம் ...	241
	அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாசுக்குச் சிறுபிள்ளைகள் நங்குள ஒப்புக்கொடுக்கும் ஜெபம் ...	242
	அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ் பிரார்த்தனை ...	243
	அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸின் ஸ்துதி ...	247

2-124

2124

2124